

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်မှူးမောင်

သက်ရင့်နင်းဆီ

BURMESE
CLASSIC
.com

အာချစ်
မင်းဆွင်းဝတ္ထုပျက်

ပုံနှိပ်မှုတိတမ်း

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း

- ပထမအကြိမ်၊

၂၀၁၃၊ မတ်။

ထုတ်ဝေသူ

- ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)

ရွှေဥစာပေတိုက်

အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်

- ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ရွှေပဒေသာအောင်ဆုတ်

အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ဖြူး

- ၁၃၀၀ ကျပ်

အုပ်ချုပ်

- ၅၀၀ အုပ်

ကြယ်စင်မှူးဝေ

သက်ရင့်နင်းဆီ

ကြယ်စင်မှူးဝေ

၈၉၅-၈၃

သက်ရင့်နင်းဆီ / ကြယ်စင်မှူးဝေ - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၃ ။

၃၁၉ - စာ ၊ ၁၂-၃ x ၁၈ ခင်တီ ။

(၁) သက်ရင့်နင်းဆီ

အမေရိကန် (၁)

“ယမုန့်ခ”

ဒဂုံတက္ကသိုလ်ရဲ့ အင်္ဂလိပ်စာနောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသူ။
ရွှေရောင်ပန်းဆက်နေရတဲ့ သူဌေးသမီးလေး မဟုတ်ပေမယ့် ကိုကို
ကြီးနဲ့ မေမေရဲ့မေတ္တာရိပ်အောက်မှာ နေမထိ လေမထိ နေခဲ့ရ
သူမို့လို့...။

ဖြူစင်ဝင်းနှစ်သည့်အသားအရေနှင့် မျက်နှာလှလှလေး
မှာ ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်ပြည့်ပြည့်လေးနှင့် ပေါင်းစပ်လိုက်တော့
ယမုန့်ဆိုတာ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ပေါ့။

တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ နေတတ်ပြီး ဝတ်စုံစားဆုံက ခပ်
မိန့်မိန့်လေးတွေမို့ ပေါ်ပြူလာမဖြစ်ပေမယ့် ကြည့်သောသူတွေက
တော့ မြင်မှာမပါ။

သည်နေလည်း ခါးထိရှည်သည့်ဆံနွယ်တွေကို မိုးရိုးလေး
ပင် ကျစ်ဆံပြီးတစ်ချောင်းထဲထိုးကာ ချည်ထည်အစိမ်းနုဝမ်းဆက်
လေးလောက် ဝတ်ထားပေမယ့် သူငယ်ချင်းသုံးယောက် လမ်း
လျှောက်ပြီး ကားဂိတ်သို့လျှောက်ပြန်လာကြသည့်အနက် ယမုန့်
အနားမှာ ကောင်လေးတစ်ယောက်က ကပ်လိုက်လို့။

မြတ်သစ်ဘုန်း

ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ ကျောင်းတက်ပြီး မိန်းကလေးတွေကို
ထည်လဲတွဲချင်သူ။ ဒီလိုလူစားမျိုးက ယမုန့်ကို ရောကောသော
ကောထဲထည့်ပြီး လိုက်နှောင့်ယှက်နေတာကတော့ ဒေါသဖြစ်ချင်
စရာ။

ယမုန့်သူငယ်ချင်းများဖြစ်သည့် ဒေဝီနှင့် ပုလဲမှာလည်း
ကူရန်တွေ့ရတာ မောလို့။ ဒီကောင် သူ့ကိုနှောင့်ယှက်နေတာ
တစ်လလောက်ရှိပြီလေ။ ဘေးလူတွေ ဘယ်လိုပြောပြော၊ အနေ
အေးသည့်ယမုန့်ပါးစပ်မှ ခါးခါးသီးသီးစကားတွေ မထွက်လာလို့
လားမသိ။ မြတ်သစ်ဘုန်း မဖြူ။

သည်နေတော့ ဥစ္စာရင်လို ဥစ္စာရင်ခဲ၊ ယမုန့် သူ့ကိုသေ
သေချာချာပြောရတော့မည်။ နို့မို့ ကိုကိုကြီးနှင့်တိုးလျှင် မလွယ်။
ယမုန့်ထက် အသက်ငါးနှစ်လောက်ကြီးပေမယ့် ကိုကို

ကြီးဟာ ယမုန့်အတွက်တော့ ဖခင်တစ်ဦးသဖွယ်။ ဆယ်တန်း
အောင်ပြီးကတည်းက ညီမအတွက် ငွေကား၊ ကျောင်းလည်းဆက်
မတက်နိုင်ရှာဘဲ အဝေးသင်နှင့်သာ ဘွဲ့တစ်ခုရသူ။

ယခုလည်း ယမုန့်တို့သားအမိကို လုပ်ကိုင်ရှာဖွေကျွေး
မွေးနေရာသည့် ကိုကိုကြီး “**ရဲမာန်ခဲ**” ကို ယမုန့် စိတ်မဆင်းရဲ
စေချင်ပါ။

“ညီမလေး၊ ပညာရှာချိန်မှာ ပညာကိုပဲ အပတ်တကုပ်
ကြိုးစား။ ကိုကိုကြီးကတော့ ကိုယ့်ညီမလေးကို တက္ကသိုလ်မှာ
ပဲ ကျွဲတာလေးဘာလေးဖြစ်၊ နောက် ကထိကတွေ ဌာနမှူးတွေ
ဖြစ်စေချင်တာ။ မာစတာတက်ရအောင် ကြိုးစား”

“အင်းပါ ကိုကိုကြီးရဲ့၊ ယမုန့် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစား
ပါ့မယ်။ ရည်းစားတွေဘာတွေလည်း မထားပါဘူး။ ယမုန့် ကိုကို
ကြီးနဲ့ မေမေကို ပြန်ပြီးလုပ်ကျွေးမှာပါ။ ကိုကိုကြီးမှာ တစ်နေ့
တစ်နေ့ ကားမောင်းရတာ အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ။ ညီမလေးကတော့
ယောက်ျားမယူဘူး၊ ကိုယ့်အစ်ကိုနဲ့အမေကိုပဲ ပြုစုလုပ်ကျွေးမှာ”

“မိခွဲလေး! အပိုတွေ လျှောက်ပြောနေ”

“တကယ်ပါ ကိုကိုကြီးရဲ့၊ ကတိ... ကထိ၊ ယမုန့်
ဘယ်တော့မှ ယောက်ျားမယူဘူး၊ ကိုကိုကြီးနဲ့အမေကို ပင်မထား

ခွေး

တစ်နေ့က ကုက္ကမိမောင်းနေရာရှိသည့်အစ်ကိုကို သတိ
ရသွားမိတော့ ခေတ်ပေးဒီဇိုင်းနှင့် ဘယ်ကောင်လေးကိုမှ ယမုန်
ကြည့်မရတော့ပါ။ ခေတ်ပေါ်ယောက်ျားလေးတွေရဲ့အချစ်ဆိုတာ
လည်း ကြောက်စရာမဟုတ်ပါလား။

အာဒမ်နဲ့ဝေလိုအချစ်...
ရိုမီယိုနဲ့ ဂျူးလီယက်လိုအချစ်...

ရှင်မွေ့လွန်းနဲ့ မင်းနန္ဒာလိုအချစ်မျိုးတွေဆိုတာကလည်း
ရာဇဝင်ထဲမှာပဲ ရှိကြတာပါ။

ရာဇဝင်ထဲမှာပဲ အချစ်ကိုထားရစ်ကြတာပေါ့။ ယခုခေတ်
ချစ်သူစုံတွဲတွေ ကောင်လေးတွေကို ယမုန်တို့မြင်နေကြရသားပဲ။

မိဘတွေက ကောလိပ်ထား၊ ပညာသင်ကြစေပေမယ့်
သူတို့တွေကတော့ ဟေးလားဝါးလားနှင့်၊ ကောင်မလေးတွေကို
လိုက်ကြိုက်၊ မရတော့ တစ်မျိုးပြော၊ ရတော့လည်း ချစ်သူပါမစ်
ကို အသားကုန်အသုံးချချင်တတ်ကြသူ။

နတ်မောက်အနီချို ရေးသားတဲ့ဆောင်းပါးထဲကလို မိန်း
ကလေးတွေ သတိချစ်စရာ အင်းယားကန်စောင်းက ချုံပုတ်တွေ
နားမှာ ကွန်ခိုးတွေ စွန့်ပစ်ထားတာ မြင်မကောင်းရှုမကောင်းဆို

ရွှေပဒေသာစာပေ

တာလေ။

သည်တော့ ယမုန်ဟာ ခဲမုန်မှာကြောက်တဲ့ စာသူငယ်မ
လေးလို့ပဲပြောပြော၊ ဘယ်ကောင်လေးကိုမှ မယုံ။ အထူးသဖြင့်
မြတ်သစ်ဘုန်းလို ရေပေါ်ဆီတွေကို ပိုပြီးတော့တောင်မယုံ။

အလကား... မင်းသားခေါင်းဆောင်းထားတဲ့ ဘီလူး
တွေ။ အချစ်ဆိုတာ ရာဇဝင်ထဲမှာပဲရှိတယ်။ သမိုင်းထဲမှာပဲ ရှိ
တယ်။

ယခုလည်း မြတ်သစ်ဘုန်းက မင်းသားခေါင်းဆောင်း
ထားတဲ့ရှင်နှင့် ယမုန်ရှေ့မှာ နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်သွားရင်း
ပြုံးပြအရေးဆိုလို့။

“ခဏလောက်နေပေးပါဦး ယမုန်၊ ယမုန်ဟာ လူဆိုရင်
ကိုယ့်ကိုလည်း လူ့အခွင့်အရေးလေးတော့ ပေးသင့်ပါတယ်”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ယမုန်ကို ကိုယ်လိုက်ပြီး ချစ်ခွင့်ပန်နေတာ ဒီနေ့ဆို
တစ်လတောင်ပြည့်ပြီလေ။ ကိုယ့်ကို အချိန်တွေသိပ်အားနေတာပဲ
လို့များ မှတ်ထင်နေသလား”

“အံ့မယ်! ရှင့်ကို ဘယ်သူက အလုပ်တွေလေးနေလို့လဲ”

“ကိုယ့်အသည်းလေးကလေး ကိုယ့်အသည်းလေး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ယခုတော့ရရင် သေလိမ့်မယ်ဆိုလို့ ခုလိုအချိန်အကုန်ခံပြီးတော့
တကောင်တကောင်လိုက်နေရတာ”

အနားမှကြားနေရသည့်ဒေါ်နုနှင့်ပုလဲမှာ မနေနိုင်။ ယမုန်
တ ခပ်အေးအေး တော်ကြာ ဒီကောင့်စကားနောက် ပါသွားလို့က
တော့ သံသရာကြော မျော့ပြီသာမှတ်။

“နင့်အရင်ရည်းစားတွေ ဝိုင်းရိုက်လို့ ငါ့သူငယ်ချင်း အနီး
တခြားအသားတခြား ဖြစ်ကုန်ဦးမယ်”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... နင့်ရည်းစားတွေက
လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ ငါတို့က ဘဝသမားတွေပါ။ ကျောင်းတက်
နေတာ အပျော်တက်နေတယ်များ ထင်သလား”

“ငါ့ဘာသာ ယမုန်ကိုပြောနေတာ၊ ချစ်ခွင့်ပန်နေတာ။
နင်တို့နဲ့ဘာဆိုင်သလဲ။ နင်တို့ အဲဒါကြောင့် ဘယ်သူမှမကြိုက်
တာ”

“အောင်မာ! ငါတို့က ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ဒုက္ခရောက်မှာ
မကြည့်ရက်လို့ ဝိုင်းပြောနေရတာ”

“သူ့မှာ ဦးနှောက်ရှိတယ်၊ ပါးစပ်ရှိတယ်၊ နင်တို့က
ကြားထဲကနေပြီး ဆေးရိုးသည် ဝင်မလုပ်ချင်ပါနဲ့”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နှင့် မြတ်သစ်တို့ အကြိတ်အနယ်

စကားများနေကြတော့ ယမုန် စိတ်ကိုတင်းပြီး သူနှင့်စာရင်းရှင်း
ဖို့ ပြင်လိုက်သည်။ နို့မို့ သူ့ကိုကြိုက်လို့ ငြိမ်နေတယ်ထင်ဦးမည်။

“ဒါဆိုလည်း ပြောရတာပေါ့၊ ဒီမှာမြတ်သစ်၊ ငါ ဘယ်
သူ့ကိုမှ မချစ်တတ်ဘူး။ ငါ့အမေနဲ့အစ်ကို ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ
ဒါပဲ ငါ့ခေါင်းထဲမှာရှိတယ်။ တခြား ဘာအကန့်မှ ငါ့မှာမရှိဘူး။
ဒါကြောင့် နင် ငါ့ကို နောက်လာပြီးမနှောင့်ယှက်ပါနဲ့။ ခုဆို စာ
မေးပွဲကြီးလည်း နီးပြီ၊ ကျောင်းတွေ ပိတ်တော့မယ်၊ ငါတို့လို
ဘဝသမားတွေအတွက် ပညာရေးသာ အဓိကပဲ”

ယမုန် တည်ငြိမ်ပြတ်သားစွာ ပြောချလိုက်ပေမယ့် မြတ်
သစ်တုန်းကတော့ မဟူ။ ပန်းတွန့် လက်ဖြန့်ပြီး မင်းသာဟန်အပြည့်
နင့်...

“နုလုံးသားဆိုတာ ပိတ်ဆို့ထားလို့မရဘူးလေ၊ သီးချိန်
တန်သီး၊ ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်ရမှာပဲ၊ ဒါ ဓမ္မတာပဲ။ ယမုန်ရယ်၊ ကိုယ့်
လိုလူကိုများ မင်းမို့ ငြင်းရက်တယ်”

“ဘာလဲ၊ ကားနဲ့ကျောင်းတက်လို့လား။ နင့်ကို ငါဘာမှ
မဝေဖန်ချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါလုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး၊ နောက်ထပ်
လိုက်ပြီး နှောင့်ယှက်မယ်ဆိုရင် မော်ကွန်းထိန်း သွားတိုင်ပြီး
အရေးယူခိုင်းမယ်။ ဒါပဲ”

“ယမုန့်...”

“ဘာလဲ၊ နင်က ငါ မူနေတယ်ထင်လို့လား။ ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှတ်မဝင်စားဘူး၊ ငါ့ခေါင်းထဲမှာ စာပဲရှိတယ်”

“မြတ်သစ်... သွားတော့၊ ဟိုမှာ ယမုန့်အစ်ကို လာနေပြီ၊ နင့်မှာ ပေါ့ပါတယ်၊ နောက်တစ်ယောက်သာ ပြောင်းကြိုက်လိုက်တော့”

“တောက်!”

မြတ်သစ် မကျေမနပ်နှင့် လှည့်ပြန်သွားလေမှ သူမတို့ သုံးယောက် ရှေ့ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ယမုန့်ရဲ့ ကိုကိုကြီး ရဲမာန်ခကို ဒေဝီနှင့်ပုလဲလည်း ခင်မင်လေးစားကြသည်မို့ သူ့မျက်နှာ တည်တင်းနေတော့ သုံးယောက်လုံး နေရာမရှိ၊ ဒေဝီက သွားလေဖြဲပြရင်း...

“အဟဲ့... ကိုကိုကြီး ယမုန့်ကိုလာကြိုတာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ပါစင်ဂျာရလို့ ပို့ရင်း ဝင်လာတာ။ လာလေ၊ ကိုကိုကြီး တစ်ခါတည်း လျှောက်ပို့ပေးမယ်”

“နေပါစေ ကိုကိုကြီးရယ်၊ လမ်းချင်းက တခြားစိပ်၊ ယမုန့်ကိုသာ တင်သွားပါ”

ပုလဲ ပြောလိုက်တာလည်းအမှန်၊ သူတို့နေကြတာက

တစ်နေရာစီမဟုတ်လား။ ရဲမာန်ခ ယမုန့်ကိုတင်ပြီး ကားမောင်းထွက်ခဲ့၏။ တစ်လမ်းလုံး ကိုကိုကြီးက ဘာစကားမှမပြောသည်မို့ ယမုန့် ငြိမ်ကုပ်နေရင်း ကိုယ့်အစ်ကိုကို ခိုးကြည့်မိသည်။

မြင့်မားသောအရပ်နှင့် ယောက်ျားစီသ ချောမောသော ခွန်ရည်။ အသက်အစိတ်သာရှိသေးပေမယ့် ကိုကိုကြီးဟာ ဘဝသမားမို့ တည်ကြည်လေးနက်သည်။ သူ့ရဲ့မျက်ခုံးမျက်လုံးတွေ နှာတံတွေက ချောမောနေပေမယ့် ပင်ပန်းစွာ ငွေရှာနေရသူမို့ ညှိသောအသားအရေက ကိုကိုကြီးရဲ့ခွန်ကို လျော့စေသည်ထင်။

“စောစောက ကောင်က ဘယ်သူလဲ”

အပြစ်ပေါ့မလားရယ်လို့ ယမုန့် ညာမိသည်။

“သူငယ်ချင်းပါ ကိုကိုကြီးရဲ့”

“သူငယ်ချင်းကလည်း သရုပ်ပျက်နေတာပဲ၊ နင့်ရှေ့က ကာဆီးကာဆီးနဲ့လေ”

“ဪ... အတန်းထဲမှာ သူမကျေနပ်တာရှိလို့ လိုက်ရန်လုပ်နေတာပါ ကိုကိုကြီးရဲ့”

“အေး... အဲဒါရော လူမြင်ကောင်းရဲ့လား၊ ဒီမှာ မိယမုန့်၊ နင့်ကိုငါဘာပြောထားလဲ”

“ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်း မထားဘူးဆို ပြောထား”

“ဟေ့၊ ဒီလူနဲ့ ခုခေတ်က မေမေတို့ခေတ်ကလိုမဟုတ်တော့”

“တော်! မိယမုန်း၊ နင် ဘာမှဆင်ခြေတွေ ပေးမနေနဲ့။
ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ခွေးရောယှက်တင်နေတာ ငါမကြိုက်ဘူး။
ပုံမှန်မေးထားခေါ်ပြောလောက်က ရတယ်။ နင် ယောက်ျားတွေ
အကြောင်း ဘာသိလို့လဲ။ ငါက တက္ကစီမောင်သမား၊ ကားသမား
လုပ်မှ ယောက်ျားတွေအကြောင်း ပိုသိလာရတယ်။ ဒီမှာ ယမုန်း
နင် ကိုယ့်ပညာကိုယ်သင်ပြီး ကိုယ့်တဝကိုယ် အေးအေးဆေးဆေး
ကျော်ဖြတ်နေတာ မကျေနပ်ဘူးလား”

“ကိုကိုကြီးကလည်း ယမုန်း ရည်းစားမထားပါဘူး”

“အေး... ထားရင်လည်း ငါသတ်ပစ်မယ်။ မအေးနဲ့
အစ်ကိုက ကိုယ့်ဘဝတွေ စတေးပြီး နင့်ကို လှလှယ ယုယုယယ
လေး ထားတာကိုမျှ မလိုမ္မာရင် ငါနဲ့တွေ့မယ်”

ကိုကိုကြီး စိတ်တွေဆိုးနေတော့ ယမုန်း မြတ်သစ်ကို
လှမ်းပြီး မေတ္တာပို့မိသည်။

ခွေးသူတောင်းစား။ သူ့ကြောင့် ငါအဆူခံနေရတယ်။
ရည်းစားတွေ တစ်လျှောက်ထားပြီး လူတကာလိုက်ရှုပ်နေတဲ့မြတ်
သစ်လိုလူမျိုးကို သူမတို့မိန်းကလေးတွေအားလုံး သပိတ်မှောက်
နေ ပေမည်။

အမုန်း (၂)

ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်...

လူနေအိမ်တွေ ကျပ်တောက်ပြီး လူဆင်းရဲတွေ စုနေတဲ့
ရပ်ကွက်လေးပါ။ သစ်သားအိမ်လေးတစ်လုံးကို သူတို့မိသားစု
သုံးယောက် ငှားနေကြပါသည်။ ရပ်ကွက်ဈေးလေးနဲ့လည်း နီး
မိသည်။ ကျောက်မြောင်းထဲမှာပါပဲ။

မောင်နှမနှစ်ယောက် ဒါတိုင်းလို ဆူဆူညံညံမရှိကြဘဲ
အသံတိတ်ဆင်းလာကြတော့ သူမတို့၏မိခင် ဒေါ်ညိုညိုဆင့်
ငါးယောက် သားနှင့်သမီးကိုအကဲခတ်လိုက်သည်။

“မောင်နှမတွေ ဘာဖြစ်လာကြပြန်သလဲ”

“အလကား မေမေ၊ ကိုကိုကြီးရယ် စိတ်ပုပ်နေတာ”

ကိုယ့်ကိုမော်ကောင်လုပ်မှာစိုးလို့ ယမုန် ဦးအောင် တိုင်
လိုက်ရင်း ကိုယ့်အိမ်ခန်းလေးထဲဝင်၊ လွယ်အိတ်ကို တိုင်မှာချိတ်
လိုက်သည်။ မေမေကတော့ သူ့သားကို ရေအေးအေးတစ်ခွက်
တိုက်၊ အကျီတွေ ကူချွတ်ပေးလို့။

“မေမေ ဒီနေ့ ဂျူးမြစ်ချဉ်ချည်ဟင်းနဲ့ ငါးကလေးအို
ကပ် ချက်ထားတယ်သားရဲ့”

“ကောင်းတာပေါ့ မေမေ”

“သား ရေချိုးလိုက်တော့ မေမေ ထမင်းပွဲပြင်ထားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ၊ ဟိုကောင်မလေးရော”

“မိသားစုလေး သုံးယောက်ရှိတဲ့ဟာ၊ အတူတူစားရမှာ
ပေါ့သားရယ်။ ညီမလေး မလိမ္မာတာရှိလည်း သားက ရိုက်ဖစ်
လိုက်နော်။ စိတ်တော့ ခုမနေပါနဲ့ကွယ်”

သည်စဉ် နောက်မှ ရေချိုးမလို့ ထွက်လာသည့်ယမုန်
က မအေးခါးကိုဖက်လိုက်ကာ...

“ဟာ... မေမေကလည်း ကိုကိုကြီးကို မြှောက်ပေး
နေပြန်ပါပြီ။ ဟိုက နဂိုကတည်းကမှ ရိုက်ချင်နေရတဲ့အထဲ”

“သမီး မလိမ္မာရင် ကိုကိုကြီးက ဆုံးမရမှာပဲလေ၊ မေမေ
မှ အိမ်ပြင်မထွက်အားဘဲ၊ မေမေမှာ ထမင်းဟင်းချက်ရတာနဲ့

စက်ချုပ်ရတာက တစ်ဖက်”

“ကဲပါမေမေရယ်၊ ယမုန်လည်း ခုနောက်ဆုံးနှစ်ရောက်
နေပါပြီ။ စာမေးပွဲဖြေဖို့ပဲ တစ်လလောက်ရှိတော့တာ။ အားတင်း
ထားလိုက်ပါဦး။ သမီး ကျောင်းပြီးရင် မေမေကိုအများကြီးကူ
မှာ။ ကိုကိုကြီးကိုလည်း ရှယ်ပြုစုမှာ”

“ဒါပဲ... အပြောကတော့ နတ်ကတော်”

“ကိုကိုကြီးကျမှ နတ်ကတော်ဖြစ်ရတော့တယ်”

“ကဲကဲ... သားရောသမီးရော ရေချိုးကြတော့။ မေမေ
ထမင်းပွဲပြင်ထားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့မေမေ၊ ယမုန် အရင်ချိုးမယ်”

အိမ်မှာ ရေချိုးခန်းရယ်လို့ ရှိတာမဟုတ်။ အိမ်နောက်
ဘက်မှာ သွပ်ပြားလေး(၃)ဖက်ကာပြီး တိုင်ကီလေးတစ်လုံး ထည့်
ထားရုံ။ သည်တော့ မောင်နှမနှစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ ချိုးရမည်။
ဒါကို ကိုကိုကြီးက...

“ဟာ! ယမုန်မ၊ နင်က ကြာတယ်။ ငါက မြန်တယ်။
ငါအရင်ချိုးမယ်”

“အမယ်! ကိုကိုကြီး ဗိုလ်မကျနဲ့၊ ယမုန်က ကြာတော့
အရင်ချိုးမှဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါမှ သနပ်ခါးလိမ်းတာနဲ့တာနဲ့ ကိုကိုကြီး

နဲ့အတူ ပြီးမှာလေ။ ဘာလဲ... ကိုကိုကြီးက ယမုန်နဲ့အတူ ထမင်း
မစားချင်ဘူးလား”

“ကဲပါ... ချိုးပါ ချိုးပါ မယ်မင်းကြီးမရယ်၊ ကဲ! ရော၊
ဒီအဝတ်ကလေးတွေပါ လျှော်လိုက်ပါဦး”

သည်နေ့ဝတ်ထားသည့် ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် ရှုပ်အင်္ကျီ
လက်တိုအနက်ကွက်ကြီးကြီးကို လှမ်းပေးလျှင် ယမုန်က လှမ်း
ယူလိုက်သော်လည်း...

“နောက်ဆုံးကျ ယမုန်အသုံးဝင်တာ ကိုကိုကြီး သိပြီ
မဟုတ်လား”

“သိပါပြီခင်ဗျာ သိပါပြီ၊ ကဲ... ရေမြန်မြန်ချိုး၊ မြန်မြန်
အဝတ်လျှော်၊ အအေးပတ်နေဦးမယ်”

“ယမုန်ပဲ... မြန်ပါတယ်”

အဝတ်တွေ အမြန်လျှော်၊ ရေအမြန်ချိုးတာကိုတောင်
ယမုန် ရေချိုးတာ နာရိဝက်။ ခေါင်းလည်း လျှော်လိုက်သေးတာ
ကိုး။

“အဟဲ... ယမုန်ပြီပြီ ကိုကိုကြီးစောင့်နေရတာ တော်
တော်ကြာသွားလား”

“နင့်ကိုစောင့်ရင်း အိပ်တာ တစ်ရေးရတယ်”

“ပိုပြီ”

“မြန်မြန်သနပ်ခါးလိမ်း၊ အဝတ်လဲထား၊ ငါတို့သားအမိ
နင့်ကို ထမင်းစိုင်းမှာ ထပ်မစောင့်နိုင်ဘူး”

“စိတ်ချပါ၊ မစောင့်ရပါဘူး”

ယမုန်အဝတ်တွေလှန်းပြီး၊ သနပ်ခါးအမြန်လိမ်း၊ အဝတ်
အမြန်လဲရသည်။ ဒါတောင် ကိုကိုကြီးက ထမင်းစားပွဲမှ လှမ်း
အော်ခွင့်ရသွားသည်။

“ယမုန်မ... ထွက်ခဲ့တော့၊ ငါတို့သားအမိ ထမင်းဆာ
ချပြီ”

“လာပြီ... လာပြီ”

ယမုန်ခေါင်းပြီးရင်း ထွက်လာတော့ ဆံပင်တွေက ရေ
စက်လက်။

“ဟယ်!... ဒီကောင်မလေး၊ အအေးပတ်တော့မှာပဲ။
သွား... မျက်နှာသုတ်စောင် သွားယူ”

“ကိုကိုကြီးပဲ အသံမြကြီးနဲ့အော်နေပြီးတော့၊ ထမင်းဆာ
ဆယ်ဆို၊ ထမင်းအရင်စားမယ်လေ၊ ပြီးမှ ခေါင်းရေသုတ်မယ်”

“မရဘူး... ရာသီဥတုက အေးနေတာ၊ တော်ကြာ
အအေးပတ်သွားလိမ့်မယ်”

“ကဲပါ သမီးရယ်၊ သွားယူ... သွားယူ”

မောင်နှမနှစ်ယောက် ကြင်နာနေတာကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ညိုညိုဆင့် ဝိတိတွေဖြစ်ရသည်။ သားနဲ့သမီးဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မတွေ့မြင်လျှင် မနေနိုင်။

ယမုန် မျက်နှာသုတ်စောင်ယူလာတော့ ကိုကိုကြီးက သေသေချာချာပင် ရေသုတ်ပေးနေ၏။ ယမုန်ကလည်း အောက်မှ တကိုကို။

“တော်ပြီ ကိုကိုကြီးရာ၊ ထမင်းဆာတယ်။ စားတယ်မယ်။ ဟိုမှာ မေမေလည်း ဆာနေပြီ”

သားအမိသုံးယောက် အတူတူစားနေကျမို့ လူမစုံလျှင် မစားတတ်ကြ။ ဒေါ်ညိုညိုဆင့် ထမင်းဝိုင်းလေးမှာထိုင်ပြီး သားနဲ့သမီးကိုစောင့်နေ၏။ ရေသုတ်လို့စင်မှ နှစ်ယောက်အတူ ထမင်းဝိုင်းသို့ ရောက်လာကြသည်။

“ဟား... ဟင်းလေးတွေကတော့ ကောင်းမယ့်ပဲ”

“မေမေ့လက်ရာပဲဟာ၊ မကောင်းဘယ်ရှိပါ့မယ်”

ယမုန်ကတော့ အစားပုပ်မလေးပီပီ မေမေနှင့်ကိုကိုတို့ကန်ထဲသို့ ဟင်းများပြီးချပြီးသည်နှင့် အားပါးတရစားတော့သည်။

“ခွေးမလေး... ဖြည်းဖြည်းစား၊ နင်နေဦးမယ်”

“နင်ဘူး”

ထမင်းဝိုင်းလေးမှာ စကားတပြောပြောနှင့် သာယာစိုပြည်လာခဲ့သည်။

“မေမေ၊ မေမေလည်း အရမ်းပိန်လာတယ်။ အလုပ်လုပ်ပါနဲ့တော့ မေမေရယ်။ သား ရှာကျွေးနိုင်ပါတယ်”

“ဒါတော့ဒါပေါ့ သားရယ်၊ ညီမလေးကျောင်းစရိတ်၊ စိတ်တာစားတာတွေနဲ့ဆိုတော့ မေမေလည်း ကူမူပေါ့။ ဒီကောင်မလေး ကျောင်းပြီးရင် မေမေနားပါ့မယ်ကွယ်”

“သူက မာစတာဆက်တက်ရင် တက်ရဦးမှာမေမေရဲ့။ သူ့ကို ငဲ့မနေနဲ့။ သားရှာကျွေးတာနဲ့ပဲ ထိုင်စားပါတော့”

“ဪ... သားရယ်၊ ခုလည်း မေမေ အိမ်မှာနေရင်း စက်ချုပ်တာ မပင်ပန်းပါဘူးကွယ်။ တစ်သက်လုံး လုပ်လာခဲ့တာဆိုတော့”

သားအမိနှစ်ယောက်က အကြင်နာတွေ ပြိုင်နေကြစဉ် ယမုန်ကတော့ ချဉ်ဟင်းသောက်လိုက်၊ ငါးကလေးအိုးကပ်ကို စားလိုက်။

“ခွေးမလေး... ဝက်ပုပ်မ၊ သူ့မှာ ဘယ်သူ့အတွက်မှ ဆိုင်းထဲမရှိဘူး”

ရဲမာန်ခ၊ ညီမကို ချစ်စနိုးနှင့် ခေါင်းပုတ်လိုက်တော့
ယမုန့်လက်ထဲမှ ထမင်းလုတ်လေး ပြုတ်ကျသွားရ၏။

“ကိုကိုကြီးနော်၊ သူများစားနေတဲ့ထမင်းလုတ်ကို ပုတ်
ချတယ်”

“ချမှာပေါ့၊ ဒီမှာ မေမေအရမ်းပိန်လာတာ နှင် မစိုးရိမ်
ဘူးလား။ နင့်မှာလေ ကိုယ့်အတွက်ပဲ ကိုယ်ကြည့်တယ်။ မအေ
လည်း စိတ်ပူရမှုန်းမသိ၊ အစ်ကိုလည်း စိတ်ပူရမှုန်းမသိ”

“ပူသားပဲ၊ မေမေလည်း ပူတယ်၊ ကိုကိုကြီးအတွက်
လည်း ပူတယ်”

“ဘာပူတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

သားနှင့်သမီး စကားနိုင်လှနေတာကို ဒေါ်ညိုညိုဆင့်
မှာ ပီတိဖြစ်သည့်အကြည့်နှင့် ကြည့်လို့၊ တစ်နေ့လုံး အသိုက်မှ
ထွက်ခွာသွားကြတဲ့ငှက်ကလေးနှစ်ကောင်၊ အိပ်တန်းတက်ရင်း
တစ်ကောင်တစ်ကောင် ဆိတ်နေကြသည့်နှယ်။ သားကတော့
သမီးကိုချစ်စနိုး စနေတာပါ။ ဒါကို အငယ်ကလည်း နွဲ့ဆိုးဆိုး
နေတာ။

“ပူတာပေါ့လို့၊ ကိုကိုကြီး ကားမထွက်နိုင်မှာလည်း ပူ
တယ်၊ ကိုကိုကြီး မိန်းမယူသွားမှာလည်း ပူတယ်၊ ကိုကိုကြီးသာ

ယမုန့်တို့သားအမိကို ထားခဲ့ပြီး မိန်းမနောက် ကောက်ကောက်
ပါသွားရင် ညီမလေးတို့တော့ သေပြီဆရာ။ အဟင့်ဟင့်... ပြော
ရင်းတောင် ဝမ်းနည်းလာပြီ။ ရှာကျွေးမယ့်ကိုကိုကြီး မရှိတော့
ရင် ယမုန့်တို့ ထမင်းမုန့်မုန့်စားရမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

မျက်နှာလေးမဲ့ပြီး ယမုန့် သနားစဖွယ် မူယာမာယာတွေ
များပြနေလျှင် ရဲမာန်ခ၊ ကိုယ့်ညီမကို တကယ်ပင် သနားသွားရ
သည်။

“ကိုကိုကြီးက မိန်းမမယူဘူး၊ မေမေနဲ့ ညီမလေးကိုပဲ
တစ်သက်လုံး ရှာကျွေးသွားမှာ”

“ကောင်းတယ်၊ ညီမလေးကလည်း ကိုကိုလုပ်စာကို
တစ်သက်လုံးထိုင်စားမှာ၊ ယောက်ျားမယူဘူး... အလကား။
အစ်ကိုမေတ္တာဆိုတာ အေးမြတယ်။ ယောက်ျားမေတ္တာဆိုတာ
အလကား။ ရိုက်လိုက်ပုတ်လိုက်နဲ့”

“ခွေးမလေး... စားကောင်းသောက်ကောင်း ပြောနေ”

ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ယမုန့် ထမင်းစားလို့ပြီးသွားတော့ ပန်း
ကန်တွေအိုးတွေ ဆေးကြော၊ သိမ်းဆည်းသည်။ နောက် မီးပူ
တိုက်စရာရှိသည့်အဝတ်တွေကို မီးပူတိုက်၏။ ပြီးမှ စာကြည့်
စားပွဲထိုင်သည်။

မေမေက အကိုတွေ လက်ချုပ်လိုက်ရင်း၊ ကြယ်သီးတစ်
ရင်း လက်ဖက်ခွက်လေးနှင့် ရေခဲခဲကြမ်းဘူးကို သူ့အနားမှာချ
ထားပြီး သားနဲ့သမီးကို အနားခေါ်စမြဲ။

“သားက တစ်နေကုန် ပင်ပန်းနေတာ။ လာ... သမီး
က ကိုယ့်အစ်ကိုကို နည်းနည်းလောက် နင်းပေးလိုက်”

“ရတယ်... ရတယ်။ ကိုကိုကြီးကို နင်းပေးရင်း စာ
ကျက်မှာ။ ပြီးရင် မေမေ့ကိုနင်းပေးမယ်”

မေမေကလည်း တစ်နေကုန် အညောင်းထိုင်ရရှာသူ။
တကယ်ကို ယမုန် ကိုကိုကြီးကို နင်းပေးရင်း စာကျက်နေတော့
ရဲမာန်ခ ကြည်နူးရပါသည်။ တစ်ဦးတည်းသော ညီမလေး။ ရုပ်
ကလေးချော့ သိပ်ချစ်စရာကောင်းနေတော့ အရမ်းချစ်နေရတာ
မဆန်း။ ချစ်စဖွယ်အမှုအရာနှင့် ချစ်စဖွယ်စကားလေးများကိုလည်း
ဆိုတတ်ပါရဲ့။

မအေနှင့်အစ်ကိုကို တကယ်လည်း ပြုစုရှာပါသည်လေ။
ယခုလို နင်းပေးနိုင်ပေးသည်၊ အဝတ်အစားများကို လျှော်ပေး၊
မီးပူတိုက်ပေးသလို ကျောင်းအားရက်မှာ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာလည်း
ချက်ပြုတ်ကျွေးတတ်ပါသေးရဲ့။

“ခွေးမလေး... ငါ့လည်း ချော်နင်းမိဦးမယ်”

“ဘာမှမချော်ဘူး။ ကိုကိုကြီး ဝမ်းလျှားမှောက်နေတာပဲ၊
ဘယ်နေရာ စိုးရိမ်စရာရှိလဲ”

“ဟဲ့! ဒူးခေါက်ကွေး နင်းမိတော့ ကျိုးမှာပေါ့”

“မကျိုးဘူး။ ယမုန့်ဗလက ပေါင်တစ်ရာပဲ ရှိတယ်”

“နည်းလား။ ပေါင်တစ်ရာကြီးတောင်”

“ကိုကိုကြီးက ပေါင်တစ်ရာလေးဆယ်လ”

စာအုပ်ကိုဖွင့်ကျက်ရင်း ခြေထောက်က ကိုကိုကြီးကို
အနင်းမပျက်။ ဒီလိုပဲနင်းပေးနေကျကို အဆန်းလုပ်လို့။

“နင်ကတော့ အနှိပ်သည်လုပ်စားရင် ကြီးပွားဦးမယ်”

“ကိုကိုကြီးတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတဲ့ဟာ၊ အနှိပ်သည်
လုပ်စရာလား”

“ငါသေသွားရင်ရော”

“အို! ဖွ! ဖွ!... မပြောကောင်းမဆိုကောင်း။ ကိုကိုကြီး
သေသွားရင် ယမုန့်လည်း လိုက်သေမှာပေါ့”

“မေမေ့ကို ထားခဲ့မှာလား”

“မေမေက ညီမလေးတို့အရင် သေမှာပေါ့”

“အစ်ကိုကို တယ်ချစ်နေပါလား။ ဘာလဲ၊ လုပ်ကျွေး
သေသွားမရှိမှာစိုးလို့လား”

“အင်းပေါ့”

အိမ်ခန်းလေးထဲ ရယ်မောသံလေးများနှင့် စိုပြည်နေ
တတ်တာလည်း ယမုန်တို့မိသားစုလေးရဲ့ အိမ်ကျက်သရေပါ။
မေမေသုတ်ပေးတဲ့ လက်ဖက်ပန်းကန်ကို အလှအယက် စားကြ
ရင်း ပျော်စရာနေ့ရက်လေးများဟာ ကမ္ဘာတိုင် ရှည်ပါစေ။

အခန်း (၃)

သည်နေ့ ကျောင်းအားရက်မို့ အိမ်အလုပ်တွေကို တက်
တက်ကြွကြွလုပ်နေ၏။ လူဆိုတာ ကိုယ်တတ်နိုင်သမျှ မိသားစု
ကို ကူညီရမည်။ လူပိုကြီး မဖြစ်စေရ။

အိမ်ရှေ့တန်းမှာ အဝတ်တွေလှန်းနေစဉ် လမ်းကြိုဦးထဲ
သို့ ကားလေးတစ်စီး လိုဗွံဝင်လာသဖြင့် ယမုန် လန့်သွားရ၏။

“မြတ်သစ်ဘုန်း”

ဒါတော့ သင်းလွန်ပြီ။ သူ့လို လူပေါ်ကြော့၊ လူ့မလိုင်
တစ်ယောက်မှာ ဘာအနှစ်သာရမရှိမည်မဟုတ်။ ဒါ သက်သက်
လိုက်ပြီး နှောင့်ယှက်နေတာ။ ကိုကိုကြီးပြန်လာတာနဲ့များ တိုးလျှင်
ပြဿနာက မိုးမီးလောင်တာထက် ဆိုးမည်။

ညီမကို ငုံ့ထားမတတ် ချစ်သည့်အစ်ကိုနှင့်တွေ့လျှင် ရှင်းရမှာကို မဟုတ်တော့။

သင်းက ခပ်တည်တည်ပင်။ ယမုန်တို့အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်မှဆင်းလာ၏။ မေမေကတော့ အိမ်ထဲမှာ စက်ချုပ်နေရင်းမှ ကိုယ့်အိမ်ရောက်လာသည့်ဧည့်သည်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

ယမုန် သူ့ကိုခပ်ကျိတ်ကျိတ် ရန်လုပ်လိုက်၏။

“ရှင် ဒီထိအောင် လိုက်နေသင့်ယုက်တာတော့ လွန်ပြီထင်တယ်”

“ရန်မလိုပါနဲ့၊ ငါ မင်းဆီလာတာမဟုတ်ဘူး၊ အန်တိုဆီလာတာ”

“မေမေ့ကို ရှင်သိလို့လား”

“သိတယ်၊ အန်တိုက စက်ချုပ်ကောင်းပဲ။ နေရာနဲ့ အပြင်အဆင်မရှိလို့ နာမည်မကြီးတာ။ ကိုယ်လာတာ အန်တိုဆီ။ ကိုယ့်မာမိအတွက် အကျိုးတွေအပ်မလို့”

သူက လက်ထဲမှအိတ်ကို ဖွင့်ပြလိုက်လျှင် ယမုန် ရန်မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။

“နင် ဟုတ်ကော့ဟုတ်ရဲ့လား နင့်အမေလို သူဌေးမ

ကြီးက ဒီလိုဆိုင်လေးက ချုပ်တာမျိုး ဝတ်မလား”

“ဒါကတော့ ငါ့အကြံအဖန်လေ၊ မာမိက ပိုးချဲ့နဲ့နေရတော့ အပြင်တွေဘာတွေ မထွက်နိုင်ဘူး။ ငါပဲ အကျိုးတွေ ချုပ်ပေးရတာ။ ရယ်ဒီမိတ်တွေ ဝယ်ပေးတဲ့အခါ ဝယ်ပေး၊ ဆိုင်မှာ ချုပ်တဲ့အခါ ချုပ်ပေါ့။ ငါချုပ်နေကျဆိုင်တွေက ဈေးကြီးတယ်။ ပုံလည်း ဘာမှထူးတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ အန်တိုကိုအပ်မလို့”

“စက်ခ သက်သာလို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အန်တိုလက်ရာကိုလည်း ငါမြင်ဖူးပြီးပြီ။ ဒီတော့ ပိုတဲ့မန်းနီး ငါရတာပေါ့။ အဟား... မကျေနပ်ရင် နင့်ကိုလည်း တစ်ဝက်ပေးပါ့မယ်”

“အောင်မာ! လူကိုများ ရှင့်လို မိဘဆီကတောင် ဖြတ်စားတဲ့လူမဟုတ်ဘူး”

“ဒါကပျော်လို့ပါ၊ ကိုယ်က မာမိကို အစစအရာရာအဆင်ပြေအောင် ပျော်ရွှင်အောင် ဖန်ဆင်းပေးနေတဲ့သားတစ်ယောက်ပါ။ ကဲ! လား၊ အန်တိုဆီလိုက်ပို့”

သူက အထည်အပ်ရအောင် လာသူမို့ ယမုန် ရန်တွေ နေလို့မဖြစ်တော့။ သူ့ကို မေမေဆီခေါ်သွားရသည်။ မေမေကလည်း လူငယ်လူချောလေး သူ့ကိုအကဲခတ်လို့။

“မေမေ၊ ဒီမှာ အထည်တွေအပ်ချင်လို့တဲ့”

“ဪ... အေးကွယ်၊ အတိုင်းရော ပါရဲ့လား။ ဘယ် အရွယ်ဝတ်မှာလဲ”

“ကျွန်တော့်မာမိက အသက်ငါးဆယ်လောက်ပါ အန်တီ။ ဒီမှာ နမူနာအကျိုးယူလာပါတယ်။ ကိုယ်တိုင်းက အဲဒီဆိုက်၊ ပုံစံ လေးသာ အမျိုးမျိုးပေါ့။ ဖျင်စ ငါးစပါ အန်တီ။ နောက် ကြိုက် ရင် ထပ်အပ်မှာပေါ့”

“အေးပါကွယ်၊ အန်တီ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ချုပ် ပေးပါ့မယ်”

မေမေနှင့်အကျီကိစ္စတွေပြောနေစဉ် ယမုန် မီးဖိုထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ နေ့လယ်ကျရင် ကိုကိုကြီး ထမင်းပြန်စားမည်မို့ ဖွယ် ဖွယ်ရာရာလေးတွေ ချက်နေခြင်းပင်။ အိမ်နေရင်းမို့ ဂါဝန်အဖွင့် လေးနှင့် ယမုန်အသွင်မှာ ဆံပင်ကလည်း ဖြန့်ချထားလိုက်သဖြင့် မြတ်သစ်ဘုန်းကတော့ လှမ်းခိုးကြည့်နေမိသည်။

“ယမုန်ဟာ ရွက်ပုန်းသီးအလှမယ်လေးပါပဲ။ နာရီဝက် လောက်စကားပြောပြီးပေမယ့် ယမုန်က သူ့ရိုရာအိမ်ရှေ့ဘက်သို့ ယောင်လို့တောင် လှည့်မလား၊ မြတ်သစ် အကြံရကျင်နေမိသည်။

“ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် အန်တီ။ တစ်ပတ်ကြာ

ရင် လာယူပါ့မယ်နော်။ ယမုန်ရေ... ငါပြန်ပြီ”

ကိုယ့်ကို ထွက်လာ နှုတ်ဆက်မလားလို့ အသံပေးပေ မယ့် ယမုန်က အထာမပေါက်။

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့” တဲ့။

အားနာစကားတောင် မဆို။ မြတ်သစ်မှာ အကြံအဖန် လုပ်လာခဲ့ရသမျှ အလကားပါပဲ။ အချည်းနှီးတော့ မဖြစ်ပါဘူးလေ။ သူ့အစ်မဝမ်းကွဲက စတိုးဆိုင်မို့ ဒီအကျီတွေ ဆိုင်တင်ရောင်းလို့ ရတာပါပဲ။

“မြတ်သစ်ဘုန်း အိမ်ပေါ်မှမဆင်းချင်ဆင်းချင်နှင့် ဆင်း ပြီး လမ်းကျဉ်းလေးထဲမှ ကားထွက်ခဲ့စဉ်၊ ရဲမာန်ခဏ်ကား လမ်း ကျဉ်းလေးထဲသို့ စင်ခဲ့သည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မှတ် မိလိုက်ကြတာပါပဲ။

ရဲမာန်ခဏ သူဌေးသားလူပေါ်ကြောကို ကြည့်မရသလို မြတ်သစ်ဘုန်းကလည်း နမချောချောရှိတာနှင့် မျက်နှာကြောကြီး တင်းလှသည့်ရဲမာန်ခဏကို ကြည့်မရပါ။ အလကား ဘဝင်၊ သူလုပ် တာနဲ့ သူညီမ အဖျိုးကြီးဖြစ်မှာသေချာတယ်။

ရဲမာန်ခ အိမ်ပေါ်သို့ ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် တက်လာပြီး ယမုန်ကိုမေးလိုက်သည်။

“မေမေ၊ ဟိုကောင်မလေး ဘယ်သွားလဲ၊ ဟိုကောင်ကို ကျွန်တော်မြင်လိုက်တယ်”

“ညီမလေး မီးဖိုထဲမှာ သားစားဖို့ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာတွေ ချက်ပြုတ်နေတယ်လေ။ ဘယ်ကောင်ကို မြင်လိုက်လို့လဲ သားရဲ့”

“မေမေမသိပါဘူး။ အဲဒီကောင်က ညီမလေးကို လိုက်နောင့်ယှက်နေတာ။ ပုံစံကိုက ကြည့်မရဘူး။ လူက ဆေးဘဲရုပ်နဲ့။ ဝတ်စားထားလိုက်တာလည်း ရှုပ်ပွလို့”

“ဪ... ကားနဲ့လာတဲ့သူငယ်လား။ သူ့စာ မေမေ့ဆီ အထည်တွေ လာအပ်တာပါကွယ်။ သူ့မာမိက ဦးခွဲနဲ့ပို့ သူကပဲ အစစအရာရာ လုပ်ကိုင်ပေးနေသတဲ့။ သားရယ်... လူတစ်ယောက်ကို အသွင်သဏ္ဌာန်ကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်တာ မမှန်တတ်ပါဘူးကွယ်။ ပုံစံကြည့်ရတာ လူကောင်းလေးနဲ့တူပါတယ်”

ဒေါ်ညိုညိုဆင့် မြတ်သစ်ဘက်က ထောက်ခံချက်တွေ ပေးနေလျှင် ရဲမာန်ခ ကုလားမနိုင်ရခိုင်မဲလေတော့သည်။

“ဟာ! မေမေမသိဘဲနဲ့ ဒါ တမင်တကားအကြောင်းရှာတာ။ ခွင့်ဖန်တာ မေမေ့ရဲ့။ အိမ်ကိုဝင်ချင်ထွက်ချင်တာနဲ့ အထည်အပ်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဝင်လာတာ။ မေမေ့နဲ့တော့ ခက်ပါတယ်။

မေမေရိုးပုံအပုံနဲ့ မေမေ့သမီး ပါသွားလိမ့်မယ်”

ရှေးရှေးရဲ့ရဲ့နှင့် ရဲမာန်ခ မီးဖိုထဲဝင်လာတော့ ယမုန့်မှာ ညှော့တလုံးလုံးနှင့် သူ့အတွက် အပင်ပန်းခံကာ ချက်ပြုတ်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရပြန်တော့ သူ့စိတ်တွေ ပြေလှလှ။ ညီမလေးပုံစံက ရိုးရိုးသားသား။ သူ့ကိုပင် ပြုံးပြရင်း အားပါးတရုတ်ဆက်ခေါ်ငင်လို့။

“ဟော! ကိုကိုကြီး အစောသားပဲ ပြန်လာတာ။ ညီမလေးက (၁၂)နာရီလောက်မှ ပြန်ရောက်မယ်မှတ်တာ။ ခုလည်း စားလို့ရပါပြီ။ ကိုကိုကြီးရယ်... အံ့နာကြေးရပြီဆိုရင်လည်း နားလိုက်ပါလားဟင်။ ကိုကိုကြီးကြည့်ရတာ ပင်ပန်းလွန်းလို့ပါ”

ရဲမာန်ခ ထမင်းစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း လူက ခြေပစ်လက်တစ်ခြစ်နေ၏။ ဒီညီမလေးကို ဘယ်လိုမှစိတ်မချနိုင်။ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ လူကောင်းသူကောင်းဆိုတာလည်း ရှားပါဘိ။

ယမုန့်က ကိုယ့်အစ်ကိုကို ရေအေးအေးတစ်ခွက် ခပ်လာပေးပြီး မေမေ့ကိုပါ လှမ်းခေါ်လေ၏။

“မေမေ၊ ထမင်းစားကြမယ်။ ဒီနေ့တော့ ကိုကိုကြီး ထမင်းစားလို့ကောင်းမှာသိလား။ ငါးနိုင်ချင်းနဲ့ ချဉ်ရည်ဟင်းရယ်၊ ဂျွန့်အစပ်ကြော်ရယ်၊ မြင်းခွာရွက်သုပ်ကလည်း ကောင်းမှကောင်း”

မေမေ့ကိုကိုကြီးက အညောင်းထိုင်ရလွန်းတော့ မြင်းခွာရွက်နဲ့ တည့်တယ်လေ။ နောက် ဒညင်းသီးပြုတ်လေးထုပ်ပြီး ဆီဆမ်း နှမ်းဖြူးထားသေးတယ်”

ပါးစပ်မှ ချစ်စဖွယ်ပြောရင်း လက်ကလည်း ထမင်းဟင်း တွေ ခူးခပ်နေလိုက်တာ မြန်မြန်။ ရဲမာန်ခ ယမုန့်ကိုမဆွရက် တော့။ သို့သော် စိုးရိမ်စိတ်ကလည်း မမျှော်သိပ်နိုင်လေတော့၊ လေသံပျော့လေးနှင့် မေးမိလေပြီ။

“ညီမလေး... ဟိုကောင် ဘာလာရှုပ်တာလဲ”

“ဪ... မြတ်သစ်လား၊ သူ့မအေအတွက် အထည် လာအပ်တာတဲ့ ကိုကိုကြီးရဲ့။ မေမေစက်ချုပ်တာ သူဘယ်လို သိပါလိမ့်”

“ကိုကိုကြီးတို့ယောက်ျားချင်းတော့ သိတယ်၊ ဒီကောင် အထည်အပ်ချင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ညီမလေးကို လာပိုးတာ”

ကိုကိုကြီးစကားကြောင့် ယမုန့် သက်ပြင်းချရသည်။

“ဒီလောက်တောင် အပင်ပန်းခံပါ့မလား ကိုကိုကြီးရယ်၊ သူ့မှာ ရည်းစားတွေလည်း အများကြီးပါ”

“အဲလို မိန်းမကုန်းကျောတဲ့ကောင်တွေက ပိုကြောက်စို့ ကောင်းတယ်။ ညီမလေးရယ်၊ ကိုကြီး စိုးရိမ်လိုက်တာ”

“ဟာ! ကိုကိုကြီးကလည်း ယမုန့် သူ့ကိုလုံးဝစိတ်မဝင် စားပါဘူး။ သူ့အကြောင်းလည်း သိနေတဲ့ဟာ။ မေမေကတော့ ဝမ်းသာနေတယ်လေ။ သူက သူ့အစ်မဆိုင်မှာတင်ဖို့ အကျိုးတွေ မပါ အပ်မှာတဲ့။ တံဆိပ်ကတော့ ပြီးမှတပ်ပေါ့”

သည်စဉ် မီးဖိုထဲဝင်လာတဲ့မေမေကပါ ထောက်ခံချက် တွေ ပေးနေပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ် သားရဲ့၊ မေမေမှာ အပ်ထည်နည်းနေတုန်း သူက စိစဉ်ပေးမယ်ဆိုတော့ ဝမ်းသာရတာပေါ့”

“မေမေရယ်၊ ဒါ ငါးမျှားချိတ်မှာ အစာတပ်ပြီး မျှားတာ မပါ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီကောင်နဲ့မဆက်ဆံစေချင်ဘူး”

“မေမေရော ညီမလေးပါ သတိထားပါ့မယ် သားရယ်၊ ငါ့လာတဲ့အခွင့်အလမ်းလေးတော့ လက်မလွှတ်ပါရစေနဲ့နော်”

“မေမေ့တော့ ခက်ပါတယ်၊ ကိုယ့်မှာ သမီးချောချော လေးရှိတာလည်း သတိရပါဦးဗျာ”

အိလည်လည်နှင့်ပင် ကိုကိုကြီး ထမင်းစတင်စားတော့ သူမတို့သားအမိလည်း ထမင်းဝိုင်းသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ကိုကိုကြီးက မိသားစုစုံမှ ထမင်းစားဝင်တတ်သူပါလေ။

“မြင်းခွာရွက်သုပ် များများစားပါ ကိုကြီးရဲ့၊ ဒညင်းသီး

က အကြောတက်တယ်၊ နည်းနည်းပဲစား”

ဟင်းတွေ ခပ်ထည့်ပေးနေသည့် ယမုန့်မျက်နှာလေးက
ပကတိ အပြစ်ကင်းစင်နေလေတော့ ရဲမာန်ခ ကိုယ့်ညီမကို အပြစ်
မှမြင်နိုင်တော့ပါလေ။

အခန်း (၄)

နောက်တစ်လမှာ အပ်ထားသည့်အင်္ကျီတွေ လာရွေး
လိုက်ပြီး ဆိုင်မှာတင်ရောင်းဖို့ ရှုပ်တွေ ရယ်ဒီမိုတ် ကလေးအင်္ကျီ
တွေကို ဖျင်အုပ်လိုက်နှင့် လာအပ်ပေးလိုက်ဆိုတော့၊ ယခုဆိုလျှင်
ဩတ်သစ်ဘုန်းဟာ အိမ်ရဲ့စီးပွားရေးဖောက်သည်ဖြစ်လာခဲ့ပေပြီ။

သူကလည်း လူပါးမို့ ကိုကိုကြီးနှင့်မတွေ့အောင်တော့
ရှောင်တတ်သည်။ ကိုကိုကြီးမျောလည်း ကားထွက်နေရသည်မို့
မီးလင်းမိုးချုပ် အိမ်မှာမရှိတတ်ပါ။

မေမေကတော့ သူ့အလုပ်ပါးရှားနေတုန်း အပ်ထည်တွေ
စီစဉ်ပေးသည့်မြတ်သစ်ကို သဘောကျနေတော့သည်။ ဒီနေ့မှာ
လည်း မေမေချုပ်ပြီးသည့်အထည်တွေ လာယူရင်း အလေ့ကို

သူ့အစိမ၏အထည်ဆိုင်သို့ အတင်းခေါ်နေ၏။

“လိုက်ခဲ့ပါ အန်တီရဲ့၊ ကျွန်တော့်အစိမက ဝမ်းကွဲဆိုပေမယ့် အရင်းလိုပဲ နွေးထွေးတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း တစ်ဦးတည်းသောသားဆိုတော့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ငတ်တယ်လေ။ ခုဆို အန်တီနဲ့သူနဲ့ စီးပွားဖက်လိုဖြစ်နေတော့ ကျွန်တော် မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ပါ”

ကျောင်းပိတ်နေပြီမို့ ယမုန်လည်း မေမေ့ကိုကူညီချုပ်ပေးနေလေရာ အိမ်မှာ သူမတို့သားအမိပဲ ရှိလေသည်။ ကိုယ်မေမေက စက်ချုပ်သူမို့ ယမုန်လည်း ရှစ်တန်းလောက်ကတည်းက မျက်စိရည်၊ ဝကာ စက်ချုပ်တတ်ပါသည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ မေမေ့ကို ကူညီနိုင်ပါ၏။

မြတ်သစ်ဟာ အသားလိုလို့ အရိုးတောင်းလေလားမသိ။ ယမုန်ကိုမခေါ်ဘဲ ဒေါ်ညိုညိုဆင့်ကိုသာ အတင်းဖိတ်ခေါ်နေထေတော့ရာ...

“မလိုက်သေးပါဘူး မောင်မြတ်သစ်ရယ်၊ အန်တီလိုက်ရင် အလုပ်ပျက်မှာ။ သမီးကျောင်းပိတ်သွားလို့ အပ်ထည်တွေ အများကြီးချုပ်လိုက်ချင်လို့ပါ။ အန်တီက အထည်ညှပ်ပေး သူက ချုပ်နဲ့ဆိုတော့ အလုပ်တွင်တာပေါ့ကွယ်”

“ဟာ! အန်တီကလည်း နေ့တိုင်း တကုပ်ကုပ်နဲ့ စက်ချုပ်နေရတာ ညောင်းမှာပေါ့။ ဈေးလည်းဝယ်ရင်း လိုက်ခဲ့ပါ။ ယမုန်ကိုခေါ်ချင်လည်း ခေါ်ခဲ့လေ။ ကျွန်တော့်က အန်တီကိုပဲခေါ်ချင်တာ။ သူ့ကိုလုံးဝစေတနာရှိတာမဟုတ်ဘူး။ လူကိုများ မတူသလိုမတန်သလိုနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ သမ္မတသမီးများ မှတ်နေသလားပဲ”

ခပ်တည်တည်နှင့် မြတ်သစ်ကပြောနေတော့ ယမုန် သူ့ကိုမျက်စောင်းလှမ်းထိုးလျှင် သူက မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြလေ၏။ ခွေးသူခိုး... မျက်နှာရှူး။

မေမေကတော့ အားတုံ့အားနာ...

“အန်တီသားက ခုလိုကျောင်းပိတ်နေပြီဆို နေ့လယ်စာ အိမ်ပြန်စားတတ်တယ်။ အန်တီမလိုက်တော့ပါဘူးကွယ်”

“ဟာ! ဒါဆိုလည်း အန်တီတစ်ယောက်တည်း လိုက်ခဲ့လေ။ ယမုန်ကျန်ခဲ့ပေါ့။ အန်တီဈေးသွားတယ်ပြောလိုက်ရင် ရတာပဲ”

မြတ်သစ်က အတင်းခေါ်နေလေတော့ ယမုန် နားငြီးလာပေပြီ။ သင်း ဘာအကြံအစည်တွေ ရှိတယ်မသိဘူး။

“ကဲ! မေမေ မလိုက်မချင်း နားတွေငြီးနေရမှာပဲ။ လိုက်

သွား။ ညနေစာဖို့ ရှေးလေးဘာလေး ဝယ်ခဲ့ပေါ့။ ယမန် အင်္ကျီ
တွေချုပ်ရင်း ကိုကိုကြီးပြန်လာရင် ထမင်းခူးကျွေးလိုက်ပါ့မယ်”

နောက်ဆုံး ယမန်တိုက်တွန်းလို့ ဒေါ်ညိုညိုဆင့် မြတ်
သစ်နောက်သို့ လိုက်သွားဖြစ်သည်။ ထိုသို့လိုက်သွားမိခြင်းကြောင့်
ပင် သူမတို့မိသားစု၏ သာယာသည့်ဘဝလေး ပြိုကွဲသွားရတော့
မည်ဆိုပါလျှင် ယမန် ယခုလို တိုက်တွန်းမိမည်မဟုတ်ပါ။

တကယ်တော့ မြတ်သစ် ဒေါ်ညိုညိုဆင့်ကို အရင်စည်း
ရုံးလိုက်ခြင်းပါ။ စကားပုံလည်း အရှိသား။ ‘အသီးလိုချင် အပင်
ချိုင့်’ ‘သမီးလိုချင် မိဘကိုကိုင်’ ဆိုတာလေ။ ယခု ယမန်မှာ
မိခင်ပဲရှိပြီး ဖခင်တောင် ရှိတာမဟုတ်။ အစ်ကိုဆိုတာကလည်း
ထားလိုက်တော့ မအေနှင့်သမီးကို အပိုင်စည်းရုံးနိုင်မည်ဆိုလျှင်
သူ ယမန်အချစ်ကို ရမှာမလွဲ။

အင်း... မြတ်သစ်တုန်းဆိုသည့်သူဟာ ဘွဲ့ရတော့မည်
ဆိုတော့ အသက်က နှစ်ဆယ်ကျော်ပေါ့ပြီ။ သူဟာ လူပေတစ်
ယောက်မို့ ဆယ်တန်းမှာလည်း ကျ။ ဟိုကျွဲကျွဲဆိုတော့ ယခု
သူဘွဲ့ရတော့မည့်နှစ်မှာ အသက်က နှစ်ဆယ်သုံး။

အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စောသလား နောက်ကျသလားဆိုတာ
ထက် မြတ်သစ်ရဲ့အိမ်ဖွဲ့စည်းပုံက မသာယာ။ မိခင်က နောက်
အိမ်ထောင်ထူသွားသလို ဖခင်ကလည်း ငွေရှာကောင်းသလောက်
အပျော်အပါးလည်း ရှာတတ်သူ။

မိတ္တူရယ်လို့ အိမ်ပေါ်ကို ခေါ်တင်မလာတာပဲ ကျေး
ဇူးတင်ရမည်။ သည်တော့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမလည်းမရှိသည့်သူ
က သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ဟေးလားဝါးလား။ ကောင်မလေးတွေ
နှင့် ဟေးလားဝါးလားနေမိတာ မဆန်း။

သို့ပေမယ့် မိဘတို့၏မအောင်မြင်သည့်အိမ်ထောင်ရေး
ဆိုကြည့်ပြီး ကိုယ့်အလှည့်မှာ အောင်မြင်သည့်မိသားစုဘဝကိုသာ
ထူထောင်မည်ဟူသည့် လေးလေးနက်နက်အတွေးရှိနေတာကို
တော့ မည်သူမျှ မမြင်ကြ။

မြတ်သစ်ဘုန်းဟာ အိမ်ထောင်ရေးကို ပေါ့ပေါ့လေး
အတွေးပါ။ သူယူမည့် သူ၏မိန်းကလေးဟာ သူတွဲနေသည့် မိန်း
ကလေးတွေလို ဟေးလားဝါးလားနှင့် လျှပ်ပေါ်လော်လည်သူမဖြစ်
အေးချ ယောက်ျားတွေနှင့် ရင်ပေါင်တန်းပြီး ဘီယာစုပ်လိုက်၊
နှစ်သက်လိုက်၊ နိုက်ကလပ်တက်လိုက်ဆိုသည့်မိန်းမတွေ မဖြစ်
အေးချ

သူရွေးချယ်မည့်သူဟာ ယမုန်တို့လို တည်ငြိမ်အေးဆေးပြီး ဘဝကိုနားလည်သူ၊ လောကဓံကို ခံနိုင်ရည်ရှိသူ၊ မိသားစုနှင့်အတူ ဆိုးတူကောင်းဖက် လက်တွဲနိုင်သူဖြစ်ရမည်။ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သည့် အတ္ထုကြီးသည်သူ မဖြစ်စေရ။

“အဟင်း!”

ကိုယ်ကတော့ နေချင်သလိုနေခဲ့ပြီး ကိုယ့်ချစ်သူ ဇနီးမယားကျမှ စင်းလုံးချောလိုချင်နေမိတာ သူတရားမျှတပါရဲ့လားမတတ်နိုင်။ ယောက်ျားဆိုတာ ရွေးချယ်သူလေး။ ရွေးချယ်ခံရသူမဟုတ်။

အဲ... အချစ်ရေးမှာ ဦးနှောက်နှင့်ပဲ ရွေးနေလို့လည်း မဖြစ်။ သူ ယမုန်ကိုမြင်စကတည်းက ရင်ဘတ်ကြီးက ဒိတ်ခနဲခနဲပါသည်။ နောက် ဒိတ်ရုံတင်မက တဒိုင်းဒိုင်းပင် ဆူညံပေါက်ကွဲလာတော့တာပါပဲ။ ဆိုပါစို့၊ ယမုန်ကို သူအရမ်းချစ်သည်။

ယမုန်ကလည်း သူ့ရဲ့ဗရုတ်သုတ်ခ နေပုံစားပုံတွေကို ကြည့်ပြီး အနားပင် အကပ်မခံ။

သူလိုချင်သည့် အရည်အချင်းတွေကလည်း ယမုန်မှာ အပြည့်။ သည်တော့ သူ ယမုန်ရဲ့ဘဝကို ထဲထဲဝင်ဝင်လေ့လာရင်း အန်တို့ကို အကူအညီတွေပေးမိတာပေါ့။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူ

လိုနေရာမှ ဆွဲနှုတ်ပြီး သင့်တော်သည့်နေရာမှာ တိုက်ခန်းလေး ဘာလေးနှင့် ထားလိုက်ချင်ပါရဲ့။ သို့သော် လက်ခံမှာမဟုတ်သည်မို့ မြတ်သစ် ပြောမနေတော့ပါ။

ယခုလည်း အန်တို့ကို ရွေးသို့ခေါ်လာပြီး သူ့မိတ်ဆွေရဲ့ဆိုင်ကို ဖို့လိုက်သည်။ ဒီဆိုင်ဟာလည်း သူ့ရဲ့ရှယ်ယာတစ်ဝက်ပါသည့်ဆိုင်။ ကျောင်းမပြီးခင်ကတည်းက သူဟာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို စတင် အစပျိုးနေ လေ့လာနေပါပြီ။

ဒက်ဒိုကုမ္ပဏီထဲ ဝင်ရမှာပေမယ့် ဝါသနာအရ လုပ်ငန်းအတိုအစလေးများကိုလည်း သူက လက်မလွှတ်။

“လာ... အန်တီ၊ ကျွန်တော့်အစ်မကြီးက သိပ်သဘောကောင်းတာ။ မမ၊ ဒါ အပ်ထည်တွေချုပ်တဲ့ ဒေါ်ညိုညိုဆင့်လေး။ ဒီဈေးထဲမှာသာ နေရာလေးတစ်ခုလောက် ရလိုက်ရင် အန်တီတော်တော်ကြီးပွားသွားမှာ”

“ဪ... အစ်မလက်ရာတွေ ကျွန်မတောင် အံ့သြနေတာ။ ပုံလည်းကောင်းတယ်။ သေလည်းသေသပ်တယ်။ ဈေးထဲမှာ နေရာမရလည်း တစ်နေရာရာမှာ စက်သုံးလေးလုံးလောက်နဲ့ ချုပ်ရင်လည်း ကြီးပွားပါတယ် ငါ့မောင်ရဲ့။ တံဆိပ်ကတော့ ပြီးမှကပ်လိုက်တာပဲ။ မမမှာ ဖောက်သည်ဆိုင်တွေရှိပါတယ်”

အစားအသောက်နှင့်ညှော်ခံထားပြီး ဆိုင်ရှင်မှာ အလုပ်
တွေများနေစဉ် ဆိုင်ရှေ့သို့ အသက်ခုနစ်ဆယ်ခန့် သူဌေးမကြီး
တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည်။

“မချို့ရေ၊ အန်တီမှာထားတဲ့အထည်တွေ ရောက်ပြီလား”

“ဪ... ရောက်ပြီ ရောက်ပြီ လာပါ... ခဏထိုင်
ပါဦး အန်တီ။ အန်တီလည်း အသက်ကြီးလာပြီနော်၊ ကိုယ့်ဆွေ
ထဲမျိုးထဲက အားကိုးရမယ့်သူလေးဘာလေး အနားခေါ်ထား”

“မချို့ပြောတာက နောက်ကျနေတယ်၊ တူမဝမ်းကွဲခေါ်
ထားလိုက်တာ၊ သူ့အဆွယ်အဖွားတွေပါ ရောက်လာပြီး အန်တီ
မှာ ညောင်ပင်မျိုသလို အမျိုးခံရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့ကွယ်”

ဒေါ်ညိုညိုဆင့်ရှိရာသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီး ဆက်တီမှာ ဝင်
ထိုင်လိုက်လျှင် နှစ်ယောက်သား မျက်လုံးချင်း ဒိုင်းခနဲဆောင့်မိ
ကြလေသည်။

“ဟဲ့! နှင် ညိုညိုဆင့်မဟုတ်လား၊ ငါ့မြေး... ငါ့မြေး
ရော ဘယ်အရွယ်ရောက်ပြီလဲ၊ ဘာတွေလုပ်နေလဲ၊ အမယ်လေး
မညိုရယ်၊ ငါ့မှာ နှင်တို့ကိုရှာလိုက်ရတာ”

“အန်... အန်တီ လူမှားနေပြီ၊ ကျွန်မ ညိုညိုဆင့်
မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

ဒေါ်ညိုညိုဆင့် အဘွားကြီးဆုပ်ထားသည့် လက်ကို
အတင်းရုန်းပြီး ထွက်ပြေးဖို့ကြိုးစားပေမယ့် မအောင်မြင်။ သူ
ညိုညိုဆင့်ဆိုတာ မချို့ရော မြတ်သစ်ဘုန်းပါ သိနေပြီမဟုတ်ပါ
လား။ ပြဿနာကိုရင်မဆိုင်လျှင် အခြားသူတွေကပါ လူလိမ်လူ
ညာအဖြစ် အယုံကြည်ကင်းမဲ့တော့ပေမည်။

အဘွားကြီးကလည်း သူမ၏လက်မောင်းကို အတင်းဆွဲ
ထား၏။

“နေပါဦး မညိုရယ်၊ ငါလူမမှားပါဘူး။ နှင်ရဲ့မေးစေ့
ပေါ်က မွဲကအစ မှတ်မိနေပါတယ်။ ငါ့အိမ်မှာ သုံးနှစ်လုံးလုံး
အလုပ်လုပ်သွားတဲ့နှင်ကို မေ့စရာလား။ အခု ငါနောင်တရနေပါ
ပြီအေ၊ ငါ့ရဲ့အတ္တတွေမာနတွေကြောင့် သမီးလည်းဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီ၊
အခု ငါ့မြေးလေးနဲ့ပါ မခွဲပါရစေနဲ့တော့၊ ငါ့ဘဝ နေဝင်ချိန်ရောက်
နေပါပြီအေ။ ငါ့ကိုသနားကြပါဦး၊ အခု ငါ့အိမ်မှာ တူမဝမ်းကွဲရဲ့
မိသားစုက မင်းမူနေကြပါပြီ။ ငါ့မှာလည်း ရောဂါနဲ့ တစ်လုံးပါ။
ငါ့ကိုသနားကြပါ”

ပြောရင်းမှ အဘွားကြီး မျက်ရည်တွေကျနေလျှင် မြတ်
သစ်နှင့် မချို့မှာ အံ့အားတွေသင့်လျက်။ အဘွားကြီးရဲ့မြေးဆိုတာ
ဘယ်သူလဲ။ ယမုန်လား။ ရဲမာန်လား။ ဒေါ်ညိုညိုဆင့်မှာ ဆွေ

ခံရင်း ငှက်သင့်ရပေပြီ။

သာယာအေးချမ်းနေသည့် သူမတို့ရဲ့ဘဝ တစ်စဉ်ပြိုကွဲ
တော့မှာပေါ့။ မချိုကပင်...

“ကဲကဲ... အစ်မကလည်း အမှန်အတိုင်းပြောပြလိုက်
ပါတော့။ အန်တီမော့ သနားစရာပါ။ ဟုတ်ပါတယ်အန်တီ။ သူ
ဒေါ်ညိုညိုဆင့်ပါ။ သူနဲ့အန်တီက ဘယ်လိုအဆက်အစပ်တွေ
ရှိခဲ့ကြတာလဲ”

အသွားကြီးမှာ မျက်ရည်များနှင့် နောက်ကြောင်းကို
အကျဉ်းချုံးပြောတော့သည်။

“အန်တီမှာ သမီးလေးတစ်ယောက်တည်းရှိတယ်။ မညို
ကတော့ အန်တီအိမ်မှာ အလုပ်လုပ်တယ်။ အန်တီတို့လမ်းထဲက
ဝပ်ရှော့မှာ မညိုသူငယ်ချင်း ကားပြင်တဲ့ကောင်နဲ့ သမီးကလိုက်
ပြေးတော့ အန်တီလည်း စိတ်ဆိုးပြီး သူတို့ကိုပစ်ထားလိုက်မိ
တယ်”

အထည်ဆိုင်ရဲ့အတွင်းဘက်မှာ ထိုဇာတ်လမ်းကို စိတ်
ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြတာ ဖြတ်သစ်နှင့်မချို့။ ဒေါ်ညိုညို
ဆင့်ကတော့ မျက်ရည်များစီးကျလာရင်း ဖြစ်နိုင်လျှင် မြေကြီးထဲ
သာ တိုးဝင်လိုက်ချင်တော့သည်။

“နောက် ငါးနှစ်လောက်ကြာတဲ့တစ်နေ့ကျမှ ဆေးရုံကြီး
က အကြောင်းကြားလို့ အန်တီသွားတွေ့တော့ သမီးက သေခါ
နီးနေပြီ။ ဆင်းရဲတဲ့ဒဏ်တွေကြောင့် နှလုံးရောဂါက လမ်းဆုံး
ရောက်နေပြီ။ အဲဒီတုန်းက အန်တီအတ္တတွေ မလျော့သေးဘူး။
သမီးကိုလာကြည့်ပေမယ့် မြေးကိုအသိအမှတ်မပြုခဲ့ဘူး။ သမီး
ဆေးရုံပေါ်မှာတင် ဆုံးသွားတော့ အန်တီစိတ်တွေ ပိုပြီးကြမ်းတမ်း
ဆက်ထန်ခဲ့ရတယ်။ သားမက်ရော မြေးရော အိမ်ရိပ်တောင် မနင်း
ကြန့်ဆိုပြီး အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားခဲ့တယ်”

ဖြတ်လက်စနဲ့ အပြီးသာ ဖြတ်ထားလိုက်ပါတော့လား
ဒေါ်ပန်းဒေဝီရယ်။ ခုတော့ သာယာငြိမ်းချမ်းနေတဲ့ ကျွန်မရဲ့ဘဝ
ကို ရှင့်အတ္တတွေနဲ့ ပြိုကွဲအောင် လုပ်တော့မယ်မဟုတ်လား။

ဒေါ်ညိုညိုဆင့် အသံတိတ်တောင်းပန်နေပေမယ့် နှုတ်
စာတော့ ထုတ်မပြောသာ။ ဒေါ်ပန်းဒေဝီဆိုသည့်သူဌေးမကြီးဟာ
ညိုညိုဆင့်ဆိုသည့် သူမရဲ့အရှင်သခင်မကြီးလည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်
လေ။ ဒေါ်ပန်းဒေဝီရဲ့အသံကတော့ ရှိုက်သံထွေးထွေးနှင့် ဆက်
လက်ထွက်ပေါ်နေဆဲ။

“ဒါပေမဲ့ အန်တီနောင်တရနေတာ ကြာလုပါပြီကွယ်။
တလေးသတင်းကို ရှာနေတာ ကြာပါပြီ။ ကလေးမော့ မိခင်လည်း

မရှိ၊ ဖခင်ကလည်း ဆုံးသွားတော့ မညီနဲ့သာ နေခဲ့ရရှာမှာပဲဆို ပြီး မညီကိုလည်း အသည်းအသန်ရှာနေရပါတယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့။ အန်တီတူမမိသားစုက အန်တီသေရင် သူတို့ပဲ အမွေ တွေရချင်လို့ ငါ့မြေးနဲ့ညီညီဆင့်ကို တကယ်တွေ့အောင် မရှာ ကြဘူးနဲ့တူပါရဲ့ကွယ်။ ခုမှပဲ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်တွေ့ရတော့ တယ်။ ကံ... မညီ။ နင့်ကျေးဇူးကိုလည်း ငါမမေ့ပါဘူး။ ငါ့မြေး ကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပေးထားတဲ့အတွက် ငါ့ကျေးဇူးဆပ်မှာ ပါ။ ငါ့မှာ ကားပါတယ်၊ တစ်ခါတည်း အတူသွားကြစို့။ ဩော် မချို၊ အန်တီနဲ့အတူ ဖြစ်နိုင်ရင် လိုက်ခဲ့ပေးပါလားကွယ်။ အန်တီ မြေးက စိတ်နာချင်နာနေမှာ။ ကူပြောပေးကြပါဦးနော်”

ဒေါ်ပန်းဒေဝီ တက်ကြွနေသမျှ ဒေါ်ညိုညိုဆင့်မှာ မျက် ရည်လည်ခွဲနှင့် ခြေကုန်လက်ပန်းတွေ ကျလို့၊ မြတ်သစ်မှာလည်း သိချင်ဇောကို ဖုံးမရနိုင်။

“အဘွားချဲ့မြေးက ဘယ်သူလဲ၊ ယောက်ျားလား၊ မိန်းမ လား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အန်တီမှာ သားနဲ့သမီးနှစ်ယောက်တောင် ရှိတာ”

“အဘွားမြေးက ယောက်ျားပါ၊ သူ့လည်ပင်းမှာ မွဲ့လေး

သုံးလုံးပါတယ်”

ယခုမှ မြတ်သစ်ရင်ထဲ အလုံးကြီးကျသွားရ၏။ ယခုမှ သာ သူဌေးမြေးဖြစ်သွားလျှင် သူနှင့်အလှမ်းဝေးသွားလိမ့်မည်။ အဘွားကြီးရဲ့ဆန္ဒပါ၊ ရအောင် တောင်ခံနေရလိမ့်မည်။ တော်ပါ သေးရဲ့။

နောက်ဆုံး ဒေါ်ညိုညိုဆင့် ဘယ်လိုမှမငြင်းသာတော့ ဘဲ ဒေါ်ပန်းဒေဝီနှင့် ဒေါ်မချိုကို ကိုယ့်အိမ်သို့ ခေါ်လာခဲ့ရတော့ သည်။

အမန်း (၅)

“မေမေကလည်း ကြာလိုက်တာ၊ တစ်နာရီထိုးတော့
မယ်”

“ကိုကိုကြီး ကားပြန်ထွက်ရဦးမှာမဟုတ်လား။ စားနှင့်
လိုက်ပါလား။ မေမေ့ကို ယမုန်စောင့်မယ်နော်”

“ဟာ! ကိုကိုကြီးက မိသားစုရဲ့ ထမင်းစားလို့ ဝင်တာ။
ညီမလေး သိသားနဲ့”

“အမယ်လေး! ကိုကိုကြီး ပိုမနေနဲ့။ တော်ကြာ ကိုကို
ကြီး မိန်းမရသွားရင် ငါ့အမေ့ငဲ့ညီမလေးရယ်လို့ လုံးဝသတိ
ရမှာမဟုတ်ပါဘူးနော်။ သူဌေးသမီးသာရရင် ပိုပြီးတော့တောင်
ဘဝင်လေဟန်ပြီး ညီမလေးတို့သားအမိကို ဖုတ်လေသည့်ငါ့နဲ့

ရှိလေသည်..."

ယမုန့်စကားမဆုံးခင် ရဲမာန်ခင်၏လက်သီးဆုပ်ကြီး ယမုန့်
ခေါင်းပေါ် ကျလာခဲ့ပြီ။

"တော်...တော်... ကိုကိုကြီးရဲ့စေတနာကို မစော်
ကားနဲ့။ ကိုကိုကြီးဘဝမှာ မေမေခွဲညီမလေးသာ အရေးအပါဆုံး
ပဲ။ ဒီလောက်လိမ္မာပြီး ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ညီမလေး
ကို ရထားမှတော့ ကိုကိုကြီးဘဝ ပြီးပြည့်စုံပါပြီ။ ညီမလေးသာ
ယောက်ျားယူမသွားနဲ့။ ဟိုကောင်... ဘယ်သူ့"

"မြတ်သစ်"

"အေး... အဲဒီကောင်ကို ငါလုံးဝကြည့်မရဘူး။ ရှုပ်
ကိုက ထောင့်မကျိုးဘူး။ ဘယ်တော့မှ လူလားမြောက်မှာလဲ။
လူကသာ ထောင်မကျိုးတယ်။ ငါ့ညီမအကောင်းစားလေးကို လာ
ရှုပ်လိုက်သေး။ အလကား အချောင်ရမလားလို့ လာနှိုက်နေတာ။
အပျော်တွဲရမလားလို့ လာအိနေတာ။ မေမေကပါ သူ့ခိုးကို လူ
ကောင်းထင်နေ"

"ကဲပါ... ဒေါသတွေလျှော့။ လာ၊ ထမင်းစားကြမယ်။
ညီလေးလည်း ဆာပြီ။ မေမေပြန်လာမှဆို အဆာတွေလွန်ကုန်
တာ။ လာလာ... မောင်နှမနှစ်ယောက် အရင်စားကြစို့"

ယမုန့် အတင်းခေါ်လေမှ ရဲမာန်ခင် ထမင်းပိုင်းသို့ ရောက်
လာခဲ့သည်။

"စား... ကိုကိုကြီး။ ရောက်သီးသုပ်နဲ့ ဘူးသီးဟင်းခါး
လေး။ မွေးနေ့တာပဲ။ ဒါက ဝက်ကလီစာချက်ထားတာ"

"အေး... ကောင်းတယ်။ ကိုကိုကြီးလည်း ဆာနေပြီ။
ကြိတ်ပြီ"

"ကြိတ်... အဝသာ ဆွဲ ကိုကိုကြီးရေ"

မောင်နှမနှစ်ယောက် ကြည်နူးပျော်ရွှင်စွာနှင့် ထမင်း
လက်ဆုံစားနေကြစဉ် အိမ်ရှေ့သို့ ကားတစ်စီးထိုးဆိုက်လာခဲ့ပြီး
လူများတက်လာခဲ့ကြလျှင် ရဲမာန်ခင်ရော ယမုန့်ပါ လန့်သွားကြ
သည်။

"ဘုရား! ဘုရား! မေမေ ဘာများဖြစ်လို့လဲ"

မောင်နှမနှစ်ယောက်သား အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ အပြေးလေး
ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ မျက်စည်တွေနှင့် ရှိုက်ကြီးတင်ဖြစ်နေသည့်
ဒေါ်ညိုညိုဆင့်ကိုမြင်လိုက်ကြလျှင် နှစ်ယောက်လုံး မေမေအနား
သို့ ပြေးကပ်သွားကြ၏။

"မေမေ... မေမေ ဘာဖြစ်လာကြတာလဲဟင်၊ သူတို့
က ဘယ်သူတွေလဲဟင်"

ယမုန့် မေးနေလေဆဲ အိပ်ပန်းဒေဝီက မြင့်မားကျစ်လစ် သောဗလနှင့် ကြည့်ကောင်းလှသည့် သူ့မြေး ရဲမာန်ခဆီ လျှောက် လာလေ၏။ နောက် အိမ်နေရင်း ဝတ်ထားသည့်စပွိုရ်ကို ဆွဲချ ကြည့်လိုက်သည်။ လည်ပင်းအောက်ခြေမှာ မဲ့လေး(၃)လုံးက စလွယ်သိုင်းလို့။

“ငါ့မြေး... ဒါ ငါ့သမီး တော်ဝင်က မွေးတဲ့ငါ့မြေးပဲ။ ရဲမာန်ခ သူ့အမေပေးခဲ့တဲ့မွေးစာရင်း ငါ့မှာရှိတယ်။ သနားစရာ ကောင်းလိုက်တာ မြေးရယ်။ အလုပ်ကြမ်းတွေလုပ်ပြီး သူများခိုင်း စားတာ ခံနေရတော့ အသားတွေညှိုးနေတာပဲ”

အိပ်ပန်းဒေဝီ၏စကားက ဆူးလည်းကြီးလို ဟိုငြိသည်ပြီ အိပ်ညိုညိုဆင့်တိုက်ပဲ ခိုင်းစားနေသလိုလို။

“ကဲကဲ... ထိုင်ကြပါဦး ပြီးမှ စကားကိုအေးအေးဆေး ဆေး နားခံသာအောင် ပြောကြတာပေါ့”

မြတ်သစ်ဘုန်းက စေတနာနှင့်ဝင်ပြောလိုက်ပေမယ့် ရဲ မာန်ခ မကြည်။ ဒီကောင် ဘာကောင်လဲ။ ဆရာကြီးလုပ်လို့ ထို့အတူ အဖြစ်အပျက်တွေကိုလည်း ရဲမာန်ခ နားမလည်။

သူ့အမေဟာ အိပ်ညိုညိုဆင့်မဟုတ်ဘူးလား။ ဒီစိန်ရွှေ ငွေတွေဝတ်ထားတဲ့အဘွားကြီးက တော်ဝင်သားဆိုပါလား။ အဖြစ်

အထွက်က ထိတ်လန့်စရာမို့ ရဲမာန်ခ သွေးလန့်သွားသလို ယမုန့် ချာလည်း သွေးရှူးသွေးတန်း။

“ဘာတွေလဲ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ၊ မေမေ သူတို့ စာ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ”

ယမုန့်အမေးကို အိပ်ညိုညိုဆင့် ဘာမှပြန်မဖြေနိုင်။ ကြ တွဲရလွန်းလို့ လူက ပုံကျတော့မတတ်။ အိပ်ပန်းဒေဝီကသာ အသံ ကျယ်ကျယ်နှင့် ရှင်းပြနေခဲ့သည်။

“ဒီမိညိုက အဘွားအိမ်မှာ အလုပ်သမား။ အဘွားသမီး တော်ဝင်နဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း ငအောင်ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ လိုက်ပြေး တော့ သူက အခါပေး ဦးပုညပေါ့။ နောက် သမီးကို သူတို့မြို့ ခေါ်သွားကြပြီး ဆင်းရဲတွင်းထဲ ဝိုင်းနှစ်ထားလိုက်ကြတာ။ ငါးနှစ် ကြာမှ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာ ပြန်တွေ့ရတယ်။ သမီးရဲ့သူငယ်ချင်း အိက်တာမြနှင့်ပွင့် လှမ်းအကြောင်းကြားလို့ တွေ့ရတာ။ ဆင်း ရဲတဲ့ဒဏ်ကြောင့် အဘွားသမီးခမျာ နှလုံးရောဂါရပြီး ဆုံးသွား ရတာ။ အဲဒီတုန်းက အနားမှာ သူ့ယောက်ျားနဲ့မြေးနဲ့ ရှိနေ တယ်။ သမီးက သူမရှိတော့ရင် သူ့ယောက်ျားနဲ့သူ့သားကို လက် ခံဖို့တောင်းပန်ပေမယ့် အဘွားသမီးကို ဒုက္ခတွင်းထဲ ဆွဲချသွား ခဲ့တဲ့ ဒင်းမျက်နှာ လုံးဝမကြည့်နိုင်တာနဲ့ လက်မခံခဲ့ဘူး။ သမီး

ဆုံးသွားတော့ အဘွားလည်း ဒင်းတို့ကို ကျောခိုင်းခဲ့တယ်”

ဒေါ်ပန်းဒေဝီ၏စကားထဲမှာ သူ့သာ အကောင်း၊ ကျွန်တို့လူတွေက အဆိုး။

“မညို၊ ဒီကောင်မလေးက ငအောင်နဲ့ရတဲ့သမီးလား။ ဒါဆို ငါ့ခြေနဲ့ မောင်နှမဝမ်းကွဲပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး ကြီးကြီး၊ ကိုအောင်နဲ့ကျွန်မက သူငယ်ချင်းတွေပါ။ ကျွန်မလက်ထပ်ခဲ့တာ ကျွန်မမိဘတွေပေးစားခဲ့တဲ့ ကိုတသိုက်နဲ့ပါ”

“ဟင်! ဒါဆို သူတို့နှစ်ယောက်က ဘာမှမတော်ဘူးပေါ့။ အံ့ပါအေ၊ ဘာမှမတော်တဲ့နှစ်ယောက်ကိုများ ညည်းမို့ တစ်အိမ်ထဲ အတူထားတယ်။ ငါကတော့ ငါ့ခြေကို မရေရအောင် ပြန်ခေါ်ရမှာပဲဟေ့။ ညည်းခိုင်းစားနေတာလည်း မကြည့်နိုင်ဘူး”

အခြေအနေတွေက ဆိုးဆိုးရွားရွား၊ မချိုနှင့်မြတ်သစ်ဘုန်းတို့ကလည်း ဘယ်သူ့ဘက် ပါရမှန်းမသိ။ မျက်ရည်လည်ရွှဲနှင့် သားအိမ်ကိုတော့ သနားမိပါသည်။ သူတို့ရဲ့ဒေါ်ပန်းဒေဝီကတော့ ဂုဏ်ငွေပကာသနတွေနဲ့ လျှမ်းလျှမ်းတောက်နေတာ။

ဒေါ်ညိုညိုဆင့် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ဆုံးမလိုက်ပါသည်။ ကိုယ်က သားအရင်းလို၊ သားကလည်း မအေအရင်းလို ချစ်ခဲ့

ကြပေမယ့် ယခုတော့ အဖြစ်မှန်တွေ ဘွားဘွားကြီးပေါ်လာခဲ့ပေပြီ။ ကွဲအက်သွားသည့် ဖန်ခွက်တစ်လုံးဟာ အရင်လို အကောင်းပြန်မဖြစ်နိုင်တော့။

ပြီးတော့ သားကို သူမ တကယ်ချစ်ခဲ့သည်မို့ သားကောင်းစားရေးကိုပဲ ရှေးရှုရပါတော့မည်။ သူမဆီမှာနေလျှင် သားကြီးမမျှာ နေထွက်မှနေဝင်ရုံပင်မက၊ ညဉ့်နက်တဲ့အထိ ကားသွဲနေရရှာတာမဟုတ်ပါလား။

သူဌေးမြေးအဖြစ်နဲ့ပဲ လောကကြီးထဲမှာ သားကြီးတစ်ယောက် အနိုင်ရပါစေတော့။

သမီးကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်တော့ သူမအစ်ကိုရင်းတစ်ယောက်လို တစ်သက်လုံးချစ်ခင်တွယ်တာလာခဲ့ရသူဟာ ဘာမှမတော်သည့် သူစိမ်းဆိုတာ လက်မခံနိုင်သည့်အသွင်၊ ယခုနဲ့အသွင်က သွေးရူးသွေးတန်း။

သူမတို့သားအမိရဲ့ အားကိုးအားထားရာ ရွှေတောင်ကြီး ပြိုပါပကော။ တွယ်တာမိသည့်သံယောဇဉ်နှောင်ကြီးတွေက တင်းလွန်းလှပါတီ။

သားအမိနှစ်ယောက် မျက်ရည်လည်ရွှဲနှင့် ဘာစကားမျှ မပြောနိုင်။ ဘာကိုမှလည်း မမြင်နိုင်ဖြစ်နေကြသည်ကို ဒေါ်ပန်း

ဒေဝီ မဲ့လိုက်၏။ ခိုင်းစားစရာလူမရှိတော့ပြီကိုး။ သို့သော် သူမ
တအားကြမ်းလို့မဖြစ်သေး။

မြေးက တစ်သက်လုံးတွယ်တာလာခဲ့သည့် သံယောဇဉ်
မို့ အကြမ်းနည်းသုံးလို့မဖြစ်။ ကိုယ့်ရှုပ်ကိုယ် ပြန်ပြင်ရင်း အနု
နည်းသုံးရပြန်သည်။ စောစောက မာတောင်နေသည့်အသံကို
လျှော့ချလိုက်ပြီး...

“အဘွား ဝမ်းသာလိုက်တာမြေးရယ်။ ငါ့မြေးကို အဘွား
ရှာနေတာ ကြာပါပြီ။ အဘွားက သားမက်ကိုသာ စေတနာမရှိ
တာပါ။ ကိုယ့်သွေးကိုတော့ စေတနာရှိတာပေါ့။ အခုဆို အဘွား
ကလည်း ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့ အိမ်မှာ ကူဖော်လောင်
ဖက်ရအောင် တူမဝမ်းကွဲခေါ်ထားပြန်တော့လည်း သူက အင်
ပါယာထူထောင်လာပြီလေ။ ဒရိုင်ဘာလည်း သူ့လူ၊ အိမ်အလုပ်
သမားလည်း သူ့လူ၊ မာလီလည်း သူ့လူ၊ ကြာရင် အဘွားကို
တားပြတိုက်မှာတောင် စိုးရတယ်”

ဒေါ်ပန်းဒေဝီအသံက သနားစဖွယ် ပျော့စိန်၏။ မျက်
ရည်များကလည်း တသွင်သွင်ဖုံးကွယ်လို့။

“အဘွားနဲ့ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ မြေးရယ်။ အဘွားရဲ့အမွေတွေ
ကို ဘာမှမဆိုင်တဲ့လူတွေရဲ့လက်ထဲမှာ မထားခဲ့ပါရစေနဲ့ကွယ်။

အဘွားရဲ့သွေးရင်းသားရင်းဆိုလို့ မြေးတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိ
တော့တာပါ။ အဘွားရဲ့နေဝင်ချိန်တွေကို စိတ်ချမ်းသာအောင်
လုပ်ပေးနိုင်တာ မြေးပဲရှိပါတော့တယ်ကွယ်”

ဒေါ်ပန်းဒေဝီ ရှေ့ကသယ်နေသမျှ ရဲမာန်ခကတော့ တုံ
တိုတာဝေ။ ပထမ အဖြစ်အပျက်တွေကို လုံးဝမယုံကြည်။ သို့
ပေမယ့် မေမေဒေါ်ညိုညိုဆင့် ကြေကွဲထိတ်လန့်နေတာရယ်၊
ဒေါ်ပန်းဒေဝီရှင်းပြတာတွေရယ်ကြောင့် သူ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် သိ
မိသွားရတာတော့အမှန်။

သူ့ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ဘာဆက်လုပ်သင့်သလဲ။ ချဉ်ပေါင်
တို ကာပြန်ပြီး ဝက်သားနောက်ကို လိုက်ရမှာလား။ တစ်သက်
လုံး ချစ်ခင်တွယ်တာလာခဲ့သည့်မေမေနှင့် ညီမလေးကို ကြည့်
လိုက်ပြန်တော့ အသည်းနှလုံးပြတ်ကြွေလှအောင် ခံစားနေရရှာ
ပါလား။

အထူးသဖြင့် ညီမလေး...

မေမေကမှ သူဟာ သားအရင်းမဟုတ်တာသိပြီးဖြစ်လို့
ပြေသာဦးမည်။ ကောက်ရသည့်ပစ္စည်းဆိုတာ ဝိုင်ရှင်ပေါ်လျှင်
ပြန်ပေးရမှန်းသိနေပြီးသား။

ညီမလေးခမျာမှာတော့ သူ့ကို အစ်ကိုရင်းထင်ပြီး ပုံဒေဝီ

ချစ်ခင် အားကိုး နွဲ့ဆို ဆိုးခဲ့လေသမျှ ယခုတော့ အိပ်မက်သဖွယ် အရာအားလုံး ကြေမှုပျက်သုဉ်းကုန်ပါပကော။ သူမရဲ့ကမ္ဘာလေး ပျက်သွားသည့်နယ်။

ညီမလေး ရှိက်ကြီးတင် ငိုနေတာ သူ့ကိုခွဲရမှာစိုးလို့ ပါ။ သူကရော ညီမလေးရဲ့မျက်ရည်တွေကို ကြည့်ရက်သလား။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ချီပိုးထိန်းကျောင်းရင်း တရွတ်ရွတ် နမ်းမွှေးလာခဲ့ရသည့်ညီမလေး။

သူသာမရှိလျှင် မိန်းမသားနှစ်ယောက်တည်း အကာ အကွယ်မဲ့၊ ထမင်းစားလို့ရသည်ပဲထားပါဦး။ ဘယ်သူက အကာ အကွယ်ပေးမှာလဲ။

ဒါဖြင့် အဘွားဒေါ်ပန်းဒေဝီဘက်ကိုရော...

ရဲမာန်ခဏ်မျက်ဝန်းတွေ နီရဲပြီး အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ် ထားမိတာက ဆုံးဖြတ်ရခက်နေလို့ပါပဲ။ ဒေါ်ပန်းဒေဝီကလည်း တတွတ်တွတ်နှင့် အယူခံလွှာတင်သွင်းလို့။

မျက်နှာငယ်မတွေဖြစ်သည့် ဒေါ်ညိုညိုဆင့်နှင့် ယမုန်က ကော့ ကိုကိုကြီးကို ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ မပြောကြတော့ပါ။ ကိုကိုကြီးဘဝ သာယာလှပစိမ့်မေ့ သူမတို့ကြောင့် ဆင်းရဲတွင်း နက်ရဲ ပင်ပန်းကြီးရသည့်ကိုကိုကြီးကို သနားကြင်နာလှပါပြီ။

သွားပါစေတော့၊ သွားပါတော့။

ဘဝဆိုတာ ရင်ဆိုင်ရမှာပါပဲ။ ကိုကိုကြီးမရှိလည်း ဖြစ် အောင် နေရမှာပါပဲ။ ယခုဆို စာမေးပွဲဖြေပြီးပြီမို့ ဘွဲ့လည်းရတော့ မည်။ မေမေနှင့်အတူ ဒီလိုပဲလုပ်ကိုင်စားကြရမှာပေါ့။

ရင်ထဲမှာမချိအောင် ကြေကွဲနာကျင်ရပေမယ့် ကိုကိုကြီး ကို လွတ်မြောက်စေချင်၊ မြင့်မားစေချင်လှပါသည်။ ပြီးတော့ ဒေါ်ပန်းဒေဝီဆိုသည့်အဘွားကြီးရဲ့ ဖိနှိပ်နှိပ်အကြည့်တွေ အပြော တွေကိုလည်း မခံယူလိုတော့ပါ။

“ကဲ... မြေး၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ် နေကြရ မှာပဲ။ အခု ငါ့မြေးရဲ့ရှေးကုသိုလ်ကြောင့် ကိုယ့်ဘွားအေအရင်း နဲ့ ပြန်ဆုံတွေ့ရပြီလေ။ ဘာတွေ နောက်ဆံတင်းနေရတာလဲ။ သူတို့ကို ဒီလောက်ရှာဖွေကျွေးခဲ့ရတာပဲ ကျေနပ်လောက်ပါပြီ။ သူတို့အတွက်လည်း မပူပါနဲ့။ အဘွားလာပြီး သူတို့အဆင်ပြေ အောင် ပေးကမ်းမှာပါ။ ကဲ... သွားကြစို့၊ ကဲ... ညည်းတို့က သည်း သွားရမယ့်လူ နောက်ဆံတင်းအောင် မျက်ရည်ကျပြမနေ ကြနဲ့။ ညည်းတို့ တကယ်သူ့ကိုစေတနာရှိတယ်ဆိုရင် ဝမ်းသာရ နာပေါ့။ ဘာလဲ... ငါ့မြေးကို ခိုင်းစားရတာ အားမရကြသေးလို့ သား”

“အို!... အဘွား၊ မေမေနဲ့ညီမလေးကို ဒီလို ချိုးချိုး ဖဲ့ဖဲ့မပြောပါနဲ့”

“ဆောရီးပါ မြေးရယ်၊ ကဲ... အဘွားတို့ သွားကြစို့၊ ညည်းတို့ကိုလည်း ငါလာပြီး ပေးကမ်းစွန့်ကြဲပါဦးမယ်။ ဘာမှ မပူနဲ့”

ဒေါ်ပန်းဒေဝီမှာ ဒီထက်ပိုပြီးစကားတွေနှင့် ချည်တုပ် နှိပ်စက်ချင်ပေမယ့် ရဲမာန်ခ မခံနိုင်မှာစိုးလို့ ဆက်မပြောတော့ပါ ချေ။ ရဲမာန်ခ၏လက်မောင်းကိုသာ အတင်းဆွဲခေါ်နေတော့သည်။ ရဲမာန်ခ ဒေါ်ညိုညိုဆင့်ဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်ပါသည်။

“မေမေ အဘွားပြောတာ အမှန်တွေလားဟင်၊ သား ဟာ ဘယ်သူ့သားလဲ”

နောက်ဆုံး ဒေါ်ညိုညိုဆင့်ဆီမှ ဝန်ခံချက်ကိုမေးနေ လေတော့ သူမ မချီတင်ကဲဖြစ်ပြန်သည်။ ဒီလောက် လယ်ပြင် ဆင်သွားသလိုရှင်းနေမှတော့ သူမ ဘယ်လိုညာလို့ရမှာလဲ။ မြတ် သစ်နှင့် ဒေါ်ချိုမှာတော့ ဘာလုပ်ပေးရမန်းပင်မသိ။ သူတို့နှစ် ယောက် ဘယ်လိုဆက်ကျသိရမှာလဲ။

“သားဟာ ဒေါ်ပန်းဒေဝီရဲ့မြေး၊ တော်ဝင်ရဲ့သားပါပဲ ကွယ်။ သားအမေ ဆုံးသွားပြီး သားအဖေကလည်း ကျောက်တွင်း

မှာ သွားအလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ သေဆုံးသွားခဲ့တော့ မေမေပဲ သားကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ သားရယ်၊ သားကိုမေမေ တို့ ခိုင်းစားမိသလိုဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ။ သား သားအဘွားနဲ့လိုက်သွားပါ။ သားရဲ့ဘဝ ဆင်းရဲတွင်းနက်ခဲ့လှပါ ပြီ။ သားနဲ့ထိုက်တန်တဲ့ဘဝကို ပြန်ရောက်သွားတာ မေမေပဲ ဝမ်းသာပါတယ်။ လိုက်သွားပါ”

မျက်ရည်တွေ စင်နေအောင်သုတ်ရင်း တည်ငြိမ်စွာပင် ဒေါ်ညိုညိုဆင့်ဆိုတော့ ယမုန်လည်း ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် တင်းလိုက် သည်။

ဘဝရေစက်က ဒီလောက်ပဲ ပါခဲ့မှပဲလေ၊ တော်ကြာ ဟိုအဘွားကြီးက ကိုကိုကြီးရဲ့ပစ္စည်းဥစ္စာတွေလိုချင်လို့ ခံစားချင် လို့ မျက်ရည်ခံထိုးနေတယ် ထင်ဦးမယ်။

ယမုန်၏မာနတရားကြောင့် မျက်ရည်များ တိခနဲပြတ် တောက်သွားလေပြီ။ အထင်သေးသည့်မျက်ဝန်းများနှင့် နှိမ်နှိမ် ချချကြည့်နေသည့် ဒေါ်ပန်းဒေဝီကို သူမ အရှုံးမပေးနိုင်။

“လိုက်သွားပါ ကိုကိုကြီး၊ တစ်ဖက်မှာ အိုမင်းမစွမ်းတဲ့ ဘွားအေပါ။ ကျွန်မတို့သားအမိက ဘာသွေးသားမှမစပ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့အတွက် နောက်ဆံမတင်းပါနဲ့။ ကျွန်မလည်း

ကျောင်းပြီးပြီမှီ မေမေ့အတူ စက်ချုပ်နိုင်ပါပြီ။ ထမင်းတစ်လုပ် ကောင်းကောင်းရှာစားနိုင်ပါပြီ။”

သားအမိနှစ်ယောက် တည်ငြိမ်စွာပင် နှင်သည့်စကား တွေဆိုနိုင်တာ မာနတရားတွေကြောင့်ပါ။ ဒေါ်ပန်းဒေါ်၏အပြော နှင့်အကြည့်တွေက သူမတို့ကို စွပ်စွဲမိနိုင်နေပြီမဟုတ်ပါလား။

သူ့အိမ်မှာ အစေအပါးလုပ်ခဲ့သူနှင့် အစေအပါးရဲ့သမီး အဖြစ် ဘယ်တော့မှအမြင်မကြည့်နိုင်၊ အထင်ကြီးနိုင်တော့မည် လည်းမဟုတ်။ ဒေါ်ပန်းဒေါ်ရဲ့မျက်လုံးတွေက သူမတို့သားအမိ ကို ဗီလိန်မတွေအဖြစ် သူ့မြေးကို အမြင်မှအနိမ့်သို့ဆွဲချမည့်သူ တွေအဖြစ် မြင်နေစွပ်စွဲနေသည်မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် ရဲမာန်ခ သူ့ဘွားအေကို တောင်းဆိုလိုက်ပါ သည်။

“အဘွား ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ပါ။ လူမမယ်အရွယ်လေးမှာပဲ ကောက်ယူကျွေးမွေးခဲ့တယ်၊ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်၊ မေမေသာမမွေးခဲ့ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် ဘယ်ဘဝရောက်နေမယ်တောင် မသိဘူး”

“အေးပါ၊ ငါ့မြေးရယ်၊ အဘွား သူတို့ကို ကျေးဇူးဆပ် မှာပါ။ နောက်နေ့ပြန်လာပြီး သူတို့ကျေနပ်အောင်ပေးမှာပါ။”

“ကျွန်တော် ဆိုလိုချင်တာက မေမေ့ညီမလေးကို ကျွန် တော်နဲ့အတူ ခေါ်သွားဖို့ပါပဲ။ ဒါကိုမှလက်မခံရင် ကျွန်တော် အဘွားနဲ့မလိုက်နိုင်ပါဘူး”

“ဟယ်!...”

ဒါက မချို့ခဲ့ပြတ်သစ်ရဲ့အသံပါ။ ရဲမာန်ခရဲ့စကားက ဖြတ်ပြတ်သားသား။ အဘွားကြီးမျက်နှာပျက်သွားလိုက်တာ ချက် ချင်းပင် ပြင်လို့မရ၊ ပြီးမှ လေအေးလေးနှင့်...

“မြေးရယ်၊ သူတို့ဟာ မြေးနဲ့ဘာမှသွေးမစပ်သားမစပ် တာ သိရပြီလေ။ ကျေးဇူးရှိခဲ့တယ်ဆိုရင်လည်း အဘွားက ကျေးဇူးဆပ်ဖို့အသင့်၊ အဘွားကမှ မြေးရဲ့သွေးသား၊ မြေးရဲ့အဘွားပါ။ ဘာဖြစ်လို့များ မဖြစ်နိုင်တာတွေ တောင်းဆိုနေသလဲကွယ်။ ကဲ ကဲ... သူတို့ကိုရော မေးစမ်းပါဦး၊ ငါ့မြေးနောက် လိုက်ကြမှာ လားလို့”

ရဲမာန်ခ မေမေ့ညီမလေးထံ အားကိုးတကြီးမျက်ဝန်း များနှင့် လှမ်းကြည့်လျှင် သားအမိနှစ်ယောက်လုံးပင်...

“မလိုက်နိုင်ဘူး ဒေါ်ပန်းဒေါ်၊ ရဲမာန်ခကိုသာ ခေါ်သွား ပါ။ ကျွန်မတို့ကိုလည်း ဘာမှပေးကမ်းစရာမလိုပါဘူး။ ကျေးဇူး ပြုပြီး နောက်လည်းမလာပါနဲ့တော့”

ပြောပြီး သားအမိနှစ်ယောက်လုံးပင် အိမ်နောက်ဘက် သို့ဆင်းသွားကြလျှင် ရဲမာန်ခ ကမန်းကတန်းလှမ်းတားလိုက်ပါသည်။ ယခုတော့ မျက်ရည်လည်ရွဲရတာ သူ့အလှည့်။

“မေမေ့ကို သား ကန်တော့ပါရစေဦး။ သားရဲ့ကလေး ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မေတ္တာရိပ်ပေးခဲ့ပြီး ကျွေးခဲ့မွေးခဲ့တဲ့ကျေးဇူးကို သား တစ်နေ့ပြန်ဆပ်မှာပါ”

ရဲမာန်ခ ကန်တော့နေလျှင်တော့ ဒေါ်ညိုညိုဆင့်တစ်ယောက် ဆုပင်မပေးနိုင်။ စကားပြောလို့မရ။ ပြောလိုက်လျှင် တင်းတောင့်ထားသည့် သူမရဲ့မျက်ရည်တွေကြောင့် ကမ္ဘာကြီးပင် မျောထွက်သွားလိမ့်မည်။

ဘာပစ္စည်းမှမယူစေဘဲ ရဲမာန်ခကိုသာ ဒေါ်ပန်းဒေဝီ အတင်းဆွဲခေါ်သွားခဲ့ချေပြီ။ ဒေါ်မချိုနှင့်မြတ်သစ်မှာ ယမုန်တို့ သားအမိကို ပြောင်းဖြဖို့အတွက် ကျန်ခဲ့ပေမယ့် ဒေါ်ညိုညိုဆင့်ရော ယမုန်ပါ အားမနာနိုင်။ ဖြေမဆည်နိုင်တော့။

“ကျေးဇူးပြုပြီး သွားကြပါတော့ရှင်၊ ကျွန်မတို့ကို ထားခဲ့ကြပါတော့။ အချိန်တန်ခင် သူ့အလိုလို အနာကျက်သွားမှာပါ။ ထားခဲ့ကြပါတော့”

မြတ်သစ် ဒေါ်ချိုကိုလက်မောင်းမှဆွဲကာ ကားနှင့်ထွက်

ခွာသွားရပေမယ့် နောက်ဆံတင်ငင်။ ယမုန်မာနတရားကိုလည်း သူ့သိပါသည်။ သူ့ဘယ်လိုကူညီရမလဲ။ ဘယ်လိုဖြေသိခံပေးရပါမလဲ။

ဒေါ်ပန်းဒေဝီကြီးကလည်း လွန်ပါတယ်။ ဒီအရွယ်ထိ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လာတဲ့လူတွေကို ပြန်ရန်လုပ်လို့။

သူ့မျက်စိရှေ့မှာပဲ သာယာလှပသည့်မိသားစုလေးတစ်ခု ပြိုကွဲ ပျက်စီး ညက်ညက်ကြေသွားခဲ့ရတာတော့ ရင်ထဲမှာ မကောင်းနိုင်ပါ။ အဲဒါ သူ့ပယောဂများ ပါသလားရယ်လို့ မြတ်သစ်ရင်ထဲ ဆွေးနှင့်ရပါသည်။

အခန်း (၆)

မာနတရားတွေနှင့် ဟန်ဆောင်ကျန်ခဲ့ကြရပေမယ့် အိမ်ပေါ်မှ သူတို့ဆင်းသွားကြသည်နှင့် သားအမိနှစ်ယောက် ဟန်ဆောင်နိုင်ကြတော့ပါ။ အိမ်တံခါးကိုပိတ်လိုက်ပြီး တစ်ယောက်တစ်နေရာစီမှာ ဆွေးနှင့်ကြေကွဲကြရပါပြီ။

ဒေါ်ညိုညိုဆင့်က မီးဖိုထဲဝင်သွားပြီး သားကြီးစားလက်စ ထမင်းပိုင်းမှာ မျက်ရည်တွေ တသွင်သွင်စီးကျနေသလို ယမုန်ကတော့ ကိုကိုကြီး၏အခန်းလေးထဲ ဝင်သွားကာ ကိုကိုကြီးရဲ့ ဝတ်လက်စ အဝတ်အစားများကိုပွေ့ပိုက်ပြီး လူသေသလို မချီတရီ ငိုကြွေးမိချေပြီ။

ဒါဟာ သေကွဲပေါ့။ မသေပေမယ့် ဘာဝချင်ကြတာနော်။

သွားပြီမို့ သေသူတွေ ကွဲသလို ကွဲသွားရပါပြီ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကိုကိုကြီးဟာ သဘောထားကြီးသလို မိခင်အပေါ် ညီမလေးအပေါ် သိတတ်လှသူ။

ဆယ်တန်းအောင်ကတည်းက ဝပ်ရှော့မှာ အလုပ်ဝင်၊ ကားပြင်၊ ကားမောင်းတတ်ကတည်းက ကားမောင်းကျွေးလာခဲ့လိုက်တာ။ ပင်ပန်းလိုက်တာ ကိုကိုကြီးရယ်၊ သနားလိုက်တာလည်း အရမ်းပါပဲ။ ခုတော့ ကိုကိုကြီးဘဝ မြင့်မားလှပသွားပြီပေါ့နော်။

သူမရဲ့ကိုကိုကြီးက သူမတို့ကို ဘယ်လိုမှထားခဲ့နိုင်မှာမဟုတ်။ သည်တော့ သံယောဇဉ်တွေ အမျှင်တန်းပြီး အတွားလုပ်သူရဲ့အငြိုငြင်တွေခံရ။ သူ့ရဲ့ဘဝသစ်မှာ အံ့မဝင် ခွင်မကျတွေဖြစ်ရ။

ရုပ်ရှင်တွေထဲကလိုပဲ ဒီနေရာမှ ပြောင်းပြေးဖို့ကျတော့လည်း သူမတို့လို ငွေကြေးဥစ္စာရှားပါးသူတွေအတွက် စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်ပါ။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲကွယ်။

ကိုကိုကြီးကို မြင့်မားလှပပြီး ကောင်းကင်အထိ ထိုးတက်သွားစေချင်ပါတယ်။

သားအမိနှစ်ယောက် ထမင်းလည်းမစားနိုင်ကြ၊ အချိန်

တွေကိုလည်း မသိမှတ်နိုင်ကြတော့။ အမှောင်ထုတွေ သန်းလာတော့လည်း မီးထမပွင့်နိုင်ကြဘဲ မှောင်ထဲမှာပင် နေမိနေရာနေနေမိကြသည်။

အိမ်တစ်အိမ်မှ တိုင်ကပ်နာရီသံ (၈)ချက်ကို ကြားလိုက်ရစဉ် အိမ်ရှေ့သို့ ကားတစ်စီးရောက်လာသံကြားလိုက်ရသဖြင့် သားအမိနှစ်ယောက်လုံး ခေါင်းနားပန်ကြီးသွားကြသည်။

ဘယ်သူလဲ၊ ကြမ္မာဆိုးဟာ နေ့တောင်မကူးပါလား။ ဒီကားဟာ ကောင်းသောလာခြင်းတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်။

အိမ်တံခါးကို တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်နေသံက သေမင်းရဲ့တမန်လား။ လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့ရမှာပါပဲ။ ယမန် ပျက်ယွင်းနေသည့်မျက်နှာကို အတတ်နိုင်ဆုံးပြုပြင်ပြီး တံခါးသွားဖွင့်၊ အိမ်မီးများကို ဖွင့်ရသည်။

မေမေကတော့ အေးစက်နေသည့်ထမင်းပိုင်းအနီးမှာ ယခုထိ ထိုင်နေဆဲ။ အိမ်ထဲဝင်လာသူများကား ဒေါ်ပန်းဒေဝီနှင့် ဒရိုင်ဘာ။ ဒရိုင်ဘာက အိတ်တစ်အိတ်ကိုဆွဲလို့၊ ဒေါ်ပန်းဒေဝီ ခေါ်မျက်နှာကြီးကလည်း မာလိုက်တာမှ သံချောင်းကပင် အဘခေါ်ရုံမတတ်။

အလို! သူမတို့မှာ ဘာအပြစ်တွေ ဘာရာဇဝတ်ကြေးတွေ

ရှိနေလို့တဲ့လဲ။

“နင့်အမေ ဘယ်မလဲ၊ နင့်အမေပါ ခေါ်လိုက်”

ယမုန်ခေါ်စရာပင် မလို၊ အိမ်ထဲသို့ ရန်သူတွေ ဝင်သလို ဝင်လာခဲ့ပြီမို့ မေမေဒေါ်ညိုညိုဆင့် အားတင်းကာ သူတို့အနား သို့ ရောက်လာခဲ့ချေပြီ။

မိခင်ဆိုတာ သားသမီးကိုအကာအကွယ်ပေးရမှာမဟုတ် လား။ ကိုယ့်ကိုပြောချင်သလောက် ပြောကြပါစေ၊ ကိုယ့်သမီး နုနုငယ်ငယ်လေးကိုတော့ လေသလပ်တောင် မခံနိုင်။

ကျားရဲရာ ကြမ္မာမရိုးသာဆိုသလိုပဲ...။

ဂုဏ်မောက် ငွေမောက်လှသည့် ဒေါ်ပန်းဒေဝီ၏အတွဲ မှန်တိုင်းအောက်မှာ သူ့မ ရင်စည်းခံရမည်ဆိုတာ ကြုံမြင်မိပြီး သားပါ။ ကိုယ့်သမီးလေးတော့ ထိုမှန်တိုင်းမှာ အပွန်နဲ့ အစုတ် ပြတ်မခံနိုင်။ သည်တော့ ဒေါ်ညိုညိုဆင့် သမီးကို...

“သမီး ညွှန်ညွှန်တွေအတွက် ညွှန်ခရာတစ်ခုခု သွား ဝယ်လိုက်ပါကွယ်”

“ဘာမှညွှန်ခရာမလိုဘူး၊ နင်တို့သားအမိကို ပြော စရာရှိတာပြောဖို့ ပေးစရာရှိတာ ပေးဖို့လာခဲ့တာ။ လာ... ဒီမှာ ထိုင်၊ ငါပြောတာကို သေသေချာချာနားထောင်ကြ”

မအေက သမီးလေး စိတ်ဒဏ်ရာရမှာစိုးလို့ ပြာလောင် ဆတ်နေပေမယ့် ယမုန် မေမေကိုပင် ပြန်လည်ပြောင်းပြလိုက်ပါ သည်။

“ဘာဖြစ်သလဲ မေမေရယ်၊ သားအမိနှစ်ယောက်အတူ ဆီရင် သမီး ငရဲထိ လိုက်ရဲပါတယ်။ သူဘာပြောမလဲ နားထောင် ကြည့်ရအောင်။ မြန်မြန်ပြီးမှ မြန်မြန်အေးမှာ။ ပြဿနာဆိုတာ နေဆိုင်ရမှာပဲလေ”

သားအမိနှစ်ယောက်အတူ ညွှန်ခန်းကြမ်းပြင်မှာ ထိုင် စိုက်ကြတော့ ဒေါ်ပန်းဒေဝီက ထိုင်ပင်မထိုင်၊ သူ့ဒရိုင်ဘာက တော့ အားနာသည့်မျက်ဝန်းများနှင့်။

“ငါ တိုတိုပဲပြောမယ် မိညို၊ နင့်အကြံတွေ ရပ်တန်းက ရပ်ပါ။ ငါ့ပြေးနဲ့ နင့်သမီးကို ငြိသွားစေချင်လို့ နင်ဘယ်လိုပဲ ဇွတ်ပေးထားခဲ့ထားခဲ့၊ ငါဘယ်တော့မှ သဘောမတူဘူး၊ နင့်လို နီနီကျယုတ်ညံ့တဲ့သွေးနဲ့ ငါ့ရဲ့သွေးကို ဘယ်တော့မှအရောနှော မေးဘူးမှတ်”

“ဒါဟေ့ ဒေါ်ပန်းဒေဝီ လွန်နေပြီ၊ ကျွန်မအမေက ကိုကိုကြီးကို ဖွေးစားသားလို့ပြောခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မကလည်း ကိုကိုကြီးကို ကိုယ့်အစ်ကိုရင်းလို့ပဲ သိထားတာ၊ မေမေကိုဇွတ်

ပေးထားတယ်လို့ မစွပ်စွဲပါနဲ့”

“အေး... ဒါတွေ ငါမငြင်းလိုဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့မြေးက နင်တို့ကို သံယောဇဉ်ကြီးနေတော့ သံသရာတွေမပြတ်နိုင်မှာ ငါ မမြင်ချင်ဘူး။ အဲဒီတော့ နင်တို့ကို ငါ သိန်းငါးဆယ်ပေးလိုက် မယ်။ အဲဒီငွေနဲ့ ရင်းနှီးစားကြပေတော့။ အဲ... နင်တို့လိုက်လျှော့ ရမှာ ကတိပေးရမှာ နှစ်ချက်တည်းပဲ”

“ဘာတွေလဲ”

“တစ်အချက်က ငါ့မြေးကို ဘယ်တော့မှမပတ်သက် မှီ၊ နှစ်အချက်က ဒီနေရာက ချက်ချင်းပြောင်းပေးဖို့ပဲ။ ဒါမှ ငါ့ မြေးလာရှာရင် နင်တို့ကိုမတွေ့မှာ။ ဒီနေရာမှာပဲ ဆက်နေပြီး ညိုမြဲလုပ်နေလည်း ငါ့ကတော့ တစ်သက်လုံးပေးစားမှာဟုတ် ဘူး”

ဒေါ်ပန်းဒေဝီရဲ့စကားတွေက မောက်မာရင့်သီးလွန်းလှ သဖြင့် ယုမုန်လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်မိလျှင် ဒေါ် ညိုညိုဆင့် ကိုယ့်သမီး၏လက်ကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်မိသည်။

လူပဲ... မာနရှိတာပေါ့။ သို့သော် သူ့အမှားကို ကိုယ့် အမှားလုပ်ပြီး သူ့အပြစ်ကို ကိုယ့်အပြစ်မလုပ်လိုတော့။ သံသရာ မှာ ဝံ့ဉ်တုံ့ဝံ့ဉ်လှည့်တွေ ရှိခဲ့ရင်လည်း ဒီဘဝနှင့်ပင် ကျေပါစေ

ဒေါ်ညိုညိုဆင့် ဒေါ်ပန်းဒေဝီကို ကတိပေးလိုက်ပါသည်။

“ကောင်းပါပြီ ကြီးကြီး သားလေးကောင်းစားဖို့အတွက် ကျွန်မတို့ ရှောင်ပေးဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငြိမ်းဆို စာ ဘုရားတည်ပြီးရင် ဖျက်ရမှာပါပဲ”

“မသားနဲ့ နားရွောင်းပါအေး”

“ထားပါတော့လေ၊ ကျွန်မတို့ထွက်သွားမှာပါ၊ ကြီးကြီး ခွဲခိုက်ဆံကိုလည်း ပြန်ယူသွားပါ။ ငွေမပေးလည်း ကျွန်မတို့က ထွက်သွားကြမှာပါ”

“အောင်မာ! ညည်းတို့မှာ ငွေမှမရှိဘဲ။ ဝမရိဘဲ ဝိမလုပ် ချင်ပါနဲ့အေး။ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ အိမ်ငှားနေဖို့ကအစ ငွေရှိမှဖြစ် မှာ။ သားအမိနှစ်ယောက် ဒုက္ခတွေတလည်လည်ရောက်နေမှာ ပါကြည့်ချင်ဘူး။ အမိကက ညည်းတို့ ငါ့မြေးမျက်စိအောက် စာ ပျောက်သွားဖို့ပဲ။ ဖြစ်နိုင်ရင် မနက်ကိုပြောင်းကြတော့အေး၊ ငါ့မြေးက ချက်ချင်းလာရင် လာနေမှာ။ ဒီတော့ ဒီငွေကိုယူလိုက်၊ ဆဲ... မောင်ဝင်း၊ အဲဒီငွေအိတ်ကို ထားခဲ့လိုက်”

ပြောပြီး ဒေါ်ပန်းဒေဝီ အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားတော့ ငွေ အိတ်ကျန်ခဲ့သည်။ ယုမုန်မှာ လူငယ်ပီပီ ဒီငွေတွေနှင့် အဘွား ကြီးကို ပစ်ပေါက် ပြန်ပေးဖို့ အိတ်ကိုဆွဲလိုက်လျှင် ဒေါ်ညိုညို

ဆင့် မျက်ရည်တွေနှင့် တားဆီးလိုက်သည်။

“ရှပ်ရှင်တွေထဲကလို ဇာတ်ကွက်ဆန်နေလို့မရဘူး သမီး သမီး ဒီအဘွားကြီးကို အရမ်းစိတ်နာတယ်မဟုတ်လား”

“နာတယ် မေမေ၊ ရွယ်တူသာဆို သူသေသေ ကိုယ် သေသေ ကုတ်ဆွဲပြီး နပန်းသတ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်”

“အဲဒီတော့ သူနဲ့ဘယ်တော့မှမဆုံတွေ့ရလေအောင် သားကြီးလည်း ဒုက္ခမရောက်အောင် မေမေတို့ရှောင်ပေးရမယ်။ မေမေတို့မှာ ငွေမရှိရွှေမရှိဘဲနဲ့ ဘယ်ကိုသွားပြီး ဘာလုပ်စားရ မလဲ သမီးရယ်”

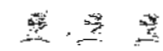
“ဒါဆို ဒီငွေကို မေမေယူမယ်ပေါ့၊ ဒီလိုအဘွားကြီးရဲ့ ငွေကိုယူပြီး ကိုကိုကြီးနဲ့လဲမယ်ပေါ့”

“ငွေမယူလည်း ကိုကိုကြီးနဲ့တော့ ကွဲသွားရပါပြီသမီး ရယ်။ စိတ်နှလုံးကောင်းမွန်လှတဲ့မေမေသား အလိမ္မာတုံးကြီး လောကထဲမှာ အနှောင်အဖွဲ့ကင်းကင်းနဲ့ သူ့ဘဝလေး နေသာ ကျဖို့ မေမေတို့စွန့်လွှတ်ထွက်ခွာပေးရမှာပဲသမီး။ ဒီတော့ ဒီငွေ ကို မေမေတို့မသုံးချင်လည်း အသုံးပြုရမှာပါပဲ။ ချေးငှားတဲ့သဘော မျိုးဖြစ်ဖြစ် ဒါမှ မေမေတို့သားအမိရဲ့ဘဝ ပရမ်းပတာမဖြစ်ရမှာ လေ”

“သမီးတော့ သေသာသေလိုက်ချင်တော့တာပဲမေမေ ရယ်။ ဒီအဘွားကြီးနဲ့ လုံးဝမပတ်သက်ချင်ဘူး။ သူ့ငွေကိုလည်း အဆိပ်ထက် ပိုရွံ့တယ်”

“မေမေလည်း ရွံတာပေါ့သမီးရယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘဝဆိုတာ လက်တွေ့ကျကျပဲ ကြည့်ရမယ်။ ဒါ ပြဇာတ်ကနေတာမှ မဟုတ် အဲကွယ်။ ပြဇာတ်ထဲကလို မင်းသမီးက တဟားဟားရယ်ရင်း ငွေတွေကိုလွှင့်ပစ်လို့ ဘယ်ရမလဲလေ။ ဒီငွေတွေနဲ့ပဲ မေမေတို့ ဘဝကို ပရမ်းပတာမဖြစ်ရအောင် ဆောက်တည်ကြရမှာပေါ့”

နောက်ဆုံး မျက်ရည်လည်ရွှဲနှင့်ပင် အံ့ကိုတင်းတင်း ကျိတ်၊ လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ရင်း မနက်မှာပြောင်း ပြေးကြဖို့ သားအမိနှစ်ယောက် တစ်ညလုံး ထုပ်ပိုးသိမ်းဆည်း နေကြရလေသည်။

အခန်း (၇)

ယမုန်သူငယ်ချင်း ဒေဝီက ရွှေပြည်သာမှာနေပြီး အဆင်
ထည်း နည်းနည်းပြေသည်မို့ ယမုန် ဖုန်းဆက်ကြည့်ရသည်။

“ဒေဝီ၊ ငါတို့သားအမိ နင်တို့ရပ်ကွက်ပြောင်းလာချင်
တယ်။ နင်တို့အိမ်အနီးအနားမှာ အိမ်ငှားဖို့လေးဘာလေးများ မရှိ
ဘူးလား”

“ဟင်! ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ယမုန်၊ နင်တို့သားအမိဆို
တော့ နင့်အစ်ကိုက ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ။ မိန်းမခိုးသွားလို့
ထား”

“အဲဒါတွေ နောက်မှပြောပါ့မယ်၊ အိမ်ငှားဖို့လေးဘာ
လေးသာ ရှာပေးပါ။ ငါတို့သားအမိ အခြေအနေက ချက်ချင်း

ပြောင်းလာမူရမှာ”

“ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကြတာလဲဟာ၊ သိပ်အရေးကြီးလား”

“ကြီးတယ်၊ နင်မကူညီနိုင်ရင် ငါ ပုလဲဆီ ဖုန်းဆက်ကြည့်မယ်။ သူက သန်လျင်မှာမို့ နင့်ဆီ အရင်ဆက်တာ”

“ရတယ်... ရတယ်၊ ခုချက်ချင်းပဲ ပြောင်းလာခဲ့တော့ ငါ့ဦးလေးရဲ့အိမ်တစ်လုံး လွတ်နေတယ်။ ငါပြောထားလိုက်မယ်၊ ငါလာခေါ်ရမလား”

“နေပစေ၊ ငါတို့သားအမိ ကားငှားလာခဲ့မယ်။ နင့်အိမ်ကသာ စောင့်နေ”

“အေးအေး... ငါအဆင်သင့်လုပ်ထားလိုက်မယ်”

ယမုန် ရွှေပြည်သာသွားဖို့ ကားငှားရန် လမ်းမတက်ခွဲထွက်စောင့်နေစဉ် မြတ်သစ်ဘုန်းကားလေး အနားသို့ရောက်လာခဲ့သည်။

“ယမုန် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဘာလုပ်လုပ် ရှင့်အပူမပါဘူး။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားပါ”

“ကိုယ် အန်တီဆီလာတာ၊ အပ်ထည်တွေ လာရွှေ့ပါ”

ယမုန် မြတ်သစ်ကို ဘာမှစကားပြောမနေတော့။ တိုလီ ဇုတ်စပစ္စည်းတွေပါ တင်လို့ရမည့်ကားကိုသာ ကြည့်နေလိုက်၏။ မြတ်သစ် အိမ်ထဲဝင်သွားလိုက်လျှင် အခြေအနေတွေအားလုံးကို သဘောပေါက်သွားသည်။ သူ့အလာမြန်ပေလို့ပေါ့။ သားအမိနှစ်ယောက် ခြေရာဖျောက်ပြေးကြတော့မည်အဖြစ်။

“အန်တီ”

“မင်းရဲ့အပ်ထည်တွေကို ဘေးအိမ်မှာ အပ်ထားခဲ့တယ်၊ အဲဒီအိမ်မှာ သွားယူပေတော့”

“မဟုတ်သေးပါဘူး အန်တီရယ်၊ ဒီမှာနေရတာ အဆင်ပြေသားပဲမဟုတ်လား၊ အခု ဘယ်ကိုပြောင်းကြမလို့လဲ”

ဒါဟာ ဒေါ်ပန်းဒေဝီရဲ့လက်ချက်ဆိုတာ မြတ်သစ် သိပါတယ်။

“မပြောပါရစေနဲ့တော့ မောင်မြတ်သစ်ရယ်၊ အန်တီတို့မင်းနဲ့ခုလိုတွေ့သွားတာကိုပဲ ကံဆိုးလို့ပြီ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး အန်တီရယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ကို တိုင်ပင်သင့်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အန်တီတို့သားအမိအပေါ်မှာ စေတနာတကယ်ထားပါတယ်ဗျာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် အန်တီတို့နေဖို့အတွက် ကျွန်တော်စီစဉ်ပေးပါရစေ”

သည်စဉ် ကားတစ်စီးခေါ်ပြီး ယမုန် အိမ်ရှေ့သို့ရောက်လာခဲ့ပေပြီ။

“မေမေ... ကားရပြီ သွားကြစို့”

မျက်ဝန်းတွေနီရဲပြီး ကြောက်နာကျင်နေသည့် ဒုက္ခသည်သားအမိအတွက် ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မီ၊ ဒီလိုနဲ့ပဲ သူ့အနီးသို့လိုက်ရမှာလား။ ကမ္ဘာမြေရဲ့တစ်ဖက်ခြမ်းသို့ ရောက်သွားခွင့်ရှိလိုက်ရမှာလား။

“အန်တီ... အန်တီဆန္ဒက ဒီနေရာက ပြောင်းထွက်သွားချင်တာပဲမဟုတ်လား။ ကျွန်တော် ကူညီပါရစေ”

ဒေါ်ညိုညိုဆင့်မှာ ဝမ်းနည်းမှုဓာတ်ခံနှင့် မျက်ရည်တွေဝဲချင်နေပေမယ့် ယမုန်ကတော့ ပြတ်ပြတ်သားသား။

“ကျွန်မတို့ ဘယ်သူနဲ့မှ မဆက်ဆံချင် မတွေ့ချင်တော့ဘူး။ နေရာသစ်မှာ ဘဝသစ်ကိုပြန်စမယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး ရှောင်ပါတော့ရှင်၊ ပြန်ပါတော့”

“နေရာသစ်မှာ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းကအစ အဆင်ပြေမလား ယမုန်ရယ်။ အတွေးမချော်စမ်းပါနဲ့။ ကိုယ် စိတ်ကူးထားက အန်တီလည်း စက်ချုပ်လို့ရအောင် ကိုယ် တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ရှာပေးမယ်။ နေရာလည်း အလုပ်လည်း အဆင်ပြေ အန်တီ

ချစ်နိုင်သလောက် ကိုယ်က ပြန်ချီပေးမယ်”

“တော်ပါပြီရှင်၊ ကျွန်မတို့သားအမိ ဘယ်အရပ်မှာ နေနေ ထမင်းတစ်လုတ်တော့ ရှာစားတတ်ပါတယ်။ ကဲ... ရှင် သွားပါတော့နော်၊ သွားပါတော့”

ယမုန်အသံတွေ တုန်ယင်လာခဲ့တာ ကိုယ့်ဘဝကြီးကို ကြောက်လွန်းလို့ပါ။ မိသားစုသုံးယောက် စည်းလုံးစွာနေခဲ့ရ ပျော်ရွှင်ခဲ့ရသည့်ဘဝဟာ ယခုတော့ သမုဒ္ဒရာထက်က ရေပွက်ပမာ။

အိမ်ရဲ့အဝိုင်း၊ အိမ်ရဲ့မဏ္ဍိုင်ဖြစ်သည့် ကိုကိုကြီးမရှိတော့ပြီမို့ သူမတို့ရဲ့အိမ်ကလေးဟာ ဖရိုဖရဲ ပရမ်းပတာ။

ကားသမားနှင့်အတူ ပစ္စည်းထုပ်တွေတင်ပြီး သူမတို့သားအမိ ကားနှင့်ထွက်ခဲ့တော့ သူ့ကားက နောက်မှပါလာခဲ့၏။ သူမတို့ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်။ ဒါ သူ့အခွင့်အရေးပဲလေ။

နောက်ဆုံး ရွှေပြည်သာ ဒေသီအိမ်ရှေ့အထိ သူ့ကားက ဆောက်လျှောက်ပါလာခဲ့၏။ ဒေသီရပ်က တအံ့တဩ။

“ကျောင်းတွေပိတ်တဲ့အထိ မြတ်သစ်က နင့်ကိုစိတ်ဝင်စားနေတုန်းပါလား”

“ငါ့မေတ္တာက တစ်နပ်စားဖို့မဟုတ်ဘဲ။ ရာသက်ပန် ညီမင်းဘာ”

“ငပေါ၊ အရေးထဲ ဒီမှာ ကမ္ဘာမီးလောင်နေတာဟဲ့”

“အဲဒီမီးကို ငါငြိမ်းပေးချင်လို့ လိုက်နေရတာပေါ့။ ကဲ၊ နင်က ယမုန်တို့သားအမိကို ဘယ်လိုစီစဉ်ပေးမှာလဲ”

ဒေဝီအသွင်က အားတုံအားနား၊ သူတို့အိမ်ကလည်း စားသောက်ဆိုင်ဖွင့်ထားသည်မို့ လူတွေကအပြည့်အလျှံ။

“လောလောဆယ် ငါ့အိမ်မှာတည်းပါ။ ငါ့ဦးလေးအိမ်က ငှားသွားပြီတဲ့ဟဲ့။ နောက်ထပ်အိမ်ရှာပေးမှာပေါ့။ ဘာမှအားမနာနဲ့၊ ငါ့အိမ်မှာနေ”

ယမုန်တို့သားအမိ အကျပ်ရိုက်နေစဉ် မြတ်သစ်က ထဲပြီး စီစဉ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အန်တီတို့ကို အလိုလိုက်ပြီးပါပြီ။ ဒီမှာ အဆင်မပြေနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်နောက်သာ လိုက်ခဲ့၊ အားလုံး အဆင်ပြေစေရမယ်”

“ဟဲ့! ဟဲ့!...”

ကားနှစ်စီးလုံး မြို့ထဲဘက်ပြန်လှည့်တော့ ယမုန် မှာမကြီးနိုင်တော့ပါ။ ဘဝဆိုတာ ကစားစရာမဟုတ်။ ဒေါ်ညိုညိုဆင့်ကတော့ သူ့ကားပေါ်မှာ သူ့ကိုအကျွေးအလည်ဆွေးနွေးလေ၏။

“အန်တီတို့ကို ဒေါ်ပန်းဒေဝီက ငွေခွဲပေါက်ပြီး နှင်ထုတ်တိုက်တာ။ သူတို့နဲ့အဝေးဆုံးမှာ နေချင်တာပါကွယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဆန္ဒအပြင်ဘက်တောင် ထွက်သွားလိုက်ချင်တာပါ။ သားကြီး သူ့ဘဝနဲ့သူ အဆင်ပြေရှာပါစေတော့လေ”

“အခုလည်း သူမသိစေချင်၊ မသိရပါဘူးအန်တီရဲ့။ ရန်ကုန်မြေက အကျယ်ကြီးပါ။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်ထဲမှာ အန်တီတို့ကို နေရာပေးမှာ။ သူတို့က သူဌေးရပ်ကွက်မှာ နေကြတာပဲ၊ ကျောက်မြောင်းနဲ့ ဝင်ဒါမီယာ အဝေးကြီးပါဗျာ”

“ငှားမယ့်တိုက်ခန်းရော အဆင်သင့်ရှိလို့လား။ အန်တီတို့ကိုကူညီတဲ့အတွက် မင်းမိဘတွေနဲ့ စိတ်ဝမ်းကွဲနေရပါဦးမယ်”

“ပြဿနာမရှိပါဘူး အန်တီ၊ တိုက်ခန်းကလည်း အဆင်သင့်ပါ။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းမိသားစုက နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်ကြတာလေ။ အားနေတဲ့တိုက်ခန်းကို ကျွန်တော့်အပ်ထားတာ”

“အိမ်လခ သိပ်များနေရင်လည်း အန်တီတို့ မတတ်နိုင်မှာစိုးရတယ်”

မြတ်သစ် ဘာစကားမှမပြောတော့။ တကယ်ကျ အဲဒီတိုက်ခန်းဆိုတာကိုက သူတိုက်ခန်းမဟုတ်ပါလား။ ပေါပေါလေး

လော ငှားပေးမှာပေါ့။ အလကားထားချင်ပေမယ့် ရမှာမဟုတ်
လို့သာ။

“အဆင်ပြေစေရမှာပါ အန်တီရယ်”

မနက်ဆယ်နာရီကျမှ တိုက်ခန်းသို့ရောက်တော့သည်။
မြေညီထပ်မို့ စက်ချုပ်ဖို့ကအစ အဆင်ပြေသည်။

“ကဲ... ဒီမှာသော့ အန်တီတို့ နားပေါ်တော့၊ နောက်
နေ့မှ အိမ်ငှားစာချုပ်တွေဘာတွေလုပ်မယ်”

ယမုန်တို့မှာ ပစ္စည်းဆိုတာလည်း ဟုတ်တိပတ်တိ ပါတာ
မဟုတ်ပါ။ အပ်ချပ်စက်တစ်လုံးနှင့် သေတ္တာလေး(၂)လုံး၊ နောက်
အိုးခွက်ပန်းကန်၊ မြတ်သစ် တမင်တကာပင် မကူညီဘဲ ပြန်လှည့်
ခဲ့တာပါ။ နို့မို့ ငပေါကြီးလို့ ထင်နေဦးမည်လေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဆင်ပြေသည့်တိုက်ခန်းလေးမို့ မြတ်
သစ်ကို ယမုန် ပထမဦးဆုံး ကျေးဇူးတင်သွားမိတာတွေ အမှန်။

အခန်း (၈)

ဝင်ဒါမိယာထဲမှာ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးက လှလှပပနှင့် ခန့်
ခန့်ထည်ထည်။ ခြံနှင့်ဝန်းနှင့်။ ရွေးအစဉ်အဆက်ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့
သည့်အိမ်မို့ ခေတ်ပေါ်အိမ်တွေလို လှပနုစွာနေပေမယ့် ခန့်ငြား
ထူထူမူက မယှဉ်သာ။

ခြံထဲမှာ သစ်ပင်ပန်းပင်တွေလည်းရှိ၏။ ပုန်းညက်ပင်
နှင့် ကုံကော်ပင်၊ ခရေပင်တွေ တွေ့ရသလို ရေကျွန်းကန်လည်း
ရှိပါ၏။ နောက် အလှမွှေးမြက်ခင်းပြင်။

မာလိက ရေပိုက်နှင့် ရေလောင်းနေသည့်အနား ဒေါ်
ဖန်းဒေဝီ၏တူမ ပန်းနုရောင်က စိစဉ်ညွှန်ကြားနေဆဲ၊ ခြံရှေ့သို့
တားရောက်လာပြီး ဟွန်းနီပုံလိုက်လျှင် ပန်းနုရောင် ခြံတံခါးသွား
ခွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟင်!”

ဒေါ်ပန်းဒေဝီနှင့် ကားနောက်ခန်းမှာ အတူယှဉ်လိုက်လာသည့်ရဲမာန်ခကို မြင်လိုက်သဖြင့် ပန်းနုရောင် အကြီးအကျယ် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားရသည်။

ဒေါ်ပန်းဒေဝီ ပြောနေသည့်သူ့မြေးဆိုတာ ပြန်တွေ့ပြီထင်သည်။ ဒုက္ခပါပဲ။ စားရခါနီးမှ စားခွက်ကြောင်နှိုက်တော့မှာလား။ သို့သော် ဟန်ဆောင်အပြုံးတွေနှင့် ပန်းနုရောင်၊ ဒေါ်ပန်းဒေဝီထံ အပြေးလေးသွားကြုံ လက်တွဲလိုက်ပါသည်။

“ဟော! အန်တီ၊ ဧည့်သည်ပါလာတာလား။ နုတောင် အန်တီအတွက် စိတ်ပူနေတာ။ မနက်ဆေးလည်း ယူမသွားဘူး။ ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေပါလိမ့်လို့၊ ဖုန်းလည်း ယူမသွားတော့လေ”

ရဲမာန်ခ၊ ပန်းနုရောင်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ အသက်သုံးဆယ်ကျော် ရှိမှာပေမယ့် ဂါဝန်လေးနှင့် ငယ်ပုံချိုးထားသလို မျက်နှာမှာလည်း ကာလာစုံနှင့်။ အရပ် ငါးပေသာသာလောက်မှာ ဖြူဖြူပါးပါး။

ပန်းနုရောင်ကလည်း ရဲမာန်ခကို အကဲခတ်နေပါသည်။ အသက်အစိတ်လောက်ပေမယ့် ငယ်နုထွားကျိုင်းပြီး ယောက်ျား

ကဲ့သို့ ချောမောသည့်ကောင်လေးပါပဲ။ ဒေါ်ပန်းဒေဝီရဲ့မြေးပေါ့။

ဒေါ်ပန်းဒေဝီက အိမ်ထဲသို့မဝင်ခင်ကိုး ပန်းနုရောင်နှင့် ရဲမာန်ခကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“မြေး၊ ဒါ အဘွားရဲ့တူမနှစ်ဝင်းကွဲပေါ့။ မြေးနဲ့ဆိုတော့ အဒေါ်တော်တယ်။ ပန်းနုရောင်၊ ဒါ အန်တီပြောနေတဲ့ ပန်းတောင်သားလေ၊ ရဲမာန်ခပေါ့။ ငါ့မြေးလေးခမျာ သူများလက်မှာ နိုင်စားခံနေရတယ်အေး။ လူရုပ်တောင် မပေါ်ဘူး။ ကြည့်ပါလား၊ အရွယ်နဲ့မမျှ လက်တွေလည်းကြမ်းလို့။ ကားပြင်ရ စပယ်ယာ ခိုက်ရ ကားမောင်းရနဲ့။ ဟိုသားအမိကို လုပ်ကျွေးနေရတာ။ တာလား... အိမ်ထဲကျမှ ပြောပြရမယ်”

ပန်းနုရောင်ကတော့ ဒေါ်ပန်းဒေဝီရဲ့အကြောင်းကို သိသေး။ ဒီအဘွားကြီးရဲ့စတိုင်က သူများအကြောင်း မကောင်းကြာမည်၊ လူတွေကို ကောင်းသည့်ရှုထောင့်က မကြည့်တတ်။ သို့သော် ပန်းနုရောင်ကတော့ ဖော်လိုလိုက်ရမှာပါပဲ။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အန်တီရယ်၊ ပန်းနု တူလေးကို သနားစိတ်တာ။ ဟုတ်ပါရဲ့၊ တူလေးကြည့်ရတာ အရွယ်နဲ့မလိုက်ဘူး။ ကြီးလေးလိုပဲနော်”

“အင်း... အဲဒီတော့ ညည်း ငါ့မြေးကို ဂရုစိုက်ရမယ်”

နော်။ ငါ့မြေးခမျာ ဒုက္ခတွေ ပင်လယ်ဝေခဲ့ရတာပါအေး။ အရမ်း
ဂရုစိုက်ရမယ်။ အတိုးနဲ့ကို ပြုစုရမယ်”

“စိတ်ချပါ အန်တီရယ်၊ လာ... တူလေး၊ ဧည့်ခန်းထဲ
ကို သွားကြမယ်”

ပန်းနုရောင် ဒေါ်ပန်းဒေဝီကိုတစ်ဖက်၊ ရဲမာန်ခကို တစ်
ဖက်တွဲရင်း ဧည့်ခန်းထဲကို ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ပန်းနုရောင် ဧည့်
ခန်းထဲမှဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်တော့ မီးဖိုဘက်မှ မိန်းကလေးနှစ်
ယောက် ထွက်လာလေ၏။ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်တွေ။
အသားဖြူဖြူတစ်ယောက်။ ညိုညိုတစ်ယောက်။

ပန်းနုရောင်က အမိန့်ပေးလိုက်ပါတယ်။

“အပေါ်ထပ် အန်တီအခန်းဘေးမှာ သူ့အတွက် အခန်း
တစ်ခန်း ပြင်ပေးလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

“မြန်မြန်လုပ်နော်၊ ညနေခြောက်နာရီမှာ ထမင်းအသင့်
ရှိပါစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ယခုပင် ငါးနာရီကျော်နေပြီမို့ ကောင်မလေးတွေ ခပ်
သုတ်သုတ်ပင် အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားကြသည်။ ကျွန်းလှေကား

တူလည်း လှလိုက်တာ၊ ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေ၏။ ရဲမာန်ခပုံစံ
အိပ်မက်၊ မက်နေသူနယ်။ ယခုထိ သူ့မှာ စိတ်နှင့်လူနှင့်မကပ်
သေး။ လူခန္ဓာကိုယ်ကြီးက သည်မှာရောက်နေရပေမယ့် သူ့စိတ်
မေမေနှင့်ညီမလေးဆီမှာ။

ညီမလေးခမျာ ဘယ်လောက်တောင် ငိုနေရှာလိမ့်မလဲ။
အကုန်ဆုံးသွားတဲ့သားအမိခမျာ ဘယ်လောက်တောင် အားငယ်
နေမှာမလဲ။ သူတို့ကို ငါဘယ်လိုပစ်ထားခဲ့ရက်မှာလဲ။ ဧည့်ခန်း
ထဲမှာလှလှပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်နေရရင်း ရဲမာန်ခ ပုံပျက်
အန်တီရယ်ဖြစ်နေ၏။

ဒေါ်ပန်းဒေဝီနှင့် ပန်းနုရောင် မေးသမျှတွေ ကပေါက်
အာပေါက်ချာပြောနေရစဉ် အပေါ်ထပ်မှကောင်မလေးနှစ်ယောက်
ထွက်လာလေ၏။

“မမ၊ အစ်ကိုလေးအတွက် အခန်းပြင်ပြီးပါပြီ”

“အေးအေး... ဒါဆို ထမင်းပွဲသွားပြင်ချေတော့”

ဒေါ်ပန်းဒေဝီက ရဲမာန်ခကို လက်တွဲရင်း...

“ကဲ! မြေး၊ မြေးအခန်းကို သွားရအောင်။ မနက်ဖြန်
အခြေအတွက် အဝတ်အစားတွေ အသုံးအဆောင်တွေ ဝယ်
အောင်။ မြေးနဲ့အန်တီနဲ့ သွားဝယ်ပေါ့။ ခုတော့ ဖြစ်သလိုပဲနေ

လိုက်ဦး”

“ရပါတယ် အဘွား၊ ကျွန်တော် ဒီလိုပဲ တစ်သက်လုံး နေလာခဲ့တာပါ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲကွယ်၊ အရင်နဲ့အခုက မတူတော့ဘူးလေ။ ငါ့မြေးက အခု သူ့ဌေးမကြီးဒေါ်ပန်းဒေဝီရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော အမွေခံမြေးဖြစ်နေပြီလေ”

ဒေါ်ပန်းဒေဝီရဲ့စကားကြောင့် ပန်းနုရောင်မျက်နှာပျက်သွားရ၏။ သည်စဉ် ခြံထဲသို့ ပန်းနုရောင်၏ယောက်ျား မင်းလှသွင် ကားနှင့်ဝင်လာခဲ့သည်။

ပန်းနုရောင်က မင်းလှသွင်ကို မျက်နှာအမူအရာနှင့်လှမ်းပြီး သတင်းပို့လိုက်တာ ရဲမာန်ခံ မြင်လိုက်ရ၏။ မလွယ်ပါလား၊ အခြေအနေတွေက။

“ကိုရေ၊ ဒီမှာ အန်တီမြေး ပြန်တွေ့လာပြီ၊ ရဲမာန်ခံတဲ့ လူချောလေးပဲ။ ကိုခမျာ တစ်နေ့တစ်နေ့ အန်တီအလုပ်တွေကို လျှောက်လုပ်နေရတာ နားရထားမရှိဘူး။ ခုတော့ နားရပါပြီ၊ အန်တီမြေးပုံစံက ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိမယ့်ပုံပါ”

“ဟင်! အန်တီ၊ ခေတ်ကြီးက ယုံရတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ အလိမ်အညာတွေ ပေါ့ပါဘိသနဲ့၊ အန်တီမြေးဆိုတာ သေချာလို့

အား သူ့မှာ ဘာအမှတ်အသားတွေ ပြနိုင်လို့လဲ”

“ဘာမှပြရမှာမလိုဘူး၊ ငါ့မြေးမှာ မဲ့သုံးလုံးစလွယ်ရှိတယ်။ ငါ့သမီးရှုပ်ခဲ့တာတယ်။ နောက် သူ့မွေးစားအမေက ငါသိပြီးသား၊ ကဲကဲ... ငါ့စိတ်ရှုပ်အောင် ဘာမှလာပြောမနေကြနဲ့။

အား... မြေး၊ ရေသွားချိုးကြစို့”

မြေးအဘွားနှစ်ယောက် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားကြတော့ ပန်းနုရောင်နှင့် မင်းလှသွင်တို့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရှုံ့မဲ့ကျန်ခဲ့ကြသည်။

“ကဲ! ဘယ်နှယ့်လုပ်ကြမလဲ၊ အကုသိုလ်တော့ဝင်ပြီ”

“မင်းကြောင့် အားလုံးတိုင်ပင်အောက်ကုန်ရတာ။ ခုထိ အယုံသွင်းလို့ကို မရသေးဘူး။ တောက်!... ဒါဆို ငါတို့လာပြီး တွန့်ခံနေရတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိမှာလဲ။ ကြံစမ်းပါဦး မိန်းမရယ်”

“ကဲပါ၊ ခေါင်းအေးအေးထားစမ်းပါဦး၊ နည်းလမ်းတွေ ရလာမှာပေါ့။ ကဲ... သွား၊ ရေချိုး၊ ထမင်းစားရအောင်။ ရှင့်ဇွန်နာအမူအရာ လုံးဝမပျက်စေနဲ့နော်”

“အေးပါကွာ... အေးပါ”

မင်းလှသွင် အောက်ထပ်ရှိ သူတို့အခန်းထဲဝင်သွားတော့ ပန်းနုရောင် ကိုယ့်ယောက်ျားကိုယ် ကြည့်မဝသည့်မျက်လုံးများ

နှင့် ကြည့်ကျန်ခဲ့၏။

အသားဖြူဖြူ ဗလကောင်းကောင်းနှင့် မင်းလှသွင်ဟာ သူမမျက်စိထဲမှာတော့ တကယ့်လူချောတစ်ဦးပါပေ။

လောလောဆယ် အိမ်မှာကားနှစ်စီးရှိသည့်အနက် တစ်စီးကို မင်းလှသွင် မောင်းခွင့်ရသည်။ ဒေါ်ပန်းဒေဝီ၏လုပ်ငန်းအဝဝကို လုပ်ဆောင်ပေးရင်း စီးခွင့်ရနေတာပေါ့။

ဒေါ်ပန်းဒေဝီရဲ့အလုပ်များက အများသား။ တိုက်ခန်းတွေ ငှားထားတာကိုက အများအပြား။ မင်းလှသွင်ရဲ့အလုပ်က တိုက်ခန်းလခတွေ သိမ်းပေး၊ နောက် လူငှားအပြောင်းအလဲတွေ လုပ်ပေါ့။ ဒေါ်ပန်းဒေဝီ လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်ရှိတုန်းကတော့ တိုက်ခန်းအရောင်းအဝယ်တွေပါ လုပ်ခဲ့သည်။

ယခုကျ အားမတန် မာန်လျှော့၊ တိုက်ခန်းငှားတာတွေပဲ လုပ်တော့သည်။

ပန်းနုရောင် မီးဖိုဆောင်သို့ဝင်သွားပြီး ထမင်းပွဲပြင်တာကို ကြီးကြပ်ပေးနေရင်း သူတို့အမွေရဖို့ ဘယ်လိုနည်းလမ်းရှာရပါ့မလဲဟု စဉ်းစားနေ၏။

မကြာမီ ရဲမာန်ခရော ဒေါ်ပန်းဒေဝီပါ ဝင်လာခဲ့ကြလျှင် ပန်းနုရောင် သကာလူးသောအပြုံးနှင့် ပြာပြာသလဲဆီကြိုလိုက်

သည်။ အတုအယောင်ဆိုတာ သာမန်ထက် မာယာများရမယ် စဟုတ်ပါလား။

“လာ... အန်တီ၊လာ၊ တူလေ။ ဟင်းတွေကြည့်ပါဦး။ သားဘာကြိုက်တတ်တယ်ဆိုတာလည်း အန်တီကိုပြောထားလေ၊ ဘာဟင်းတွေ ထပ်လုပ်ပေးချဦးမလဲ။ ဒီမှာ ကြက်သားလုံးကြော်၊ ငါးနုကြော်၊ ပုစွန်ထုပ်ဆီပြန်၊ ဝက်အူချောင်း၊ ငါးသလောက်ပေါင်း အမဲနပ်”

“ဟင်းတွေကလည်း သွေးတိုးမယ့်ဟင်းချည်းပဲ။ အဘွားက အသက်ကြီးလာပြီလေ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်စားရမယ်၊ ဆီလျှော့စားရမယ်၊ အန်တီချက်တာ ကျန်းမာရေးနဲ့မညီညွတ်ဘူး။ အိမ်မှာ ဘာဟင်းသီးဟင်းရွက်မှ မရှိဘူးလား။”

“ခရမ်းချဉ်သီးအစိမ်း ရှိတယ်”

“အဲဒါလုပ်ပေး၊ နောက် အဘွားနဲ့ကျွန်တော့်ဖို့ ဟင်းသီးဟင်းရွက် အမြဲပါပါစေ။ မြင်းခွာရွက်သုပ်တို့ မဲလီဖူးသုပ်တို့၊ ခန့်ကျည်းရွက်သုပ်တို့ပေါ့”

ရဲမာန်ခ ခေတ်နာနှင့်ပြောပေမယ့် ပန်းနုရောင်စိတ်ထဲတွက်ချင်ချင်။ တကယ်လည်း အဘွားကြီးကို သွေးတိုးအောင် လေဖြတ်အောင် တက်စာတွေ ဆီပြန်ဟင်းတွေချည်း ချက်ကျွေး

နေတာပါပဲ။ ဒါမှ ဒင်း မြန်မြန်သေအောင်။

သို့သော် သင်းက ကံကောင်းချင်တော့ သူ့ခြေးဆိုတာ ပေါ်လာပြီး ယခုလို ပင်ရောက်မိမခန့်ခွဲနေပြီလေ။ ပန်းနုရောင် မျက်နှာကို မနည်းပြီးထားရပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲရှိ ခရမ်းချဉ်သီး အစိမ်းတွေ သွားထုတ်ယူပြီး သုပ်ပေးလိုက်ရသည်။

သည်စဉ် မင်းလှသွင်ကလည်း ထမင်းစားပွဲသို့ရောက် လာပြီး နေရာယူလိုက်သည်။

“လာ... နုပါ တစ်ခါတည်းဝင်စားလေ၊ ဒီမိသားစု လေးရှိတာ စုံစုံညီညီစားမှပေါ့”

မင်းလှသွင်စကားကြောင့် ရဲမာန်ခ ငိုချင်လျက် လက်ထဲ ဖြစ်သွားရသည်။ ဒီအချိန်ဆို မေမေခွဲညီမလေးလည်း ထမင်းစား နေကြမှာပေါ့။ အမြဲမိသားစုသုံးယောက် ထမင်းလက်ဆုံစားခဲ့ကြ သည့်ဘဝလေးကို ဘယ်တော့မှပြန်ရမှာလဲ။

အသည်းအသန်ငိုကြွေးနေရှာသည့် ညီမလေးဟာ ညီမ စားမှစားနိုင်ရဲ့လား။ ဆန်ကြမ်းထမင်းနှင့် မကောင်းမကန် ဟင်းလေးတွေသာ စားနေရရှာမည့်ညီမလေးတို့သားအမိကို ဖြင့် ယောင်မိရင်း ရဲမာန်ခ ထမင်းစားလို့မရတော့။

သည်စဉ်မှာ ပန်းနုရောင်က အဘွားပန်းကန်ထဲကို

သလောက်ပေါင်းတွေ၊ ဝက်အူချောင်းတွေ၊ အမဲနှပ်တွေ ခပ်ထည့် နေသည်မို့ ရဲမာန်ခ ရိပ်စားမိပြန်သည်။ သင်းဟာ အဘွားကို မြန်မြန်သေအောင် သတ်နေတာပါလေ။

“အန်တီ... အဲဒီဟင်းတွေ အဘွားနဲ့မတည့်ဘူးလေ။ ထောင့်... တော်ပြီ၊ အဘွား ခရမ်းချဉ်သီးသုပ်နဲ့ ကြက်သားလုံး ကြော်၊ ငါးခူကြော်ပဲစား”

“အို! အန်တီက တစ်သက်လုံး အကောင်းအမွန်စားလာ တာ။ မပိတ်ပင်ပါနဲ့”

ပန်းနုရောင်က စေတနာရှိသယောင်ဖြင့် ရဲမာန်ခကိုကန် ကွက်ပေမယ့် ဒေါ်ပန်းဒေဝီကတော့ သူ့ခြေးရဲ့စေတနာတွေကို ငြားပြီးကြီးနှင့် လက်ခံပါသည်။

“အေးအေး... ငါ့ခြေးကျွေးတဲ့အတိုင်းပဲစားမယ်။ ရော့၊ မလုံး နှင်စားတော့ ထည့်စားလိုက်။ ငါ့ကို ထမင်းအသစ်တစ် လုံးကန်ပေး”

မတည့်သည့်ဟင်းတွေနှင့် ပြည့်လျှံနေသည့်ထမင်းပန်း စာန်ကို အိမ်အလုပ်သမား မလုံးထံ ပေးလိုက်ပြီး ထမင်းနောက် တစ်ပန်းကန် ယူလိုက်သည်။ ရဲမာန်ခက သူ့အဘွားပန်းကန်ထဲ သို့ သင့်တော်သည့်ဟင်းမျှား ထည့်ပေးသည်။

မင်းလှသွင်နှင့် ပန်းနုရောင်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်လျက်။ ရဲမာန်ခကတော့ သူ့အဘွား၏ကျွန်း
ရေးကို မေးမြန်းနေပြန်၏။

“အဘွားမှာ ဘာရောဂါတွေရှိသလဲ၊ ဘယ်ဆေးခန်း
ပြသလဲ”

“အဘွားမှာ နှလုံးနဲ့သွေးတိုးရှိတယ် မြေးရဲ့။ သူ့ခက
ဆေးခန်းမှာ တစ်လတစ်ခါ အမြဲပြတယ်။ ဆေးမှန်မှန်သော
နေရတယ်”

“သက်သာလား အဘွား”

“သက်သာပါတယ်ကွယ်၊ ဆေးဖြတ်လို့တော့ မရ
ပေါ့။ အစားမှားလို့လည်း မရဘူး”

“ဒါနဲ့များ ငါ့သလောက်ပေါင်းတွေ အမဲနှပ်တွေ ဆို
ဟင်းတွေ စားဖို့စဉ်းစားရသလား အဘွားရယ်”

“သည်တစ်ခါ ပန်းနုရောင်က ခပ်ဆတ်ဆတ် ဝင်ပြော

“အို! တစ်ခါတလေစားတာ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ စား
ဆေးသောက်လိုက် ပြီးတာပဲ။ ငါ့တူရယ်၊ လူမှာ အာဟာရ
လည်း အရေးကြီးတယ်။ ကိုယ်စားချင်တာစားပြီး ကျန်းမာရေး
ရောဂါဒဏ်ကို ခံနိုင်တာပဲမဟုတ်လား”

ရဲမာန်ခ၊ ပန်းနုရောင်ကို ဘာမှပြန်မပြောတော့ပါ။ ဟင်း
တွေစုံနေပေမယ့် ကိုယ်လည်း ခရမ်းချဉ်သီးသုပ်နှင့်ငါးခူကြော်
လေးတစ်ကောင်သာ ယူစားဖြစ်၏။ ရင်ထဲမှာ ဆိုနှင့်နေရသဖြင့်
ထမင်းလေးတစ်လုတ်နှစ်လုတ် စားရတာတောင် မဝင်။

မနက်ဖြန်တော့ အဘွားအလစ်မှာ အိမ်ခေါ်ပြန်ဦးမူပါ။
မေမေ့နဲ့ညီမလေးကို ငါ့မျက်စိအောက်မှာ ခေါ်ထားချင်တယ်။
ငါနဲ့လက်လှမ်းမီရာမှာထားပြီး စောင့်ရှောက်ချင်တယ်။

“ဟင်! မြေး ဝပြီလား၊ ဘာမှလည်းမစားပါလား”

“ကျွန်တော် စားနေကျဟင်းမျိုးမဟုတ်လို့ပါ အဘွား။
ငါ့ဆပ်က ချက်ချင်းအဆင်မပြေသေးလို့ပါ”

“ဪ... မြေးရယ်၊ ကဲ... နောက်နေ့ကျ ငါ့မြေး
စားချင်တဲ့ပုံစံပြော၊ လုပ်ပေးမယ်”

“ကျွန်တော်က အသားငါးထက် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကို
ပိုကြိုက်တယ်။ ဆီတွေ တအားများတာလည်း မကြိုက်ဘူး၊ ပေါ့
ရွတ်ရွတ်ချိုရဲ့ရဲ့တွေလည်း မကြိုက်ဘူး”

“ဒါဆိုရင်တော့ ထမင်းချက်ပြောင်းမှပဲ အန်တီ။ နုက
သိပ်ပြီးချက်တတ်တာမဟုတ်ဘူး။ မလုံးနဲ့မဖြူက တကယ့်သူဌေး
အိမ်တွေကလာတဲ့ ထမင်းချက်တွေပါ။ ရဲမာန်ခက သူဌေးစာတွေ

မစားဖူးသေးလို့ စားမရတာလေ။ အခု သားက သူ့ဌေးဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ အကျင့်ပါသွားအောင် စားရမှာပေါ့”

ပန်းနုရောင် ခပ်နှိပ်နှိပ်ဝင်ပြောလျှင် ဒေါ်ပန်းဒေဝီ အေးပစ်လိုက်သည်။

“ညည်း... ငါ့မြေးကို ဘာမှဆရာဝင်လုပ်မနေနဲ့။ မြေးစားချင်သလိုပုံစံသာ မလုံးတို့ကိုချက်ခိုင်း”

တူဝန်းနှစ်ယောက် စကားအချေအတင်တွေ ပြောတော့ မှာမို့ ရဲမာန်ခဲ အလျော့ပေးလိုက်သည်။

“ကဲပါ အဘွားရယ်၊ ကျွန်တော် ဆာလည်းမဆာလို့ အဲဒီကိစ္စက အရေးမကြီးပါဘူး။ ကျွန်တော်စိတ်အရမ်းပင်ပန်းလို့ နားပါရစေတော့ဗျာ”

အဘွားကိုခွင့်ပန်ပြီး ရဲမာန်ခဲ ကိုယ့်အခန်းသို့တက်ထိုင်ခဲ့တော့ ဒေါ်ပန်းဒေဝီ အကွက်ဝင်လေပြီ။

ချက်ချင်းပင် ဒေဝီဘာကိုခေါ်ပြီး ဒေါ်ညိုညိုဆင့်ယမုန်ခဲတို့သားအမိထံ ငွေသိန်းငါးဆယ် သွားပေးဖို့ သူ့မြေးမပတ်သက်ဖို့တွေ ချိုးချိုးဖဲ့ပြောရင်း ကိုယ့်မြေးအနားမှ တောတဲမတွေ ကွာထွက်သွားအောင် ဒေါ်ပန်းဒေဝီ ကြိုးစားလုပ်ဆောင်ခဲ့လေသည်။

အခန်း (၉)

လူဆိုတာ စိတ်ထောင်းရင် ကိုယ်ကျေသကဲ့။

အသက်ငါးဆယ်ကျော်လာခဲ့ပေမယ့် သားနဲ့သမီးရှေ့မှာ မာမတ်မတ်ရပ်ချင်ခဲ့လို့ အလုပ်တွေကြိုးရုန်းလုပ်လာခဲ့သည့် ဒေါ်ညိုညိုဆင့်တစ်ယောက် ယခုတော့...

သားအလိမ္မာတုံးကြီးကို ရှင်ခွဲခွဲလိုက်ရသည့်အပြင် သမီးလေးရဲ့စိတ်မချမ်းမသာရုပ်ကိုလည်း မကြည့်ရက်ခဲ့။ ကိုယ်တည်း နာကျင်ကြေမည့်နေရသည်မို့ လောလောဆယ် စက်တုန်းချုပ်နိုင်တော့ပါ။

သားအမိနှစ်ယောက် မြတ်သစ်ဘုန်း စီစဉ်ပေးထားသည့် အခန်းလေးထဲမှာ ဘယ်မှမသွားမလာ၊ အလုပ်မလုပ်နိုင်ကြ

သေးဘဲ ငြိမ်သက်နေမိကြသည်။ တိုက်ခန်းလေးကလည်း ဈေး
ချောင်ပါ၏။ တစ်လမှ ငါးသောင်းပဲပေးရသည်။ ဒါလည်း မြတ်
သစ်ရဲ့ ကျေးဇူးပါပဲ။

“ဒီတိုက်ခန်းက ကျွန်တော့်အပ်ထားတာ သူငယ်ချင်းက
လူငှားတွေဘာတွေ တင်ချင်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒီအတိုင်းပဲထားမှာ။
အိမ်ငှားတွေထားရင် ဇယားရှုပ်လို့တဲ့။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်က
သူ့လှမ်းပြောပြီး ငါးသောင်းလောက်နဲ့ ထားပေးနိုင်တာပါ။ ကျေး
ဇူးတင်ချင် သူ့ပဲလှမ်းတင်”

သူများတွေလို စပေါ်လည်းမတင်ရ၊ နှစ်ချုပ်စာလည်း
ကြိုမပေးရ။ ငွေတွေက လက်ထဲမှာ ဒီအတိုင်း။

“အိမ်က မြေညီထပ်ဆိုတော့ ဖက်ရှင် Shop လေးဖွင့်
လိုက်ပါလား။ ကိုယ့်အိမ်မဆိုင်ကပစ္စည်းတွေ ကြေးယူပေးမယ်။
အန်တီကြည့်ရတာ ကျန်းမာရေးချို့ချာနေပြီ။ စက်ချုပ်နိုင်မှာလည်း
မဟုတ်တော့ဘူး။ သားအမိနစ်ယောက် ဈေးပဲရောင်းကြတော့
အဆင်ပြေရင် စီးပွားမဖြစ်တောင် အေးအေးဆေးဆေးထိုင်စား
လို့ရပါတယ်။ ကိုယ်စီစဉ်ပေးမယ်”

ယခုတော့ မြတ်သစ်ကပဲ သူမတို့သားအမိအတွက်
ဆောင်လမ်းပြကြီးဖြစ်နေရသည်။

“ရှင်ကျေးဇူးတွေ များနေပြီ၊ ရှင့်မှာ ယမုန်တို့ကိုကူညီ
အလုပ်အကိုင်တွေ ပျက်နေပြီ။ ယမုန်တို့ကို ထားခဲ့လို့ ရ
ပြီ”

“ဟာ! ကိုယ့်မှာ အရေးတကြီးအလုပ်တွေ မရှိသေးပါ
ဘူး။ ဒီလိုလေး ဒက်ဒီကုမ္ပဏီကလည်း သူ့ဘာသာ လည်ပတ်
နေတာပဲ။ ကိုယ့်ကိုမခိုင်းသေးဘူး။ နောက် ကိုယ့်အဘိုးအဘွား
အဖေ တိုက်ခန်းလေးတွေဘာတွေရဲ့ကိစ္စတွေ ဒါပဲ ကိုယ့်အလုပ်
တာပါ။ ဘာလဲ၊ ယမုန်က ကိုယ့်ကိုမလာစေချင်တော့ဘူးလား”

မြတ်သစ်ဘုန်း ခံစားနေရပ်မြင်တော့ ယမုန် အံ့သြမိ
တာမရှိ။

“ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ကိုမြတ်သစ်ရယ်၊ ကျောင်းမှာတုန်း
ရှင်တို့ကြည့်လိုက်ရင် ကောင်မလေးတွေ တရုန်းရုန်း၊ သူငယ်
တွေ တရုန်းရုန်းနဲ့ အမြဲအလုပ်ရှုပ်၊ အဲလေ... ပျော်ရွှင်နေ
တာ မြင်ရလို့ပါ။ အခုကျ ရှင့်မှာ ဒုက္ခသည်တွေကို ကူညီနေရ
တာနဲ့ ရှင့်ရဲ့ပျော်ရွှင်စရာအချိန်တွေ ပျောက်ကုန်မှာစိုးလို့ပါ”

“နိုး... နိုး... နိုး... အဲဒီတုန်းက ကိုယ်က ကျောင်း
မလေ၊ ကျောင်းသားဘဝမို့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနေထိုင်ခဲ့တာပါ။
အခု ကိုယ် နိုက်ကလပ်တွေ ပါတီပွဲတွေ မတက်တော့ဘူး။ ကိုယ့်

ဘဝကိုယ် အကောင်းဆုံးတည်ဆောက်သွားမှာပါ ယမုန်ရယ်။
ကိုယ် အခုရင့်ကျက်သွားပါပြီ”

သူက အတည်ပေါက်ကြီးပြောနေပေမယ့် ယမုန် ပြုံး
လိုက်မိသည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဆက်တီးလေးတွေကလည်း လှလှ
ပပ။ သူပြောခဲ့တာကတော့...

“ဒီတိုက်ခန်းက သူငယ်ချင်းရဲ့နေလက်စ တိုက်ခန်းဆို
တော့ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေ အားလုံးရှိနေတာပေါ့။ ယမုန်
တို့အဆင်ပြေသွားတာပေါ့နော်။ ထမင်းဟင်းချက်ဖို့ကအစ ဂက်စ်
မီးဖိုဆိုတော့ မီးပြတ်မှာတွေဘာတွေ မပူရတော့ဘူး... အဟင်း
ဟင်း”

“သူတို့ပြန်လာမယ်ဆိုရင်လည်း ကြုံပြောပါရှင်၊ ယမုန်
တို့ခွေးပြေးဝက်ပြေး ဆင်းပြေးနေရပါဦးမယ်”

“ကြုံပြောမှာပေါ့ ယမုန်ရယ်၊ တကယ်တော့ သူတို့က
ကြာဦးမှာပါ။ နှစ်နှစ်သုံးနှစ်တော့ အနည်းဆုံးနေကြဦးမှာ။ အဆင်
ပြေရင် ဟိုမှာ အခြေချချင်ချင်မယ်ထင်တယ်။ အဲဒီကျ ကိုယ်တွေ
အမ်းရမှာ။ အဲ... ယမုန်တို့အိမ်လခကို ကိုယ်ဆက်ယူရတာပေါ့
လေ”

“ရှင်စကားတွေကြားရတာ ယုံတောင်မယုံချင်တော့ဘူး။

ညီတိုက်ခန်းများလား ကိုမြတ်သစ်ရယ်”

“ဪ... ဗျာ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာလဲ၊ ယမုန်က
ကိုယ် အိမ်လခယူရမှာကျုပ်လို့ သူများတိုက်ခန်းလို့ပြောနေတယ်
ဦးတည်နေသလား”

“ယမုန် ဒီလောက်မအပါဘူး ကိုမြတ်သစ်ရယ်၊ မြို့ထဲ
တိုက်ခန်းလခတွေကို သိပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ခေညီထပ်တွေ
အိမ်ငှားသဘာယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ မသိဘဲနေပါ့မလား”

“သိရင်လည်း ပြီးရော ယမုန်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အပြစ်
တိုက်ခန်းလခလျှော့ယူတဲ့အပြစ်ပဲမဟုတ်လား၊ ဒီလောက်က
တော့ မိတ်ဆွေအချင်းချင်းမို့ အပြစ်မကြီးဘူးမို့လား”

မြတ်သစ်ဘုန်းကို ဂျလေဗီတစ်ယောက်က ယခုလိုဒုက္ခ
ဇရာကနေသူများအား ကူညီတတ်သည်ဆိုသည်မှာ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်
သဏ္ဌယ်။ ကျောင်းသားဘဝတုန်းက သူဟာ စာသင်ခန်းထဲမှာ
တော့ပါ။ သို့သော် ယခုထိ မြတ်သစ်ဘုန်းရဲ့အချစ်ကို သူမ
မဆုံးကြည်။

သူမရင်ထဲ ဗလောင်ဆူနေရတာ ရွှေတောင်ကြီးလို အား
တိုက်ခန်းခွဲရသည့်ကိုကိုကြီး ပျောက်သွားသည့်အတွက်ပါပဲ။

သူမတို့ကမ္ဘာမှာ နေမင်းကြီး ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီ။

www.burmeseclassic.com

အမှောင်ထုထဲ ကျန်ခဲ့ရသလို၊ ခံစားချက်က ရက်စက်၏။ လော
လောဆယ် သားအမိနှစ်ယောက်လုံး ဖြေဆည်ရာမရ၊ မြတ်သစ်
ဘုန်းကိုတောင် စကားအကြာကြီးပြောမနေချင်။

“လူဆိုတာ အလကားနေရင်းတော့ ရင့်ကျက်မသွားပါ
ဘူးရှင်။ ကိုမြတ်သစ်တို့လို သူဌေးသားတစ်ယောက်အတွက် လော
ကဓံဆိုတာ ဘာမှမဆိုင်သလိုပဲ။ လောကဓံ ကြမ္မာမုန်တိုင်းရဲ့ဒဏ်
ကို အများဆုံးခံစားရတာ ယမုန်တို့လို လူ့အောက်လွှာက နင်းပြား
တွေပါ။”

ညရစ်နာရီလောက်ရှိနေပေမယ့် မြတ်သစ်တုန်း မပြန်နိုင်
သေးပါ။ ယမုန်တို့အတွက် လိုအပ်တာတွေ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေး
ရင်း ဝယ်ခြမ်းပေးရင်း သူနေမိခဲ့သည်။ တိဗီနှင့်စကိုင်နက်ပါ ရှိ
နေပြီမို့ အစီအစဉ်တစ်ခုကိုလည်း သူက ဖွင့်ကြည့်လို့။

ဒေါ်ညိုညိုဆင့်တစ်ယောက်ကတော့ ဘုရားခန်းထဲမှာ
ပုတီးစိတ်နေလေသည်။ မြတ်သစ်ဟာ မိကောင်းဖခင်သားသမီး
တစ်ယောက်မို့ ယမုန်ကိုစိတ်ချတာလည်း ပါတာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်
ဖြစ် ဒီသမီးအတွက် စိတ်ချရသည့်လူကောင်းသူကောင်းလေးနှင့်
တွေ့ဆုံပြီဆိုရင်တော့ သူမ တရားဘက်သို့ လိုက်စားချင်ပါတော့
ပြီ။

လူ့ဘဝဆိုတာ သမုဒ္ဒရာထက်က ရေပွက်ပမာ။ ဘာမှ
မတည်မြဲ။ ဘာမှအစိုးမရ။ ယခုပင်ကြည့်လေ၊ သာယာအေးချမ်း
ခဲ့သည့်သူမတို့ရဲ့ မိသားစုဘဝလေးဟာ လေနီကြမ်းတစ်ခွက်ဝင်
ချွေလိုက်တာနှင့် ဖရိုဖရဲပြိုကွဲခဲ့ရပြီမဟုတ်ပါလား။

ညှော်ခန်းထဲမှာတော့ မြတ်သစ်ဝယ်လာခဲ့သည့် မုန့်ထုပ်
တွေ စားပွဲပေါ်မှာထားပြီး ယမုန် စကားတွေပြောနေရပါ၏။ သူ
မက ကိုယ့်စိတ်နှင့်ကိုယ် လာသည့်ညှော်သည်။ သူမတို့ကို ကူ
ညီပေးနေသူမို့ ကြည်ဖြူပေးနေရပါ၏။

ယမုန်စကားကို မြတ်သစ်က အပြုံးနှင့်ချေဖျက် ထုချေ
ဖျာတင်ခဲ့ပါသည်။

“ယမုန်ထင်သလား၊ ကိုယ့်ကို သိပ်ပြီးပြည့်စုံ သိပ်ပြီး
ကျော်ရွှင်နေတဲ့သူဌေးသား လူပေါ်ကျောလေး။ ခံစားချက်မရှိတဲ့
ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားလေး။ လူရမ်းကားလေးလို့ ကိုယ့်ကိုထင်
နေသလား။”

“... ”

“ယမုန် ပြန်ပြီးစဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကိုယ် သူငယ်ချင်းတွေ
အဖုန်းရုန်းနေပေမယ့် သန့်သန့်လေး နေတာပါ။ အကူအညီလို
မဲ့သူငယ်ချင်းတွေကို ကူညီတယ်၊ ကောင်မလေးတွေနဲ့လည်း

သန်သန်လေး တွဲတာပါ။ ကိုယ် ဘယ်ကောင်မလေးကိုမှ မဖျက် ဆီးခဲ့ဖူးဘူး။ မယုတ်မာခဲ့ပါဘူးကွာ”

“ဒါပေမဲ့ သူတို့ကတော့ ရှင့်ကို အပိုင်ပြော အမိမင်းခေ ကြတာပဲလေ”

“ဒါက သူတို့အပိုင်းပဲ၊ ကိုယ်ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်ထပ်ဖို့ ချစ်ဖို့ စိတ်မကူးခဲ့တာ”

“နောက်ဆုံးကျ ရုန်းမရဘဲ နွဲ့နွဲ့တတ်တယ်နော်၊ စကား ပုံလည်းရှိတယ်မဟုတ်လား။ လည်လွန်းတဲ့ဘီး... ဆောရီး... ဆောရီး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ယမုန်ပြောတာ မှန်သင့်သလောက်မှန် ပါတယ်။ ကိုယ်အပျော်တဲ့ခွဲတဲ့ကောင်မလေးတချို့က ကိုယ့်ကို သွားပုပ်လေလွင့်ပြောပြီး မတရားအပိုင်ချည်ချင်ကြတယ်။ သူတို့ မတရားပြောရင် ယမုန်မယုံနဲ့နော်”

“ယမုံက ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကိုမြတ်သစ် လက်ထပ်မယ့် သတို့သမီး မယုံဖို့ဘဲ အရေးကြီးတယ်”

ယမုန်စကားကြောင့် မြတ်သစ်ဘုန်း အခံရခက်သွားခဲ့ သည်။ ကိုယ်လက်ထပ်မှာ ယမုန်ပါလို့လည်း သူပြောမထွက်သေး။ သူကူညီနေတာတွေ အလကားဖြစ်မှာ။

“ကိုယ့်စကားပဲ ကိုယ်ဆက်ပါရစေဦး ယမုန်ရယ်။ ကိုယ် ဟာ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေတတ်ပေမယ့် အနာတရကင်းစင်နေတဲ့ စင်းလုံးချောပန်းပွင့်လေးတစ်ပွင့် မဟုတ်ရပါဘူး။ ကိုယ်ငယ်ငယ် လေး ငါးနှစ်သားလောက်ကတည်းက မာမိက နောက်အိမ်တောင် ထူသွားပြီး ကိုယ်တို့သားအဖကို ပစ်ထားခဲ့တယ်”

“အို!”

သူ့အတွင်းရေးတွေ တစ်ခါမှမသိခဲ့ မကြားဖူးခဲ့သည်မို့ ယမုန် အံ့သြရ ကြင်နာသနားရပါသည်။ ငါးနှစ်သားလေးနဲ့ မအေ့ ရင်ခွင်ပျောက်ခဲ့ရသူလေးပါလား။

“ဒက်ဒီက ကိုယ့်ကိုချစ်တော့ချစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တချို့ စခင်တွေလို ပိုက်ထွေးယုယတာမျိုးမလုပ်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ အိမ်ဖော် တွေလက်ထဲမှာ ဖြစ်သလိုကြီးပြင်းခဲ့ရရင်း ကိုယ်လူလည်ကျလာ ရတယ်။ လူဆိုးလေးဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ မဖြစ်လို့လည်း မရဘူးလေ၊ တိုယ့်ဘဝက ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးရတဲ့ဘဝ။ ဒက်ဒီက စီးပွားရေး နဲ့ လုံးပန်းနေတယ်။ သူ့သာယာမှုပျော်ရွှင်မှုတွေနဲ့ လုံးပန်းနေရ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒက်ဒီကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်လေ။ အပျော်အပါး ရှာပေမယ့် မိတ္တူရယ်လို့ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ခေါ်မောင်လာတာ တို့ပေါ့”

အဝေးသို့မျှော်ငေးရင်း မျက်ရည်စိုလက်သောမျက်စိနှင့် မြတ်သစ်ဘုန်း သူ့ရာဇဝင်ကိုပြောပြနေတော့ ယမုန် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူ့ကိုကြင်နာသနားမိပါသည်။ သူ့ဘဝလည်း ဒဏ်ရာအနာတရတွေနှင့် စွန်းထင်းလို့ပါလား။

“ဒီတော့ မိဘတွေ မအုပ်စိုးနိုင်တဲ့အိမ်မှာ အိမ်ဖော်က ကိုယ့်ကိုဂရုစိုက်ဖို့အတွက် ကိုယ်ဟာ လူဆိုးလေးအဖြစ် ကဲဆတ်လေးအဖြစ် နေထိုင်ပြရတာပေါ့။ နောက် အိမ်ထောင်အပေါ် ကိုယ့်ရဲ့သဘောထား ကိုယ့်ရဲ့အမြင် မိသားစုဆိုတဲ့စကားလုံးအပေါ် ခံစားမှု”

သည်စကားအရောက်မှာတော့ သူ့စကား တော်လှန်နှင့်မဆက်နိုင်ခဲ့ပါ။ မျက်ရည်ပါးပါးစီးကျလာတာကို ယမုန်တို့အောင်သုတ်ရင်း သူ့အတော်ကြာအားယူနေရပုံ။

ကိုယ့်သားသမီးတွေကျရင် ကိုယ့်လို ရင်ခွင့်မဲ့ဘဲ မကြီးပြင်းစေရဘူး။ ကိုယ့်မာမိလို့ သားသမီးအပေါ် မခင်တွယ်ခင်ပွန်းအပေါ် မခင်တွယ်တက်တဲ့မိန်းမမျိုး ကိုယ်မကြိုချင်ဘဲ ဒါကြောင့် ကိုယ်ကလေးဘဝကတည်းက ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားတယ်။ ကိုယ်ရွေးချယ်မယ့်မိန်းကလေးဟာ နိုက်ကလပ်တက်တဲ့ ဘီယာစုပ်လိုက် ယောက်ျားတွေနဲ့ရောလိုက်ဆိုတဲ့ လျှပ်ပေါ်လေး

လှသောမိန်းမမျိုးမဖြစ်စေရဘူးလို့။ ကိုယ့်ဇနီးဟာ တည်ကြည်လေးနက်ရမယ်၊ မိသားစုအပေါ် တာဝန်သိတတ်ရမယ်၊ နှလုံးသားရှိရမယ်။ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းတတ်ပြီး ကိုယ့်မိသားစုအပေါ်မှာ ခင်တွယ်ရမယ်။ ပျော်ရွှင်သာယာ...”

“နေစမ်းပါဦး ရှင့်ရဲ့လိုအပ်ဆန္ဒတွေ သိပ်များမနေဘူးလား။ ဒီတစ်သက် ရှင်လိုချင်တဲ့မိန်းကလေးမျိုးရော တွေ့ဦးမှာလား”

“တွေ့နေပြီလေ”

“ဘယ်မှာလဲ”

“အဲဒါ... အဲဒါ ယမုန်ပဲလေ၊ ယမုန်ဆိုမှာ ကိုယ်လိုချင်တဲ့အရည်အချင်းတွေ အားလုံးရှိတယ်”

“ဘုရားဇေ! ရှင် ရူးတော့မရှားပါဘူးနော်”

မြတ်သစ်ဘုန်းမျက်လုံးတွေက အချစ်ဖြင့်ပြည့်ဝပျော်ဝင်ပြီး အရမ်းနူးညံ့နေတော့ ယမုန်ခ ဘာဆက်လုပ်ရမုန်းမသိ။

လောလောဆယ် သူမက ကမ္ဘာပျက်နေသူဖြစ်သည်။ တို့ကိုကြီးတစ်ယောက်လုံး အရှင်လတ်လတ် ပျောက်ကွယ်သွားရသည့်အဖြစ်ဆိုးကြီးက ယမုန်ဘဝ ယမုန်နှလုံးသည်းပွတ်တစ်နှလုံးကို ဆွဲနှုတ်ခံလိုက်ရသည့်နှယ်။

“ဒီစကားမျိုးတွေ ဒီအချိန်မှာ မပြောချင်ပါဘူး ယခုရယ်။ ဒါပေမဲ့ ယမန်က ကိုယ့်ကို လူဆိုးစာရင်းသွင်းပြီး လူမိုက်တံဆိပ်ကပ်ခဲ့တာမို့ ကိုယ့်သဘောထားတွေကို ရှင်းပြမိတာပဲ ယုံပါ ယမန်ရယ်။ ကိုယ် မင်းအပေါ် တကယ်လေးလေးနက်နက် ချစ်ပြီး တကယ်ကို စိတ်ရင်းစေတနာနဲ့ ကူညီပေးနေတာပါ။ ငါ ယမန်တို့သားအမိက အရမ်းခဲစားကြေကွဲနေရတဲ့အချိန်မို့ ကိုယ့်က ဗူးလေးရာ ဖရုံ ထပ်မဆင်ချင်ပါဘူး။ စိတ်ချမ်းသာအောင် နေနေရုံ၊ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ကိုယ်ဝယ်ထည့်ပေးထားတဲ့ ဟင်းချက်စရာတွေနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးသာ ချက်စား။ တစ်ပတ်လောက်တော့ အနည်းဆုံးရှိမယ်”

“ဒီအတွက်တော့ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် မြတ်သစ်ရယ်။ ကိုကိုကြီးနဲ့တွေ့ရင်လည်း ကျွန်မတို့ ဒီမှာရှိတာ ပြောပြလိုက်ပါနဲ့နော်။ သူ့အဘွားက ကျွန်မတို့နဲ့ပတ်သက်တဲ့ လုံးဝမကြိုက်ဘူး”

“ယမန်မပြောစေချင်ရင် ကိုယ်မပြောပါဘူး။ ခုလို ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာ နေပေးတာပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ။ ဂွတ်နီ ယမန်၊ ကိုယ်သွားပြီး အန်တိုကိုလည်း နှုတ်ဆက်တယ်လို့ဆိုလိုက်ပါ။ ဒီနေ့ ကိုယ့်စကားတွေအတွက် ယမန်စိတ်အနေ

အယှက်ဖြစ်ရရင် ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ”

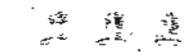
“ရပါတယ်ရှင်၊ ရှင့်မှာလည်း ကိုယ့်ခဲစားချက် ကိုယ့်သဘောထားကို ပြောပြခွင့်ရှိပါတယ်။ ဒါ ဒီမိုကရေစီပဲလေ၊ မှူးအခွင့်အရေးနဲ့ရှင်ပဲ”

မြတ်သစ်ကို တံခါးပေါက်ထိလိုက်မို့တော့ သူက အခန်းပြင်ထွက်ခါနီးမှာ ယမန်လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ဆွဲယူဖျစ်ညှစ်လိုက်ရင်း...

“ကိုယ့်စကားတွေကို ခေါင်းထဲထည့်ထားပေးပါ ယမန်၊ ကိုယ် မင်းကိုအရမ်းလေးစား မြတ်နိုးမိပါတယ်။ ကိုယ့်သားသမီးတွေရဲ့မိခင်ဟာ မင်းလိုမိန်းကလေးပဲဖြစ်သင့်ပါတယ်”

ယမန် ကိုယ့်လက်ကို ရုန်းယူပြီး သူထွက်သွားတော့ တံခါးပိတ်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်မနုလုံးသားတွေ ကွဲအက်ကြွယ်ဝသွားပြီထင်ပါရဲ့ ကိုမြတ်သစ်ရယ်။ ကျွန်မ မချစ်တတ်တော့ဘူး။

အခန်း (၁၀)

ဒေါ်ပန်းဒေဝီမှာ ယခုမှတွေ့ရသည့်မြေးဖြစ်သူကို မျက်
ဆူအောက်မှ အပျောက်မခံ။ လောလောဆယ် ဘယ်ကိုမှလည်း
မေးမလွှတ်ပါ။

အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်ဆိုတာတွေလည်း ဖုန်း
ဆစ်ချက်ဆက်ရုံနှင့် အားလုံးရောက်လာခဲ့ပေပြီ။ မေမေနှင့် ညီမ
အေးနှင့်တုန်းက အဆင်အပြင် အသွေးအမွှေးမျိုးမဟုတ်တော့
ဘဲ ရွှေပင်နားလို့ ရွှေကျေးဖြစ်သွားပြီလား။

ရုပ်ဝတ္ထုတွေ ပြောင်းလဲသွားပေမယ့် နှလုံးသားကတော့
အဆင်ရာအနာတရတွေနှင့် နာဖျားနေခဲ့ပေပြီ။ သူ့အဖြစ်ဟာ ဝင်
အောင်ကောင်လို ကိုယ်ပိုင်ဘဝပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပြီလား။

၁၁၆ ကြယ်စင်ပျံ့ငှာ

မွေးကတည်းက နေလာခဲ့ရသည့်ဘဝဟာ ကြမ်းတမ်းလှသည်ဖြစ်စေ၊ မေမေနှင့်ညီမလေး၏ အကြံနာများကြောင့် သူပျော်ရွှင်နှစ်မက်လှပါသည်။

ယခုတော့ သူ့ဘဝဟာ ယောင်ချာချာ။ အဘွား ဒေါ်ပန်းဒေဝီ ဂရုစိုက်သည်ဆိုပေမယ့် အသက်ခုနစ်ဆယ်လောက်ရှိသည့်အဘွားဟာ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်တော့ပါ။ တကယ်ကျ သူကသာ အဘွားကိုပြန်ဂရုစိုက်ပေးသင့်ပါသည်။

စိတ်ဆောင်လို့ ကျန်းမာနေသယောင်ရှိသည့် အဘွားဟာ သူ့ကိုရှာဖွေတွေ့ရှိလိုက်သည်နှင့် ကျန်းမာရေးတွေ ယိုယွင်းသွားလေသလားမသိ။

တစ်နေ့လုံးမှူးနေသဖြင့် ဆရာဝန်ခေါ်ပြပြီး သူ အဘွားနားမှာ နေပေးရပါသည်။ မေမေနှင့်ညီမလေးဆီသွားဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့။ အဘွားက ထမင်းမစားနိုင်တော့သည်မို့ သူတစ်ယောက်တည်း နေ့လယ်စာ ဆင်းစားခဲ့ရသည်။

ခမ်းနားလှသည့်ထမင်းစားစားပွဲမှာ ဟင်းတွေစုံလင်ပေမယ့် စားရသူက သူတစ်ယောက်တည်း။ ပန်းနုရောင်နှင့် ဖိလှသွင်လင်မယား ဘယ်ရောက်နေသည်မသိ။ သူ ပြင်ဆင်ဆွဲမွေးနေသည့် မလုံးနှင့်မဖြူကို မေးလိုက်သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“နင်တို့သခင်မကြီး ဘယ်သွားလဲ”
“ဪ... သူ့ညီမရောက်မယ်ဆိုလို့ ကားဂိတ်မှာ သွားကြိုနေပါတယ်ရှင်”

“ဟင်! အဘွားနဲ့ငါ့ကို ဘာမှလည်းမပြောပါလား။ ဒီလိုမဲ သူလုပ်ချင်သလို လုပ်တာပဲလား”

“ရောက်လာမှ ခွင့်တောင်းမလားမသိဘူး။ မမက ဒီလိုမဲ သူလုပ်ချင်ရာလုပ်တယ်ရှင်။ မာလီကလည်း သူ့လူပါ။ သူ့ခန့်တာ”

“နင်တို့နှစ်ယောက်ကရော”

“ကျွန်မတို့ကိုလည်း သူခန့်တာ”

“ဒါဆို သူ့လူပေါ့။ နင်တို့ရော သူ့ရဲ့ရှိတော့တွေလား။ တစ်သွေးတစ်သံတစ်မိန့်တွေလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ခုထိတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။ အဲ! သူ့ချက်ခိုင်းတာတွေချက်ရုံနဲ့တော့ ကျွန်မတို့မှာ အပြစ်မရှိပါဘူးနော်”

“မရှိပါဘူးလေ၊ ကဲ! သွား... လုပ်စရာရှိတာလုပ်”

ရဲမာန်ခ ထမင်းပွဲမှာ ချေးများမနေတော့ပါ။ ဟင်းတွေများစွာရှိပေမယ့် သူ့စားနေကျ သူ့စားချင်သည့်ဟင်းတွေမဟုတ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

www.burmeseclassic.com

ပါ။ သူ ညီမလေးကို ပိုပြီးသတိရမိသည်။ ညီမလေးဟာ သူ့ရဲ့ စပယ်ရှယ်စားဖိုမှူးလေး။ သူဘာကြိုက်တယ်ဆိုတာ ဘာမှ ပါးစပ် ဟနေစရာမလို။

စားပွဲပေါ်မှ ဆီတွေအိုင်နေသည့်ဟင်းများကို ကြည့်ပြီး တစ်ညလုံး အိပ်မရခဲ့သည့်သူမှာ စားချင်ဖို့ဝေးလို့။ သူက အသီး အရွက်ကြိုက်ပါသည်ဆိုမှ ထမင်းပွဲမှာ ဘာအသီးအရွက်မှမပါ။ ကြက်သား ဝက်သား ငါး ပုစွန်တွေသာ အလျှံပယ်ပေါများနေ သည်။ အရည်သောက်ဟင်းလည်းမပါ။

သူစားချင်သည့်ပုံစံက အသားငါးဆိုလည်း ဆီအရမ်း များမနေခဲ့ပေ။ နောက် အရွက်သုပ် အရွက်ကြော်၊ ချဉ်ရည်ဟင်း လေး ဟင်းချိုလေးပေါ့။

“ကိုကိုကြီး ဒီနေ့ မြင်းခွာရွက်သုပ် ကန်စွန်းပလိန်းကြော် နောက် ဟော့ပေါ့”

“ဘာလဲဟာ နင့်ဟော့ပေါ့က”

“ဟိုတယ်တွေက ဟော့ပေါ့တော့ မသိဘူးလေ။ ကိုကို ညီမရဲ့ဟော့ပေါ့ကတော့ ဟင်းချိုပူပူလေးလေ။ အဟဲ့... ပုစွန် ခြောက်နဲ့ ပူးရွက်နုလေးတွေ ခပ်ထားတယ်။ ကောင်းမှကောင်း”

“ဌေးမလေး၊ ငါ့ဈေးပိုတွေကုန်ပြီလား။ ဒီနေ့ ငါးထောင်

တောင် ပေးထားတာ”

“ဟော... အပြစ်တင်မစောလိုက်ပါနဲ့ ကိုကိုကြီးရယ်။

သူကလားဟင်း။ အဲ... ငါးခူချဉ်စပ်ချက်လေးက ဒီမှာပါရှင့်။

... ကိုကိုညီမရဲ့ကျေးဇူးကြောင့် ထမင်းပွဲမှာ ဟင်းစုံရသစုံ ခုတ်တယ်မဟုတ်လား။ အချဉ်ရော အချိုရော အသားငါးရော အရွက်တွေရော... ဟိဟိ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဟုတ်ပါတယ် ရှာကျွေးနေရတဲ့ငါ

တော် ချက်ကျွေးဖော်ရတဲ့ နှင့်ကျေးဇူးက ပိုပြီးကြီးမားပါပေတယ် နှင့်အိပ်ရတောင်ကြီးရယ်”

“ဒါပေါ့ ကိုကိုကြီးဆွေ၊ ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ။ ကိုစိုကိုး နေ့

တိုင်းနေတိုင်း ထမင်းစားလိုကောင်းနေရတာ ညီမလေးကျေးဇူး ကြီး ဟင်း... ကိုကိုကြီး ညီမလေးမရှိမှ နောင်တတွေရမယ်။ နောင်တတွေ နောင်တတွေ”

“သော်... ညီမလေးရယ်

မနက်ထမင်းစားချိန်မှာ လူမစုံတောင် ညနေစာစားချိန်

မှာ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာလေးတွေ ချက်ပေးပြီး တိတိတာတာလေးတွေ ပြောဆိုရင်း ဂရုတစိုက်ကျွေးမွေးပြုစုတတ်တာတွေ။ နောက်ပြီး တော်အစားဆိုလည်း အဆင်သင့်လျှော်ဖွပ် မီးပူတိုက်ပေးပြီး

ညတိုင်းညတိုင်း ဝမ်းလျှားမှောက် ဖိမ်ခံတတ်သည့်သူ့ကို စာကျက်ရင်း အောက်မေ့ကြည့်ဘဲ နင်းပေးတတ်တာလေးတွေ။

သူကလည်း ကိုယ့်ညီမလေးမို့ တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းကြီးစွာ ကားမောင်းခဲ့ရသမျှ ဖိမ်လုပ်နေတာပါ။ ညီမလေးကလည်း ကိုယ့်အစ်ကိုကြီးမို့ သနားကရုဏာနှင့် သူ့ကိုယ်လုံးကြီး သူ့ကျောပြားကြီးကို အထက်အောက် စုန်ဆန်နင်းပေးလိုက်၊ ပေါင်တွေခြေသလုံးတွေကို နင်းပေးလိုက်နှင့် ချိန်သားကိုကိုက်လို့။

“ဟေ့ကောင်မလေး၊ ခြေသလုံးဘက် ဆင်းဦး”

“ဟာ! ငါ့ခါးတွေ၊ သေပါပြီ၊ ကိုယ်လုံးကြီးကလည်း လေးလိုက်တာ၊ ဝက်ပုပ်မ၊ ငါ့လုပ်စာတွေ နင်းကန်စားပြီး ဝမ်းနေတာပဲ”

“အမယ်! ကိုကိုကြီးလုပ်စာကို ယမန် အလကားမစားဘူးနော်။ ကိုကိုကြီးကိုပြန်ပြီး ပြုစုပေးတာနဲ့ ကျေပြီ”

“မကျေဘူး”

“ကျေပြီ”

“ဟောဒီမှာ မေမေရေ၊ မေမေသမီး ကျွန်တော့်ကျောတွေကို ဘာမှပြန်မဆပ်သေးဘဲနဲ့ အတင်းကျေပြီလုပ်နေတယ်၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ မောင်နှမနှစ်ယောက် စကားနိုင်လို့

တာတွေ။

ထမင်းစားပွဲမှာပဲ ညီမလေးကို အရမ်းသတိရသွားသည့်အခါ ချက်သည့်ဟင်းတွေကလည်း အချိုးမကျသည်မို့ သူ့ဘာမှ ဆက်မစားနိုင်တော့ဘဲ ထမင်းဝိုင်းမှ ထလိုက်မိတော့သည်။ အနားမှာ စောင့်ကြည့်နေသည့်မဖြူက...

“ဟင်! အစ်ကိုလေး၊ ဘာမှလည်းမစားပါလား။ ညနေစာ ဘာစားချင်သလဲ၊ ပြောခဲ့လေ။ မဖြူတို့ချက်တာ မစားတတ်လို့လား”

“ဒီလိုလည်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့ရဲ့ကျန်ခဲ့တဲ့ညီမလေးနဲ့ မေမေ့ကို သတိရလို့ပါ။ ငါစားချင်တဲ့ပုံစံ ပြောထားပြီးပြီပဲ။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကြော် အသုပ်နဲ့ ချဉ်ဟင်း၊ ဟင်းချိုတစ်ခုခု၊ နောက်အသားငါးက အခုလို ဆီတွေနဲ့မျောမနေဘဲ တန်ရုံလောက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့၊ မဖြူမှတ်ထားပါမယ်”

သူ ထမင်းဝိုင်းမှ ထွက်လာခဲ့ပြီး ကိုယ့်အခန်းသို့ ပြန်ထက်လာခဲ့၏။ စိတ်ထဲတွင် ဘဝင်မကျ။ အဘွားရဲ့တူမဆိုသည့် ဇနီးနုရောင်ရဲ့ပုံစံက တစ်မျိုးပဲ။ သူ့ယောက်ျား မင်းလှသွင်ဆိုသူက ပိုဆိုးသည်။

ကားစီးလို့၊ ဇနီးခါးချိတ်ထားလို့မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့

အဆင်တွေက တစ်ခုခုကို မကျေနပ်သလိုလို၊ အခါပေါ် အချို့ ဖုံးထားသလိုလို။

ဒါဖြင့် ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့်ပတ်သက်ရင် ဘာတွေဖြစ်လာ တတ်သလဲ။ အဘွားကိုသတ်မှာလား။ သူ့ကိုပါ ဆက်ပြီးသတ် မှာလား။ ဒီလိုတော့ မလုပ်လောက်ပါဘူးလေ။ လူတစ်ဖက်သား ကို အကြောင်းမဲ့ မစွပ်စွဲကောင်းပါဘူး။

သူ့အခန်းက အဘွားရဲ့စိစဉ်ပေးမှုကြောင့် သားသားနား နား။ အခန်းကလည်း အခန်းကျယ်ကြီး။ ပန်းနုရောင်တို့လင်မယား လည်း အပေါ်ထပ်မှာ နေပါသည်။ သူတို့အခန်းကတော့ ခပ်ကျဉ်း ကျဉ်း။

ယခုဆိုလျှင် ရဲမာန်ခအခန်းထဲက အဝတ်ဗီရိုထဲမှာ သူ့ အတွက် ဝတ်စုံတွေ အများအပြား၊ တကယ့်အကောင်းစားတွေ။ နောက် စိန်လက်စွပ်နှင့် ဟန်းချိန်၊ ဆွဲကြိုးတွေ။ နောက် ဟန်း ဖုန်းအသစ်က အဆင်သင့်။

“ဟာ... အဘွားရယ်။ ကျွန်တော်က ယောက်ျားလေး ပါ။ ဘာလက်ဝတ်ရတာမှာမှ မဝတ်ချင်ပါဘူးဗျာ”

“မဟုတ်ဘူးလေ ငါ့မြေးရဲ့ လူဆိုတာ ကိုယ့်အဆင့် အတန်းနဲ့ကိုယ် လျော်ညီအောင်တော့ ဝတ်ရတာပေါ့ကွယ်။ ဝတ်

အဝတ်မပါ။ အဘွားဆိုလည်း နည်းနည်းတော့ ဝတ်ထားရတာ လေ။ ဒီစိန်နားကပ်နဲ့ဆွဲကြိုး လက်စွပ်လောက်တော့ ဝတ်ထား ခုတ်ပဲ”

“အဘွားက မိန်းမမို့ဝတ်တာ၊ ကျွန်တော်က ယောက်ျား ပါ။ ဘာမှမဝတ်ချင်ပါဘူးဗျာ။ အဘွားပဲ သိမ်းထားပါ။ ယောက်ျား မြီးပြီး ရွှေတဝင်းဝင်းနဲ့ မနေချင်ပါဘူး”

“အမယ်လေး! ငါ့မြေးနဲ့ ဟိုလင်မယားနဲ့တော့ ကွာပါ။ မိန်းမရောင်နဲ့မင်းလှသွင်ကတော့ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဘာတောင်းရ ချင်လဲ။ ဘာငှားရပါ့မလဲသာ ဆင်ကြံကြံနေကြတာ။ အဘွားက လည်း သူတို့ကိုမကောင်းမပြောချင် မထင်ချင်ပါဘူး။ အားကိုးရ သားလို့ ခေါ်ထားမိတာ။ ရောက်ခါစနစ်က သူတို့ဓာတ်ကြော ထိလို့ ပုလဲတစ်ဆင်စာ ပေးဝတ်မိပါတယ်။ အတုနဲ့လဲပြီး ပြန် သူတယ်လေ။ အဘွားက ချက်ချင်းမသိဘူး။ ထင်လည်းမထင် ချင်လေ။ နောက်တစ်ခါ မြဲတစ်ဆင်စာ ငှားဝတ်ပြီး ပြန်ပေးတော့ သူယောက်ျားဖြစ်ပြီး ပုလဲတစ်ဆင်စာကိုပါ ပြန်စစ်ကြည့်ရင်း အတု သူ့မှန်းသိရတာ။ အဲဒီကတည်းက သူ့ကို ဘာမှပေးမဆင်တော့”

“အဲဒီတော့ ငြိမ့်စောင်းမြောင်းချင်တော့တာပေါ့ကွယ်”

မနေ့ညက အဘွားရဲ့စကားများကို ပြန်ပြီးကြားယောင်

ရင်း သူ ကိုယ်ဝတ်ထားရသည့်စိန်လက်စွပ်ကို ကြည့်မိ၏။

“ဪ... ငါ့ညီမလေးမှာတော့ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ငွေဆိုလို့ နားမှာ ရွှေနားကပ်လေးတစ်ခုသာ ရှိတာပဲ။ ပြန်ချောမွေ့လာသည့်ညီမလေးရဲ့ချစ်စဖွယ်ရုပ်လေးကို ပြန်မြင်ယောင်မိတော့ သူ့ရင်ဘတ်ထဲ နာကျင်ခံစားလာမှုက အဆမတန်။

ညီမအရင်းမဟုတ်မှန်းသိလို့ သူ့စိတ်တွေ ပြောင်းလဲကျတာလား။ အို!

သဘာဝတရားအရ အချစ်တွေ အရောင်ပြောင်းလဲကျကြတာလား...

သည်စဉ် သူ့အခန်းပေါက်ဝသို့ အဘွား ယိုင်နဲ့ထွေလျှောက်လာသဖြင့် သူ့အလျင်အမြန်ထရပ်လိုက်ရင်း အဘွားအနားသို့ ရောက်သွား၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သွေးသားဟာ သွေးသားပါပဲ။

“အဘွား ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ဘာလိုချင်လို့လဲ။ ကျွန်တော့်ကို ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ။ အဘွားအခန်းထဲက ဘဲလ်ကိုလိုက်ရောပေါ့ဗျာ”

အဘွားကိုတွဲပြီး အခန်းပြန်ဖို့ရင်း သူကြင်နာစကားတော့ အဘွားလေသံက ယဲ့ယဲ့လေး။

“ဪ... အဘွားကိုထားခဲ့ပြီး ငါ့မြေး ဟိုဘက်များပြန်သွားပြီလားလို့ လာကြည့်တာ။ အဘွားမှာ အိပ်လည်းမပြောင့်ဘဲ ကွယ်”

“ဪ! အဘွားရယ်၊ အဘွားကိုထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော်အယ်မှမသွားပါဘူးဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်...”

“တော်ပြီ မြေးရယ်၊ အဘွားသေမှ ငါ့မြေးလုပ်ချင်တာလုပ်ပါ။ အဘွားရဲ့ ငါ့မြေးအပေါ်ထားတဲ့မေတ္တာစေတနာတွေက အနန္တပါ။ အဘွားပစ္စည်းတွေကို ငါ့မြေးကိုပဲ ပေးခဲ့ချင်တယ်၊ စံစားစေချင်တယ်”

“သိပါတယ် အဘွားရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာကြောင့် မဟုတ်ဘူးနော်။ ကျွန်တော် အဘွားကိုသံယောဇဉ်ရှိလို့ အဘွားအနားမှာ နေမှာပါ”

“ပစ္စည်းဥစ္စာကလည်း ထိုက်သူစံရမှာပေါ့ မြေးရယ်။ အလကားနေရင်း မာနမထားပါနဲ့ကွယ်။ ကဲ... အဘွားဘေးနားမှာနေပြီး စကားစမြည်ပြောပါဦး မြေးရယ်”

အဘွားကို အိပ်ရာပေါ်မှာ ညင်သာစွာ လဲလျောင်းပေးလိုက်ပြီး ရဲဟန်ခ အဘွားအလိုကျ နေပေးနေမိသည်မှာ အဘွားအာ မနေကလိုမဟုတ်တော့ဘဲ ဗုန်းဗုန်းသား လဲကျတော့မလုပ်

၁၂၅ ကြယ်စင်ပျား

ဖြစ်သွားလိုပါပင်။

ညနေစာ အတွက် ကြက်ပေါင်းချုပ်လုပ်ခိုင်းတာ ခဲ့သည်မို့ ကိုယ်တိုင်ယူရန် ရဲမာန်ခ အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာခဲ့သည်။ မီးဖိုဘက်သို့မဝင်မီ ကြားလိုက်ရသည့်စကားများကြောင့် သူ တံခါး ဘေးကပ်ကာ နားထောင်လိုက်၏။

“မိဖြူ၊ နင့်အချိုးတွေက ဘာအချိုးတွေလဲ။ ကောင်း လူပါးဝလို့”

“မဟုတ်ပါဘူး မမရယ်၊ အစ်ကိုလေးခမျာ နေ့လယ်စာ လည်းလုံးဝမစားလို့ သူ့ခိုင်းတဲ့အတိုင်း ချက်ပြုတ်ပေးမိတာပါ။

“မလိုချင်ဘူး၊ ဒီအိမ်မှာ နင်တို့ ငါ့အမိန့်အတိုင်းပဲ နား ရမယ်။ ငါမခိုင်းဘဲ ဘာမှလုပ်ပေးစရာမလိုဘူး။ ဒါ နောက်ဆုံး ဖြစ်ပစေ။ ဒီကြက်ပြုတ်ချုပ်ကရော ဘယ်သူလုပ်ခိုင်းတာလဲ”

“အစ်ကိုလေးပါ၊ ဟို... မေမေကြီးအတွက်”

“ဖြန်း!...”

“နင့်လင်ကို နင် တယ်ဂရုစိုက်နေပါလား။ တောတိ နင့်ကိုချက်ချင်းအလုပ်ထုတ်ပစ်မယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့မမရယ်၊ မိဖြူ နောက်ကို မမမခိုင်းဘဲ ဘာမှ လုပ်တော့ပါဘူး”

ရဲမာန်ခ လူငယ်စိတ်ကြောင့် ဒေါသတွေ ဖျဉ်းခနဲထွက် သွားပြီး မီးဖိုဆောင်ထဲသို့ ဖျပ်ခနဲဝင်ပစ်လိုက်လျှင် အားလုံးပင် အိုးတိုးအန်းတန်း။

သို့သော် ပန်းနုရောင်က မိန်းမလည်း။

“ဪ... တူလေးပါလား၊ ထမင်းစားတော့မလို့လား။

ဒီမှာ သူတို့လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေ အချိုးမကျလို့ အန်တီဆူနေရတာ။ ကြည်ပါဦးကွယ်၊ သားအတွက် ကြော်ထားလိုက်တာ၊ ဟင်းရွက် ကြော်ကလည်း ဆီတွေနစ်လို့ ဟင်းချိုကလည်း ပေါ့ရွတ်နေတာ မှ။ အန်တီက ကိုယ်တိုင်လုပ်ပေးမလို့ဟာ၊ အန်တီအမိန့်ကိုမစောင့် နှုတ်လေ”

“ရပါတယ် အန်တီ၊ ကဲ! မဖြူ၊ အတွက်အတွက် ကြက် ပေါင်းချုပ် ထည့်ပေးပါ။ ဆော့ရိုး... မဖြူ၊ နောက် သူ့ခိုင်းတာ မှ လုပ်ပေးလိုက်ပါ။ ကျွန်တော်ခိုင်းတာ ဘာမှလုပ်မပေးပါနဲ့။ ခြုံ ပါးရိုက်ခံရတာ ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းပါလူး”

ပြောလိုက်လျှင် ပန်းနုရောင် အိုးတိုးအန်းတန်း။ လူမိသွား တော့ ခက်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရဲမာန်ခဟာ ဒီအိမ်ရဲ့အရှင်သခင်

သူမ သွေးတိုးတော့ စမ်းကြည့်ရဦးမည်။ အခြေအနေတွေက သေမထူးနေမထူး။

“အလို၊ ငါတို့က အန်တိုကိုမကျေနပ်လို့ ချဲ့လင့်လုပ်တာ လား။ ဒီအိမ်မှာ ငါတို့က ခုမှရောက်လာတာနော်။ နောက်မှပေါ့။ တဲ့ရွှေကြာပင်က မတွင်ကျယ်ချင်ပါနဲ့”

“မတွင်ကျယ်ချင်ပါဘူး။ ကျုပ်ကလည်း ပစ္စည်းဥစ္စာအင် မောလို့ ရောက်လာတာမဟုတ်ဘူး။ မြေးအဘွားဆိုတဲ့သွေးသား သံယောဇဉ်ကြောင့် ရောက်လာတာ”

“အဟင်းဟင်း... ကြားလို့တော့ ကောင်းသား။ မင်း အမွေလိုချင်လို့ အရှက်မရှိတက်လာတာ အားလုံးသိတယ်။ အဘွား မကျန်းမာတုန်းကတော့ ဘယ်မှာသွားပြီး အလေလို နေတယ်မသိဘူး။ အခုကျမှ ခါတော့မှီပေါ်လာတဲ့မြေးတဲ့။ ဟင် ဟင်း... မြေးအရင်းတောင် ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာ။ ဟိုကလူ မြေးရူးရူးနေတော့ မြင်ရာလူ မြေးတော်ပစ်လိုက်တာပဲ။ ဒီ မင်းလွယ်လွယ်နဲ့တော့ ဒီပြဿနာကို ရှင်းနိုင်ပြီမထင်နဲ့။ ဒေါ်မ ဒေဝီက ဘာမှနားမလည်လို့ မင်းကိုမြေးအဖြစ် လက်ခံလိုက် မယ့် ငါတို့လက်မခံဘူး။ မင်းကိုသေသေချာချာစစ်ဆေးမယ်။ ငါ လည်မှုနဲ့ အမှုဖွင့်လိုက်မယ်”

“အောင်မာ!... သူတို့ကများ”

ရဲမာန်ခ အံ့သြလွန်းလို့ ပန်းနုရောင်ကို မှက်လုံးပြီးကြည့် နေမိသည်။ ဒါ စစ်ကြောလိုက်တာပေါ့။ သူတို့သဘောထားတွေ ဟို ဖော်ပြလိုက်တာပေါ့။ ပန်းနုရောင်ဟာ မိန်းမလည်း။

ရဲမာန်ခ ကြက်ပေါင်းရည်ယူကာ အပေါ်ထပ်သို့ပြန်တက် ထားခဲ့ပါသည်။ ဒီပြဿနာတွေ အဘွားကိုပြောပြလို့ဖြစ်မှာမဟုတ်။ အဘွားခမျာ ကျန်းမာရေးက ယဲ့ယဲ့လေး။

ပန်းနုရောင်စိစဉ်ပေးသည့် အစားအစာတွေစားပြီး တစ် နေ့တခြား သွေးတိုးပြီး အခြေအနေက လေမဖြစ်အောင် မနည်း စိစဉ်နေရသည်။

ရဲမာန်ခ အဘွားကို ကိုယ်တိုင် ကြက်ပေါင်းရည်တိုက် နေနေစဉ် ပန်းနုရောင်ကလည်း နောက်မှထပ်ချပ်လိုက်လာသည်။ သူ့ရုပ်က သကာလူးအပြုံးနှင့်...

“အန်တီ၊ ကြက်ပေါင်းရည် အဆင်ပြေရဲ့လား။ ပန်းနု တို့ယ်တိုင် ပေါင်းပေးထားတာ။ ဆရာဝန်ကပြောထားတယ်နော်။ အဆီအဆိမ့်တွေ လျှော့စားရမယ်တဲ့။ အန်တီ လိုက်နာနိုင်ပါ သေး”

“လိုက်နာရမှာပေါ့အေ၊ ကျန်းမာရေးအတွက်ပဲ”

“ပန်းနု ညီမကိုသွားကြိုတာ၊ အန်တီအတွက် ပြုစုရအောင်လေ။ အဲဒါ ညီမက သူဌေးအိမ်မို့ မလိုက်ရဲလို့တဲ့။ မထားဘူးတဲ့လေ... အဟင်း”

“ရပါတယ်အေ၊ အိမ်မှာ မိဖြူတို့လည်း ရှိသားပဲ။ ငါတလူမမာကြီးမှမဟုတ်တာ။ ငါ့မြေးလည်း အားကိုးရတာပဲ”

“အဲဒါပြောဦးမလို့ အန်တီ... ခေတ်ကြီးက ယုံရတာမဟုတ်ဘူးလေ။ ပန်းနု မနက်က အန်တီရှေ့နေဦးသိန်းထွေးသွားတွေ့ပြီး မေးသေးတယ်။ ဦးသိန်းထွေးကတောင် အန်တီမှာ အမွေသိန်းပေါင်းများစွာရှိတော့ လူလိမ်လူညာတွေက...”

ပန်းနုရောင်စကားကြောင့် အဘွားကို ကြက်ပေါင်းရောင်တိုက်နေရာမှ ရဲမာနီခံ မားခနဲရပ်မိ လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်မိပေပြီ။

“ဒီမှာ! ခင်ဗျား လွန်နေပြီ၊ ကျုပ်က အဘွားကိုလာတာမဟုတ်ဘူး။ အဘွားကိုယ်တိုင် ကျုပ်ကိုရှာဖွေရောက်လာတာပဲ။ ပြီးတော့ အခုအချိန်မှာ အဘွားက ကျန်းမာရေးကောင်းနေတာမဟုတ်ဘူးနော်။ ခင်ဗျားက အဘွားကိုမြန်မြန်ကိစ္စတုံးအောင် ထူထောင်နေတာလား”

အဘွားမှာ လက်ကလေးကာပြီး ပန်းနုရောင်ကို ရှုမိ

နေပေမယ့် ထိုမိန်းမက လက်မခံ။ သူကပင် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် နှင်း၊ မင်းသမီးခေါင်းဆောင်းထားသည့်ဘီလူးမ၊ မျက်နှာဖုံး ကွာကျသွားပေပြီ။

“နင် ဘာမှအသံကောင်းဟစ်မနေနဲ့၊ လူလိမ်လူညာ၊ နှင့်အမေ့နဲ့ပေါင်းပြီး လိမ်ညာနေတာမဟုတ်လား။ ငါတို့စုံစမ်းပြီး ပြီ၊ အန်တီသမီးပန်းတော်ဝင်နဲ့ရတဲ့ကလေးက သေသွားပြီ။ နင်က မညှိရဲသားအရင်းပဲ၊ အန်တီကိုလိမ်နေကြတာ။ အန်တီက မြေးရူးရူးပြီးနေတာနဲ့ အခွင့်ကောင်းယူပြီး ပိပိရိုရိုကြံစည်ကြတာ၊ အကွက်ကျကျလိမ်ညာကြတာ”

ပန်းနုရောင်အသံက လူစိတ်ပျောက်မတတ်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာအတွက် မတော်လောဘတွေပဲ ကြီးစိုးနေသည်ကြောင့် လူက ဘီလူးသရဲစီးသည့်နယ်။

ဒေါ်ပန်းဒေဝီ တဒိတ်ဒိတ်တိုးလာသည့်ခေါင်းကို နှိပ်နယ်ရင်း ပန်းနုရောင်ကို လက်ပြန်ထုတ်လိုက်ပါသည်။ ပန်းနုရောင်နဲ့လောဘ မစွဲရိယတွေကို ဒေါ်ပန်းဒေဝီအသိအမှတ်မရှိ။ ကိုယ့်မြေးစစ်မှန်နေလျက်နှင့် ပန်းနုရောင် လက်မခံနိုင်။ သူတို့က ဒေါ်ပန်းဒေဝီသေသည်နှင့် အမွေတွေကို လက်ဝါးကြီးအုပ် စိုးမိုးချင်ကြသူတွေ။

ရဲမာန်ခဲ၊ ပန်းနုရောင်ကို တော်တော်ရွံ့သွားရ၏။ တော်တော်မိတ်ပုပ်တဲ့မိန်းမပဲ။ သို့သော် ထန်းပင်ပေါ်ကတစ္ဆေတွေ့ရတာ သူတို့ကို လွယ်လွယ်နှင့် နှင်ထုတ်လို့လည်းရမည်မထင်။ သူတို့ကို လက်ခံထားရမှာ မြွေပွေးခါးပိုက်ပိုက်ထားရသလို။

ဒေါ်ပန်းဒေဝီ လက်ပြဲနှင့်ထုတ်ပေးမယ့် ပန်းနုရောင်ထဲ ထွက်မသွားပါ။ ရဲမာန်ခဲကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး နှင်ထုတ်နေပုံက တဒက်ရှားသွားသည့်နှယ်။ ဒီမိန်းမကြီး ဘာဖြစ်သွားတာလိမ့်။ အပများ မှီလေသလား။

“ဟဲ့! လူလိမ်ရဲ့၊ နင်အခုဆင်းသွား။ နင့်ကိုလိမ်ညာနဲ့ ရဲကိုဖုန်းဆက်မယ်။ အန်တိုမြေးဆိုရင် အထောက်အထားပေးပြလေ။ ဘယ်မှာလဲ ထင်ရှားတဲ့သက်သေအထောက်အထားပေးအလကား... လူလိမ်လူညာ”

ဪ... ဒုက္ခပါပဲ။ ဆင်ကောင်ကြီး မြင်နေရတာတောင် ဆင်ခြေရာရှာခိုင်းနေတာပါလား။ ရဲမာန်ခဲ သွေးတိုးရပြီဖြစ်သည့် ကိုယ့်အဘွားကိုသာ ဆရာဝန်ပေးထားခဲ့သည့်အတွက် ချက်ချင်းတိုက်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ယခုတိုင် အခန်းထဲမှာ သောင်းကျန်းနေသော ပန်းနုရောင်ကို အခန်းထဲမှ တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“သွား... မိစ္ဆာမကြီး၊ တစ်ကိုယ်လုံး လောဘချည်းပဲ။

အခုန်တရားကို အမှားဖြစ်အောင် အဲဒီမှာ ဆင်ကြံကြံနေ”

သူ တံခါးပိတ်လိုက်တော့ အပြင်ဘက်မှာ ပန်းနုရောင် ဆွေဆွေခနဲနေတော့သည်။ သူမအဖြစ်က ကျားပြီးသွားဆွဲမိပြီ နိုင်အောင်ကို ကိုင်ရပေတော့မည်။ သည်စဉ် သူမအနားသို့ ဆင်းလာသွင်ရောက်လာပြီး သူမိန်းမကို သူတို့အိပ်ခန်းသို့ ခေါ်သွားလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုတွေဖြစ်နေတာလဲ မိန်းမရယ်၊ မင်းပဲ ငါ့ကို ခေါ်လျှော့ဆို၊ အခု မင်း သူတို့ကိုထိပ်တိုက်တိုးနေပြီလား”

“ဟုတ်တယ်၊ နုတော့ တိုက်ပွဲစပြီ။ မနက်က ဦးသိန်းထွေးဆီ သွားတိုင်ပင်ပြီးပြီ။ ရဲမာန်ခဲမှာ ဘာအထောက်အထားမရှိတော့မှဆိုတဲ့အတွက် တရားရင်ဆိုင်ရရင် ကျွန်မတို့နိုင်မယ်တဲ့”

“ဘာလဲကွ၊ သူ့အဘွားတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတဲ့စွာ”

“သူ့အဘွားသာ ဘာမှမစီမံနိုင်ခင် ဖျတ်ခနဲသေဆုံးသွားမယ်ဆိုရင်ပေါ့။ အဟင်းဟင်း... ရဲမာန်ခဲ သူ့မြေးဖြစ်ကြောင်း အယ်သုမုသိပ်သိသေးတာမဟုတ်ဘူးလေ။ နုတို့ကတော့ သူ့အိမ်ပေါ်မှာ တက်နေတဲ့တူမဆိုတာ အားလုံးသိပြီးသား”

လင်မယားနှစ်ယောက် အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး ကလိမ်တွေ

ငြိမ်းဆင်နေကြစဉ် ဒေါ်ပန်းဒေါ်တို့အခန်းထဲမှာလည်း မြေးအဘွား နှစ်ယောက် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေကြရသည်။

“သူ့ကိုခေါ်ထားမိတာ အဘွားအပြစ်ပါပဲကွယ်။ အစကတော့ ယိုးဒယားကျိုးကျိုး လိမ်လိမ်မာမာလေးမို့ အားကိုးရမလားဆိုပြီး အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထားမိတာ။ ခုကျ ကိုယ့်ရှုးကိုယ်ပတ်နေပြီ”

“အဘွား ကျွန်တော်က သူတို့ပြောသလို မေမေ့ရဲသားများလား။ အဘွား သေသေချာချာစုံစမ်းပါဦး”

“အမယ်လေး! ငါ့မြေးရယ်၊ အဘွားရဲ့သွေးက စကားပြောပါတယ်ကွယ်။ ငါ့မြေးမှာ အဘွားသမီးရဲ့ရုပ်တွေ တွေနေရတာပဲ။ ပြီးတော့ မဲ့လေး(၃)လုံးလေ။ ငါ့မြေးငယ်ငယ်တုန်းတည်းက အဲဒီမဲ့လေးတွေကို အဘွားသတိထားမိခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့ မညှို့ဟာ ရိုးသားဖြောင့်မှန်သူ၊ အခု သူ့သားသာဆို မြေးကိုဘယ်ပြန်ပေးမလဲ။ သူ့ရင်ကွဲခံပြီး သူ့အားကိုးနေရတဲ့သားကို ပြန်ပေးလိုက်ရတာ။ တော်ပြီ မြေးရယ်၊ အဘွားကိုစိတ်မချမ်းသာမယ့် စကားတွေ ဘာမှမပြောနဲ့တော့။ မြေးဟာ အဘွားရဲ့မြေးအရင်းပဲ။ မိပန်းနုတို့က လောဘတွေတက်ပြီး မတရားအမှုဆင်တိုင်းရော ရမလား။ အဘွားမှမသေသေးတာ။ အဘွားမသေခင် အားလုံးရှင်းအောင် လုပ်ခဲ့မယ်”

“ကဲ! အဘွားနားပါတော့၊ ကျွန်တော် အဘွားအနားမှာ စောင့်ပေးနေမယ်”

“အေးကွယ်၊ အဘွားရင်ထဲမှာ မကောင်းဘူး။ စိတ်ထဲမှာ လေးနေတယ်။ ငါ့မြေး ဒီည အဘွားအခန်းထဲမှာ လာအိပ်စောင့်ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘွား၊ ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့ခင်ဗျာ”
လောဘဟာ လူ့စိတ်ကို ဖောက်ပြန်ပြောင်းလဲတတ်တာမို့ သတိဆိုတာ ပိုသည်မရှိကြောင်းကို ဒီအိမ်ရောက်မှ ရဲမှန်ခကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်ရ၏။

အခန်း (၁၁)

လောလောဆယ် စတိုးဆိုင်လိုမျိုး ဖွင့်ပေးထားသဖြင့်
အမိနစ်ယောက် ဒုန်းမကွာအိမ်မကွာနှင့် စားဝတ်နေရေးက
ဆင်ပြေနေကြရသည်။ စီးပွားမဖြစ်တောင်မှ စားဖို့မပူရတော့။
အိပ်နိုးဒေဝီပေးထားသည့်ငွေရင်းလည်း မပျောက်တော့။

အဝယ်တော်ကတော့ ပြတ်သစ်ဘုန်းပေါ့။ တစ်ပတ်တစ်
လောက် အမြဲ သူကုန်ဖြည့်ပေးမြဲ။ သူက အပေါင်းအသင်းများ
အဖို့ အဆက်အသွယ်တွေက အပြည့်။

ယမုန်နှင့် ဒေါ်ညိုညိုဆင့်ကလည်း လူမှုဆက်ဆံရေး
ပြည့်သဖြင့် သူတို့ဆိုင်က ရောင်းရပါသည်။

ပြတ်သစ်မှာလည်း သူ့ဒက်ဒီကုမ္ပဏီထဲ ဝင်နေရပြီ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခါတိုင်းလို အချိန်ပြည့် ယမုန်အနား မကပ်နိုင်တော့ပါ။ သို့သော် ဖုန်းမှန်မှန်ဆက်ပြီး နှစ်ရက်တစ်ခါ သုံးရက်တစ်ခါလောက်တော့ အိမ်ရောက်လာခဲ့သည်။ သူ့လာတိုင်း ထမင်းစားသွားတတ်သည် မို့ ယမုန်တို့ သူ့အတွက် အမြဲအဆင်သင့်လုပ်ထားရပါသည်။

သားအမိနှစ်ယောက် နေ့လယ်မို့ ဆိုင်မှာ နှစ်ယောက် လုံးထိုင်နေကြရင်း ကိုကိုကြီးကိုလွမ်းဆွတ်တသ သတိရနေမိကြ သည်။

“သားကြီး အဆင်ပြေနေမှာပေါ့၊ ငါ့သားကြီး လိုက်သွား တာ တစ်လပြည့်ပြီနော်။ သူလည်း နေရာသစ်မှာ ပျော်ရွှင်နေစိ စေ။ မေမေတို့ကိုသတိရပြီး လိပ်ဥပျောက်တဲ့လိပ်မကြီးလိုပျား တလည်လည်ဖြစ်နေရှာမလား”

ဒေါ်ညိုညိုဆင့် မျက်ရည်ဝဲလာတော့ ယမုန်ခ မျက်ရည် ကျရပြီ။

“မေမေရယ်၊ သမီးကပိုပြီး သတိရတာပေါ့။ ဒေါ်မုန် ဒေဝီကြီးကို စိတ်နာတာက သတ်သတ်၊ ကိုကိုကြီးကိုသတိရတာ က သတ်သတ်ပဲ။ ကြည့်စမ်း! ဆယ့်ခြောက်နှစ်သားကတည်းက ကားပြင် စပယ်ယာလိုက် ကားမောင်းနဲ့ အလုပ်စုံလုပ်ပြီး ရှာတော့ လာခဲ့လိုက်တာ။ ခုဆို ကိုကိုကြီးကို ဘယ်သူနင်းပေးပါ့မလဲ”

ဆင်းစားရင်ရော ကိုကိုကြီးကြိုက်တတ်တဲ့အသုပ်တွေ ဟင်းရွက် တွေ ကြော်တွေ ဟော့ပေါ့တွေ စားမှစားရပါ့မလား။ တွေးမိရင်း ရင် ခဲနင့်ရတယ် မေမေရယ်”

သမီးဖြစ်သူစကားကြောင့် ကိုယ့်သမီးကို ဒေါ်ညိုညိုဆင့် မြှောင်းဖြေပြန်သည်။

“ဒါပေမဲ့ သားကြီးက သမီးနဲ့တာမှမတော်ဘဲကွယ်၊ စိတ် ချိုမြဲပါတော့သမီးရယ်၊ သူလည်း သူ့ဘဝနဲ့သူ ပျော်နေရောပေါ့။ သမီးလည်း ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ် ပျော်အောင်ကြိုးစားပါ”

“ရလို့လား မေမေရယ်၊ မေမေရော ဒီလောက်သိတတ် တဲ့ လိမ္မာတဲ့ကိုကိုကြီးကို မေ့လို့လား”

“အင်း... မေ့တော့ ဘယ်မေ့မလဲသမီးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမေတို့နဲ့ ဘဝချင်းခြား၊ အလွှာတွေခြားသွားချီပြီလေ။ ကဲ! ဘာမှာ ဈေးဝယ်သူတွေလာပြီ”

သားအမိနှစ်ယောက် ဈေးဝယ်သူကောင်မလေးနှစ်ဦးကို အတူထရောင်းရပြန်သည်။ ခေတ်ပေါ်ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က ဈေးဝယ်လာရင်းပင် ဖုန်းပြောနေလေ၏။

“ကိုမြတ်၊ မရဘူးကွာ... မနက်ဖြန် မိရယ့်မွေးနေ့၊ အတိုလာရမယ်”

“ဟာ! ကိုမြတ် အရမ်းကိုလွန်နေပြီ၊ မိရှယ်ကို ယူ ရှောင်
နေတာ ဘာသဘောလဲ။ မိရှယ်တို့က ယူဖြတ်ချင်တိုင်း ဖြုတ်
ဖြတ်ချင်တိုင်း ဖြတ်လိုရတဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့အချဉ်မဟုတ်ဘူးနော်”

“မသိဘူး... မသိဘူး၊ မနက်ဖြန်မွေးနေ့ပါတ်ကို ယူ
ဆက်ဆက်လာရမယ်၊ ဒါပဲ။ အိုး... ညခုနစ်နာရီကနေ ကိုးနာရီ
ပေါ့။ လက်ဆောင်လည်း ယူခဲ့နော်၊ လက်ဆောင်မပါရင်တော့
မုန်းပစ်လိုက်မှာ”

မိရှယ်ဆိုသည်ကောင်မမျောလေးမှာ အရုပ်လေးတစ်ရုပ်
လို ချစ်စရာကောင်းလွန်းလှပြီ။ သူ့အဖော်ကောင်မလေးကတော့
ပိန်ရှည်ရှည်လေး။ နှစ်ယောက်သား ပစ္စည်းတွေရွေးရင်း စကား
တီးတိုးပြောနေကြပြန်၏။

“မြတ်သစ်က ခုတလော ပျောက်ချက်သားကောင်းနေ
တယ်နော်။ အရင်လို ကလပ်လည်းမလာ၊ ပါတီပွဲတွေကိုလည်း
ရှောင်၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ကျောင်းပြီးသွားလို့လား”

“သူ့ အလုပ်ထဲရောက်နေပြီတဲ့။ လူကြီးဖြစ်သွားလို့ပေါ့
မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မိရှယ်နဲ့ဖုန်းအမြဲပြောဖြစ်ပါတယ်”

“ယူ သူ့ကိုတော့ အပိုင်ချည်ထားနော်၊ သူက ရော
ငါးကြီး။ အလွတ်ခံလို့မဖြစ်ဘူး”

“သူ့ထက်ကြီးတဲ့ငါးတွေလည်း အများကြီးပါ။ သိတယ်
မဟုတ်လား။ မိရှယ်တို့က ငါးများချိတ်တွေအများကြီး”

“သိပါတယ် တံငါသည်မရယ်”

“ခစ်... ခစ်... ခစ်...”

ဈေးဝယ်ပြီး ရယ်သံလေးတွေနှင့်အတူ ထွက်ခွာသွား
သည့်မိန်းကလေးနှစ်ယောက်၏ ဒေါက်ဖိနပ်သံတခွပ်ခွပ်က စီး
ချက်ကျကျ၊ ဒေါ်ညိုညိုဆင့်ကပင်...

“သူတို့ပြောတဲ့မြတ်သစ်ဆိုတာ ငါတို့ကောင်လေးလား
ဇေသိဘူး။ အချက်အလက်တွေကတော့ တော်တော်တူနေတာပဲ။
သမီးကလည်း မောင်မြတ်သစ်ကို အရမ်းပြတ်ပြတ်သားသားမလုပ်
ပါနဲ့။ လူကောင်းလေးပါ”

“မေမေကလည်း ငါတို့ကောင်လေးဆိုပါလား။ သူက
ကျောင်းတုန်းက တကယ့်ဗရုတ်သုတ်ခ မေမေရဲ့။ သမီးပြောထား
တယ်လေ၊ သူ့ကားပေါ်မှာဆို ကောင်မလေးတွေအများကြီးနဲ့”

“အဲဒါဆို သူငယ်ချင်းတွေပေါ့သမီးရဲ့၊ သူ့သဘောထား
လည်း ပြောခဲ့သားပဲ၊ သူ့အဖေတုန်းကလို အိမ်ထောင်ကျိုးဖြစ်
မှာစိုးလို့ တည်ငြိမ်တဲ့မိန်းကလေးကိုပဲ ရွေးမှာဆိုတာ”

“မေမေရယ်၊ သမီးရင်ထဲမှာ ကိုကိုကြီးကို သနားမိနဲ့”

လွမ်းနေတာတွေပဲ လွမ်းမိုးနေတယ်။ ကျန်တဲ့အရေးကိစ္စတွေကို
စိတ်မဝင်စားနိုင်ပါဘူး။ ပြီးတော့ သူ့လိုယောက်ျားတစ်ယောက်
ကို ပိုလို့တောင် မယုံရဲသေးတယ်။ ဘနက်ရောင်ကနေ အဖြူရောင်
ဖြစ်လာပါ့မလားမေမေ။ သူဟာ မိတ်ဆွေအဖြစ်လောက်ပဲ
တွယ်ဖို့ကောင်းပါတယ်။ သမီးကတော့ သူ ပုံပြင်တွေလာပြော
နေတယ်လို့ပဲ ယူဆတယ်”

“ဪ... သမီးရယ်၊ မေမေလည်း ဒီလောက်တော့
လူကဲခတ်မည့်ပါဘူး။ ကောင်လေးကြည့်ရတာ သမီးအပေါ်မှာ
တကယ်စုံမက်ပုံရပါရဲ့ကွယ်”

“မေမေ အာမခံနိုင်လား”

“ခံနိုင်တာပေါ့၊ တကယ်လို့များ သူက လက်ထပ်ခွင့်
တောင်းလာရင် သမီးလက်ခံဖို့ကောင်းတယ်”

“တော်ပါပြီမေမေရယ်၊ သူက ယုံကြည်ဖို့မကောင်း
တဲ့ကြားထဲ သူ့အဖေရဲ့သဘောထားက ဘယ်လိုရှိမယ်မှန်းမသိ
သေးဘူး။ ဒုတိယအိပ်နားဒေဝီလို မာနတွေ လျှမ်းလျှမ်းတောက်
နေရင် ယမုန်တို့အချောင် အဖိနှိပ်ခံနေရပါဦးမယ်။ အေးအေး
ဆေးဆေးပျေးပျေးစားနေတာပဲ ကောင်းပါတယ်မေမေရယ်”

“သူ့ကျေးဇူးတွေကလည်း အများသား”

“ကျေးဇူးရှိရုံနဲ့တော့ ဘဝတစ်ခုလုံး ပုံမအော့ပါရစေနဲ့
မေမေရယ်။ အခုဆို သူ့အကူအညီမပါလည်း ရပ်တည်နိုင်အောင်
သမီးကိုယ်တိုင် ဖောက်သည်ဆိုင်ကြီးတွေနဲ့ဆက်ပြီး လှုပ်ရှားနေ
မိပြီး မပုံပါနဲ့မေမေရယ်၊ ဒီလိုပဲပေါ့”

“မေမေအထင်တော့ ဒီတိုက်ခန်းကလည်း သူ့တိုက်ခန်း
ခဲထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ သူဝန်ခံတယ်။ သူ့ကျေးဇူးတွေ အများ
ကြီးပါ။ ဒါပေမဲ့ ယမုန် သူ့ကိုမယုံဘူး။ ချစ်လည်းမချစ်ဘူး။
မေမေနဲ့ပဲ တစ်သက်လုံးနေသွားမယ်”

“သမီးရယ်၊ မေမေက သမီးတစ်သက် အသက်ရှည်နေ
မှာမှမဟုတ်တာ။ မေမေသေသွားတော့ ငါ့သမီးလေးတစ်ယောက်
တည်း လောကကြီးထဲ မျက်စိသူငယ်နားသူငယ်နဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့မှာ
ပေါ့၊ ချောချောလှလှကောင်မလေးတစ်ယောက်အတွက် အန္တရာယ်
များပါတယ်”

“ဒါတွေတွေ့မနေပါနဲ့မေမေရယ်၊ အားလုံးအဆင်ပြေ
သွားမှာပါ။ ကဲ! မေမေဆိုင်ထိုင်၊ ယမုန် အဝတ်တွေလျှော်လိုက်
ဦးမယ်”

တိုက်ခန်းထဲမှာ အဝတ်လျှော်စက်ပါ ထည့်ပေးထား

မယ့် ယမုန်မသုံးပါ။ ကိုယ့်သားအမိနှစ်ယောက်ရဲ့အဝတ်လေးတွေကို ဒီလိုပဲ လက်နှင့်လျှော်လိုက်တာပါပဲ။ သိပ်ပြီးအဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်ကြီးတွေကို သုံးတတ်စွဲတတ်နေလျှင် ဘဝမှာ ရိုးရိုးလေးနှင့် ကေစာကျင့်ဖို့အတွက် ခက်ခဲသွားမှာစိုးပါသည်။

မြတ်သစ်ကတော့ ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ရှာနေတာတဲ့။ အမူအရာကလေးဟာ အဖြူရောင်ဖြစ်လာနိုင်ပါ့မလား မြတ်သစ်ရေ။

ဒီနေ့ဟာ တနင်္ဂနွေနေ့ပေမယ့် မြတ်သစ်ရောက်မလဲသေး။ ဖုန်းလည်းမဆက်ပါလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယမုန်တို့ရဲ့အသစ်မှာ သူဟာ အရေးပါသူတစ်ယောက်မို့ မသိစိတ်နှင့်ဖြစ်နေသူ့ကိုမျှော်မိကြသည်။ သူ့ကိုသွေးရင်းသားရင်းတစ်ယောက်က ခံယူနေမိကြလေသလားပင်။

သူမအဝတ်တွေလှန်းနေတုန်း အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်ကြားလိုက်ချပြီး မေမေနှင့်မြတ်သစ်ရဲ့စကားပြောသံတွေ ယခုအနားသို့ လျှံတက်လာကြသည်။

“အန်တီ၊ ကျွန်တော် ညစာဒီမှာစားမှာ။ ဘာချက်တော့မလဲ”

“ကျွေးရမှာပေါ့ကွယ်၊ စားချင်တာပြော”

“အန်တီလက်ရာ မစားချင်ဘူးနော်၊ ယမုန်လက်ရာပဲစားချင်တာ”

“သူပဲချက်မှာပါ။ အန်တီ ထမင်းမချက်ဖြစ်တာ ကြည့်ပါလေ။ အန်တီတို့သားအမိ မင်းကို မနက်ကတည်းက မျှော်နေကြတာ။ ယမုန်ကလည်း ဖုန်းတောင်မဆက်ဘူး အရေးမစိုက်ဘူးနဲ့ ပြောနေသေးတာ”

အဲ... မေမေကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြီ။ ကိုယ့်သမီးကို အောင်သွယ်နေပြန်ပါပြီ။ မေမေ တော်တော်သဘောတူနေတယ်ဆိုပါရဲ့။ အိမ်ရှေ့ဘက်မှ မြတ်သစ်ရဲ့ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရယ်သံ ကျွဲလာပြန်၏။

“မနက်က ဒက်ဒီလွှတ်လို့ ပဲခူးသွားနေရလို့ပါအန်တီ။ နန်းလည်း လိုင်းမမီချင်တာနဲ့ ဆက်မနေတော့တာပါ။ ယမုန်စာတွေလုပ်နေသလဲ”

“အဝတ်လျှော်နေတယ်၊ သူက အဝတ်ကို လက်နဲ့ပဲလျှော်တယ်လေ။ စက်သုံးရင် အကျင့်ပါသွားမှာစိုးလို့တဲ့”

“ဪ... ယမုန်ကလည်း ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ရှာတာပဲ။ အန်တီလျှော်တော့ မပင်ပန်းတော့ဘူးပေါ့။ ကဲ! အန်တီနားချင်နား။ ကျွန်တော် ကူရောင်းပေးမယ်”

ပစ္စည်းတွေအားလုံးက ဈေးနှုန်းကပ်ပြီးသားမို့ မည်သူ
ဝင်ရောင်းရောင်း အဆင်ပြေပါသည်။

“အေးကွယ် ကျေးဇူးပါပဲ။ အန်တီ လဲ့လိုက်ဦးမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ၊ စိတ်ချလက်ချနားလိုက်ပါ။ ည

စားပြီးမှ ကျွန်တော်ပြန်မှာ”

ဒေါ်ညိုညိုဆင့် သူ့အခန်းမှာ ခေတ္တနားနေစဉ် မြတ်သ
အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ဆိုင်စောင့်ပေးနေလိုက်၏။ ယမုန် အဝတ်လျှော်
ပြီးသည်နှင့် အိမ်ရှေ့သို့ထွက်လာခဲ့သည်။ သူမ ညတချက်ရှိ
ပါသေးသည်။

“ယမုန် အဝတ်လျှော်စက်ရှိရဲ့သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ထ
တာလဲ”

“ဪ... ဒီအဆောင်အယောင်တွေက ကိုယ်
မဟုတ်ဘူးလေ။ ယမုန်က ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးချင်တာပါ”

“ခက်လိုက်တာ ယမုန်ရယ်၊ ဘယ်သူမှ ယမုန်ကို
တိုက်ခန်းက ဆွဲမထုတ်ပါဘူး။ နောက် ယမုန် အိမ်ထောင်ထွက်
လည်း ဒီထက်ကောင်းတဲ့နေရာမှာ နေရမှာ”

“ယမုန်က အပျိုကြီးလုပ်မှာ၊ ယောက်ျားမယူချင်

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွာ ကြံကြံဖန်ဖန်၊ သဘာဝကို သ

လွန်ဆန်ရမှာလဲ”

“မြင်နေရတာပဲလေ၊ အိမ်ထောင်ရှင်တွေကြည့်ရတာ
စိတ်မောရတယ်။ ကိုယ့်ယောက်ျားက အငယ်အနှောင်းယူသွား၊
သစ္စာမရှိတဲ့သူက မရှိ၊ ကလေးတွေနဲ့ကျန်ခဲ့ပြီး ဘဝမှာ ဒုက္ခအမျိုး
မျိုးတွေနေကြတဲ့ မိန်းမတွေမှ အများကြီး။ အပျိုကြီးလုပ်တော့
ဒီဒုက္ခတွေ မတွေ့ရတော့ဘူး”

“ယမုန်ရယ်... လွဲလိုက်တာ။ ကဲ! ယမုန်တစ်ယောက်
ထည်းနေတော့ ဘယ်ချမ်းချမ်းသာသာနေရမလဲ။ တိုက်တွေကား
တွေနဲ့မနေချင်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... ယမုန်ကတော့ ဘဝမှာ ငြိမ်းချမ်းမှုကို
မဲ လိုလားတယ်။ မိလျံနာ ဘီလျံနာကြီးတွေလည်း မဖြစ်ချင်ဘူး။
ယမုန် လုပ်ငန်းတစ်ခုခုစဉ်းစားပြီး အတည်တကျလုပ်မယ်။ အေး
အေးချမ်းချမ်းပဲ နေမယ်။ မေမေရှိတယ်လေ၊ မေမေနဲ့အတူနေ
မှာ”

“အန်တီက ယမုန်အရင် သွားမှာလေ၊ အဲဒီကျ တစ်
ယောက်တည်းကျန်ခဲ့မှာပေါ့”

“ရတယ်၊ ဘိုးဘွားရိပ်သာမှာ သွားနေမယ်။ အဲဒါတွေ
ထားပါ၊ ရှင် မိရယ်မွေးနေသွားမှာလား”

၁၄၈ ကြယ်စင်ပျား

“ဟင်!”

တကယ့်က ယမုန် အစ်မေးမေးလိုက်တာပါ။ သို့သော် အမှတ်တမဲ့မေးခွန်းမို့ မြတ်သစ် အလန့်တကြားဖြစ်သွားပုံက ယမုန် နိုင်မဖို့နိုင်။ သူဟာ လူလည်ပန်ကာကြီးစစ်စစ်မဟုတ်သေး။ ဟင် ဆောင်ခြင်းအတတ်ကို ကျွမ်းကျင်ပုံမရ။

ယမုန်သဘောပေါက်သွား၏။ နေ့လယ်က မိရှယ်ဟာ မြတ်သစ်ရဲ့ကောင်မလေးပေါင်းများစွာထဲက တစ်ယောက်။ ယမုန် သူ့ကို ခပ်ပြီးပြီးပဲကြည့်နေလိုက်ရင်း...

“မိရှယ်က တော်တော်ချောတယ်နော်၊ အရုပ်ကတော့ ကျနေတာပဲ။ သူဌေးသမီးလေးထင်ပါရဲ့”

“မ... မဟုတ်ပါဘူး ယမုန်ရယ်၊ မိရှယ်က ဒက်ဒီမို ဆွေသမီးပါ။ ကိုယ့်ရည်းစားလည်းမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ တွေ့နေကြတာလောက်ပါ။ ယမုန် ဘယ်လိုသိလဲဟင်”

“အဲဒါ ယမုန်ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး၊ နေ့လယ်က ဆိုင် အမှတ်တမဲ့ဝင်လာပြီး ရွေးဝယ်ရင်း သူတို့ချင်းပြောနေတဲ့စကားတွေအရ ယမုန်သိလိုက်တာပါ။ ရှင့်ကို ကျွန်မအပြစ်မတင်နော်၊ အစကတည်းက ရှင့်မှာ ရည်းစားတွေအများကြီးရှိတာ ယမုန်သိပြီးသားပဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

မြတ်သစ် တော်တော်စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရသည်။

“ဟင်” ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေချင်တော့ပေမယ့် သူမတို့တက်ခွင့်မပြု။ ကိုယ်ကလည်း ကြိုးတွေရွှပ်ထားမိခဲ့သည်ကိုး။

ယခုမှ လိမ္မာချင်လို့မရတော့ဘူးလား။ သူကတော့ ရအောင် ရှင်းမှားပဲ။ ရအောင်လိမ္မာမှားပဲ။ မင်းသာ ကိုယ့်အနားမှာ နေပေးရင် အားလုံးပြီးပြည့်စုံမှာပါယမုန်ရယ်။

“ကဲ!... ရှင် ဆိုင်ထိုင်ပေးရင်လည်း ထိုင်ပေး၊ ယမုန် ညနေစာချက်မယ်၊ ဒီညနေစာ ဒီမှာစားမယ်ဆို”

“စောစောက ကိုယ် တော်တော်ပျော်နေတာ။ မိရှယ် အကြောင်းကြားလိုက်ရတာနဲ့ တော်တော်စိတ်ညစ်သွားပြီ”

“ဒါတော့ ကိုယ်မွေးခဲ့တဲ့မီးတွေပဲလေ၊ ရှင့်ကို စိတ်ညစ်စေခဲ့တယ်ဆိုရင် ဆော့မိုးပါ”

ယမုန် နောက်ဘက်သို့ဝင်ပြီး ချက်ပြုတ်နေစဉ် မြတ်သစ် ဆိုင်ထိုင်ရင်း စဉ်းစားနေရသည်။ မိရှယ်... တမင်ပညာ သွားတာလား။ သူ့အရင်ကလို နိုက်ကလပ်တံကံ ပါတိပွဲသွားရုံနဲ့ ဟေးလားဝါးလားမနေချင်တော့ပေမယ့် ပွေဟော်ပွေဟော် တေတေတေဖက်တွေက မကျေနပ်ကြ။

သို့သော် အားလုံးကို သူကျော့ခိုင်းပစ်နေ၏။ မကောင်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

သောအပေါင်းအသင်း မကောင်းတဲ့မိတ်ဆွေတွေအားလုံး ဖြတ်
ငါလိမ္မာသွားပြီဟေ့လို့ ကြွေးငြိကြွေးငြိ မသုံးကြဘူးလားမသိ
တစ်ခုကောင်းတာကတော့ သူဟာ ဆေးစွဲတာ၊ အရက်
သောက်တာ၊ မိန်းမလိုက်စားတာတွေ ဘယ်တုန်းကမှမလုပ်ခဲ့
သေးသန့်လေး၊ လူငယ်ပီပီ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေခဲ့ခြင်းသာ။

ကောင်မလေးတွေကိုလည်း သူ ဘယ်သူ့ကိုမှခွဲခွဲ
မပန်ခဲ့ဖူးပါ။ ဒီလိုပဲ တွဲသွားတွဲလာနေခဲ့တာ။ သိရယ်ကတော့ ဒီက
ဒီမိတ်ဆွေသမီးမို့ သူ့အပေါ် တော်တော်နီငဲ့စားခဲ့ဖူးရဲ့။ သို့သော်
ဒီလိုပေါ့ပေါ့ကောင်မလေးမျိုးကို သူလုံးငရင်မခန့်ပါ။ ရင်ဘတ်
ယံ ဘယ်တုန်းကမှမထည့်။

သူ့စွဲရောင်းပေးနေတာ နာရိဝက်လောက်ကြာတော့
ဒေါ်ညိုညိုဆင့် သူ့အခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့သည်။ တစ်ရေးအိပ်
လို့ ဝသွားပြီထင်။

“ဟော... မောင်မြတ်သစ် ဆိုင်စောင့်ပေးနေရတာကို
ကဲကဲ... အန်တီနီးပါပြီကွယ်၊ မောင်မြတ်သစ် အနားယူပါဦး
အန်တီလွက်လမ်းပွင့်ပေးလိုက်သလားမို့ မြတ်သစ် ယမုံ
ရဲရားနဲ့သောက်ဖို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ သူ့အပြစ်က အယုတ်ထင်
မည့်ဟာများစွာတစ်ဖို့လို့ အလိုလိုကမ မသုံးနဲ့ သူ့ကိုမယုံကြည်

သည့်ကြားထဲ ပြဿနာပေါ်နေသေးသည့်အဖြစ်။

“ယမုံနဲ့၊ မေး... ကိုယ် ဟင်းရွက်သစ်ပေးမယ်”
ဟင်းနုနွယ်ပန်းကို လှမ်းယူရင်း သူ စားပွဲမှာထိုင်တော့
ယမုံနဲ့ ခွင့်ပြုပါသည်။

“ကိုမြတ်သစ် အိမ်မှာ မီးဖိုထဲဝင်ဖူးလို့လား”
“မဝင်ဖူးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ယမုံနဲ့ကိုကူညီချင်တယ်။ ကိုယ်
မိသားစုဆိုတဲ့ခွေးတွေမှုကို ခံစားချင်ပါတယ် ယမုံနဲ့ရယ်။ ကိုယ့်
ဘဝဟာ အရမ်းခြောက်သွေ့ခဲ့ရတယ်”

“ယမုံနဲ့တွေ့ဖူးတာတော့ ရှင့်ကိုကြည့်လိုက်ရင် အမြဲပြီး
ပျော်ရွှင်မြူးနေတာပဲလေ”

“အဲဒါ အပေါ်ယံပါ ယမုံနဲ့၊ ကိုယ်ပြောရင် ယုံပါ။ ကိုယ်
အခု ယမုံနဲ့တို့သားအမိနဲ့တွေ့မှ ဘဝရဲ့အနှစ်သာရကိုသိတာ”

“ယုံကြည်ပေးလိုက်ပါမယ်လေ၊ ကဲပါ... ရှင် ဧည့်ခန်း
ထဲမှာ သွားနားပါလား။ မနက်ကလည်း ပဲခူးသွားခဲ့ရတယ်ဆို”

“ယမုံနဲ့အနားမှာ ယမုံနဲ့ကိုကူညီရင်း နေရတာ ကိုယ့်
အတွက် စိတ်အချမ်းသာရဆုံးပါ”

“ဒါဆိုလည်း ငြိမ်ငြိမ်လေးနေ၊ ယမုံနဲ့က ကိုယ့်တစ်
ယောက်တည်း အလုပ်လုပ်ရမှ အဆင်ပြေတတ်တာ”

“ကိုယ့်ကို ကိုယ်လုပ်တတ်မယ့်အလုပ်တွေ ခွဲပေး။ နုညနေ ယမုန့် ဘာတွေချက်မှာလဲ”

“မြင်းရွာရွက်သုပ်၊ ဟင်းနုနွယ်ရွက်ကြော်၊ နောက် ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်ဟင်းချို၊ ငါးကြော်နဲ့ ကြက်သားတ မနက်ကတည်းက ချက်ထားပြီးသား”

“ကောင်းတယ်။ အိမ်မှာဆို အဲလိုလေးတွေ မစားရဘူး။ အလုပ်သမားတွေက ချက်ချင်သလိုချက်၊ ဒက်ဒီကလည်း စားချင်မှစား။ ကိုယ်လည်း စားချင်မှစားတာပါ။ ကိုယ်တို့အိမ်က အမိုးမရှိတဲ့အိမ်လိုပဲ၊ ပရမ်းပဝဘကြီးပါကွာ။ ဒါကြောင့် ကိုယ်လေး နွေးထွေးတဲ့မိသားစုဘဝလေးကို အရမ်းတောင့်တမိတာ။ မိန်းကလေးတိုင်း အရည်အချင်းမရှိနိုင်ဘူး။ အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ယမုန့်မှာပဲ...”

“ဟိုး... ဆရာ... ဟိုး... တော်ပြီ၊ ရှင့်အဖြစ်က အိမ်ရှင်မကောင်းကောင်းရဖို့ လိုက်ရှာနေသလိုပဲ”

“ယမုန့်ကို ကိုယ်ချစ်တာလည်းပါပါတယ်၊ အချစ်က အဓိကပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကံကောင်းချင်တော့ ယမုန့်မှာ အရည်အချင်းဝေဝက အပြည့်ပဲ”

“အောင်မာ! ရှင့်ကို ဘယ်သူက လက်ခံနေလို့လဲ၊ တော်

...တော်ပြီ၊ ရှင့်ကို ကျွန်မတို့သားအဓိက ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ဆိုပြီးတော့ လေးလေးစားစားဆက်ဆံနေမိတာ”

“ဆောရီးပါ ယမုန့်ရယ်၊ ကဲ... ကိုယ်တာမှမပြောတော့ဘူးနော်။ ဟင်းရွက်တွေပဲ လှီးပေးမယ်”

သူ တကယ်ပင် မြင်းရွာရွက်လှီးလိုက်၊ ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်ချဉ်လိုက် လုပ်ပေးရင်း စကားတစ်ခွန်းမှ မဟတော့ပါ။
ထိုနေ့က ညစာစားပြီးမှ သူပြန်သွားခဲ့သည်။

အခန်း (၁၂)

မြတ်စွာဆုန်း...

ခမ်းနားလှပသည့်နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးက နန်းတော်တမျှ၊
သာယာလှပနေလည်း သူ မပျော်မွေ့ပါ။

ကြည့်စမ်းပါဦး အဲဒီနန်းတော်ကြီးဟာ ရေပေါ်မှာ တည်
ဆောက်ထားခြင်းမဟုတ်ဘဲ ရေပေါ်မှာဆောက်ထားသည်လိုသာ
သူ့စွပ်စွဲလိုက်ချင်တော့သည်။

ဒက်ဒီက ညအိပ်ရုံလောက် ပြန်အိပ်ပြီး၊ သူကလည်း
အိပ်မှာ အချိန်ပြည့် ဘဝနေသူမဟုတ်။ အိပ်မှာအမြဲရှိနေသည်က
အိပ်အကူအလုပ်သမားနှစ်ယောက်နှင့် မာလီဦးလေးကြီး ဦးဘ
မောင်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခြောက်သွေ့နေသည့်နန်းတော်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ရဲဟန်ခံစိတ်ပြည်အောင် အသက်သွင်းလိုက်ချင်ပါသည်။ နောင်တစ်ချိန်မှာ ဒီနန်းတော်ကြီးနှင့် ဒီမြက်ခင်းတွေပေါ်မှာ သူနှင့်ယမုန်ရဲ့သားသားမီးမီးလေးတွေက ပြေးလွှားဆော့ကစားလို့။

ယမုန်က အိမ်ကိုသာယာနှေးထွေးအောင် ပြုစုစောင့်ရှောက်သလို သူကတော့ အိမ်ထောင်ဦးစီးပီပီ စီးပွားတွေရှာပေါ့။ အင်း... ဒက်ဒီနဲ့ယမုန်မေမေက ဘုရားသွား၊ ကျောင်းတက်ရင်း ဘဝရဲ့ငြိမ်းချမ်းမှုကိုရှာကြပေါ့။ ဘယ်လောက်များ ပျော်ရွှင်စရာကောင်းလိုက်မည်လဲ။

မြတ်သစ်စိတ်ညစ်နေတာ တစ်ခုပါပဲ။ မိရှယ်က ဒက်ဒီကို အပိုင်ကိုင်ထားတော့ သူ့မှာ ရှင်းလို့မရဖြစ်နေရသည်။ ဒီနေ့လည်း ညနေ(၆)နာရီမှ (၉)နာရီအထိ မိရှယ်မွေးနေ့။ သူ မသွားချင်လို့ လုံးဝမရ။ ညကပင် ဒက်ဒီက အမိန့်ပေးထားပြီးသား။

“သားနော်၊ လူကြီးတွေမျက်နှာပျက်အောင် မလုပ်နဲ့။ မိရှယ်ဒက်ဒီက ဒက်ဒီရဲ့အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေ”

“ဟာ... ဒက်ဒီကလည်း သားက ခံစားချက်ရှိပြီးသားနော်။ ဒက်ဒီတို့ကိုကြည့်ပြီး သားအယုဉ်မှာ မိန်းမပီပီသသနဲ့ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိုကိုမှယူမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား။ အောင်

မြင်တဲ့အိမ်ထောင်ရေးဘဝ၊ မိသားစုဘဝကိုပဲတည်ဆောက်မှာ”

“အဲဒါတွေ အရေးမကြီးပါဘူး မြတ်သစ်ရာ။ မိန်းမဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ။ ဟန်ကြီးပန်ကြီးတွေ လုပ်နေကြတာပါ။ နောက်ဆုံးကျ ဘီလူးခေါင်းကွာကျသွားကြတာပါပဲကွာ”

“ဘယ်လို! ဒက်ဒီ၊ ဒက်ဒီစကားကြီးကလည်း”

“မင်းအမေတုန်းကလည်း ငါနဲ့လက်မထပ်ခင်ကတော့ ဆံပင်ရှည်လေးနဲ့ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ နူးနူးညှည့်ညှိလေး။ အဲ... ငါ့လက်ထဲရောက်လို့ ကလေးတစ်ယောက်လည်းရရော မင်းသမီးခေါင်းကွာကျသွားတော့တာပဲ။ မိန်းမဆိုတာ မိန်းမပါပဲကွာ။ အားလုံး မိန်မသာလိန်မသာချည်းပါပဲ။ အဲ... မိရှယ်ကတော့ အားလုံးထဲမှာ နာတစ်ဖျားသာတယ်”

“ဒက်ဒီအမြင်က ဇောက်ထိုးကြီးပါလား”

“မိရှယ်က အမုန်းချောတယ်၊ စီးပွားရေးနားလည်တယ်၊ တစ်ဦးတည်းသောသမီး အေအေကလည်း ကျိကျိတက်အောင် ချမ်းသာတယ်”

“ဒက်ဒီကရော မချမ်းသာလို့လား”

“ဟ! ပိုက်ဆံဆိုတာ များလေကောင်းလေ၊ လေကွာ၊ သူတို့ရှိတဲ့ငွေနဲ့ ငါတို့ရှိတဲ့ငွေကိုပေါင်းလိုက်ရင် ပိုပြီးအင်အား

တောင့်သွားတာပေါ့ကွ။ ငိုသားရယ်၊ အမြင်ကြည်လင်စမ်းပါ။
ငိုသား သွားရှိုးနေတဲ့ကောင်မလေးကို ဒက်ဒီသိပါတယ်။ မနွဲ့ပဲ
ဘူး”

“ဗျာ!”

ယမုန့်ကို ဒက်ဒီသိထားသည်ဆိုလို့ မြတ်သစ် ဖြူသွား
ရသည်။ ပြီးမှ ဒက်ဒီဘယ်လောက်လူရည်လည်သည်ဆိုတာ သူ
သိပြီးသားမို့ မအံ့သြတော့ပါ။

“ငိုသားကချည်း ပံ့ပိုးနေရတာမဟုတ်လား။ ဘာပစ္စည်း
မှလည်းမရှိဘူး။ မအေပုံစံကြည့်ရတာလည်း မိန်းမလည်း။ မင်း
အကူအညီနဲ့ရပ်တည်နေရတဲ့သူတွေ။ ရုပ်ကလည်း မိရှယ်လောက်
မချောပါဘူး။ မိရှယ်ကမှ ဗိုလ်မရုပ်ကလေး ကျနေတာ”

“မိရှယ်က နိုက်ကလပ်တက်၊ ဘီယာစုပ်၊ ယောက်ျား
တွေနဲ့ ဒွေးရောယှက်တင်”

“မင်းလည်း ဘာထူးလို့လဲကွာ၊ အလွှာတူတယ် အသိုင်း
အဝိုင်းတူတယ်။ ကဲ... ဒီည သူ့မွေးနေ့သွားဖို့ ဆွဲကြိုးတစ်ကုံး
ဝယ်သွား”

“ဟာ! ဒက်ဒီကလည်း မသွားချင်ပါဘူး။ ဒက်ဒီ ယမုန့်
အပေါ် မြင်တာလည်း လွဲနေတယ်။ သားက သူတို့ကို မပံ့ပိုးရ

မိဘူး။ သူတို့မှာ ငွေရှိပါတယ်”

“သိတယ်... သိတယ်... အဲဒီငွေတွေကိုက ဒေါ်ပန်း
ဒေဝီဆီက ရထားတဲ့ငွေတွေလေ”

ဒီအထိသိထားနေမှတော့ ဒက်ဒီကို သူဆင်ခြေမတက်
နိုင်တော့ပါ။ သို့သော် အယူခံတော့ ဝင်ရဦးမည်။

“သူ့ကို ကျွန်တော် တစ်နေ့လောက် ခေါ်လာခဲ့မယ်။
ဒက်ဒီနဲ့တွေ့ရအောင်။ သူများပြောတာနဲ့ပဲ မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့ဗျာ”

“မတွေ့ချင်သေးပါဘူးကွာ... ဒက်ဒီ မအားဘူး။ မင်း
ညနေ မိရှယ်ဆီသွားဖို့မမေ့နဲ့နော်”

သူ ဒက်ဒီကိုလွန်ဆန်လို့မရနိုင်တော့ပါ။ ယခုထိ သူဟာ
ဒက်ဒီကိုလေးစားရုံသေရတုန်းပါ။ ဒက်ဒီထံမှ ရမည့်အမွေများကို
မက်မောလို့မဟုတ်ပေမယ့် ဒက်ဒီ သူ့ကိုချစ်သည့်အချစ်တွေကို
တော့ ထောက်ထားညှာတာရပါဦးမည်။

သူ့မှာ သက်ပြင်းချရရုံမှတစ်ပါး...

ညနေကျတော့ မြတ်သစ် စိတ်မပါပေမယ့် မိရှယ်မွေး
နေ့ပွဲကို သွားရသည်။ မွေးနေ့ပွဲက ညဦး။ ဘီယာတွေ ရန်တွေ

အလျှံပယ်။ အသားကင်တွေ အမြည်းတွေကလည်း ကိုယ်တိုင် ကင်း ကိုယ်တိုင်စား။

တကယ်တော့ ဒီပွဲတွေကို သူမစိမ်းပါ။ တစ်ချိန်က သူ ကျင်လည်မွေ့လျော်ခဲ့သည့်ပွဲတွေပါ။

မိရှယ်ကိုကလည်း ဘာခေတ်ရှေ့ပြေးသလဲမမေးနဲ့။ သူမ ရဲ့မွေးနေ့ပွဲက လူငယ်တွေစုပေါင်းပြီး အပျော်လွန် အကဲလွန်ကြ သည့်ပွဲဖြစ်လို့နေသည်။

မြတ်သစ်မှာသာ ဒီလိုယဉ်ကျေးမှုထဲ မစီးပျောနိုင်တော့ တာ။

သို့သော် သူရောက်သွားသည်နှင့် မိရှယ်က သူ့ကို သူမ ရဲ့လက်ခုပ်ထဲကရေလို၊ သဘောထားလိုက်၏။

“မြတ်သစ်၊ ပွဲပြီးမှပြန်ရမယ်နော်။ အို... ရှုပ်ပါတယ်။ ဒီည ပြန်မနေနဲ့တော့”

အနက်ရောင်ပွဲတက်ကါဝန်က သူမရဲ့အသားဖွေးဖွေးတွေ ကို အစွမ်းကုန်လှစ်ဟ လှပလျက်။ မြတ်သစ်ပေးသည့် မွေးနေ့ လက်ဆောင်က အသည်းပုံဆွဲကြိုးလေး။ တကယ်တော့ ဒက်ဒီ ထုပ်စီးပေးလိုက်တာပါ။

မြတ်သစ်မှာ မချီသွားပြန်နှင့်။ သူတို့အဖွဲ့တွေ တိုက်သမျှ

တိုက်လုပ်သမျှ သောက်သည့်အခါသောက်၊ သွန်သည့်အခါသွန်။

ပွဲက ခပ်မှောင်မှောင်။ မြက်ခင်းပြင်မှာ ကျင်းပနေသည် ခိုသာ။ နောက် သီချင်းဖွင့်ပြီး ကကြပြန်သည်။ မိရှယ်နှင့် မြတ် သစ်က တစ်တွဲ။

“မိရှယ်... ယူ တော်တော်မူးနေပြီ”

မိရှယ် ရင်ချင်းအပ် ကရင်းခုန်ရင်း သူ့ကိုဆွဲဖက်လာ သည်မို့ မြတ်သစ် ရုန်းဖို့ကြိုးစား၏။

“ယူရော မမူးလို့လား၊ ယူ့ကို မိရှယ်...”

“ကိုယ် အရမ်းမူးနေပြီကွာ၊ မကနိုင်တော့ဘူး။ ဆော ဖီး မိရှယ်၊ အပြင်ခဏထွက်ထိုင်ဦးမယ်”

မြတ်သစ် သူမကိုတောင်းပန်ပြီး တစ်နေရာမှာ ထိုင်ဖို့ ပြင်၏။ မိရှယ်သူငယ်ချင်းရဲဝတ်မင်း အနားသို့ရောက်လာပြီး သူမ နှင့်ဆက်ကနေသည်မို့ မြတ်သစ် လွတ်လပ်ခွင့်ရသွားသည်။

သူ မီးရောင်မိုနိုမိုနိုအောက်မှာ ဘီယာမူးမူးနှင့် ကခုန် နေသည့်လူငယ်များကို စိတ်ပျက်စွာကြည့်နေမိသည်။ ခေတ်ရဲ့ ခေတ်ကြောင်းဆိုပေမယ့် သူလက်ထပ်ချင်သည့်မိန်းကလေးမျိုး ထဲမှာ ဒါမျိုးတွေမပါ။

ကိုယ်က ဒီရေစီးကြောင်းထဲမှာ နစ်မြုပ်ခဲ့ဖူးသည်မို့ ဒီ

ရေစီးကြောင်းထဲက မိန်းကလေးတွေကို အထင်မကြီးနိုင်တော့။

ဘယ်နေရာမှာပဲ ခေတ်မီ ခေတ်မီ၊ အိမ်ထောင်ရေးမှာ
တော့ ကည်ကြည်ရိုးသားသည့်မိန်းကလေးမျိုးကိုပဲ သူရှာမည်။

မိရုယ့်အလစ်မှာ သူ အိမ်သို့အမြန်ဆုံးပြန်ပြေးခဲ့လေ
သည်။ နောက်မှ ဘယ်လိုပင် ရှင်းရရှင်းရ။

အခန်း (၁၃)

ရဲမာန်ခ...

ဒီနေ့ညဟာ အရေးကြီးသည့်ညပါပဲ။ အဘွားအတွက်
ကျန်းမာရေးက အရေးကြီးသလို ပန်းနုရောင်တို့လင်မယား၏
အန္တရာယ်မှကာကွယ်နိုင်ရန်လည်း လိုအပ်သည်။ တစ်အိမ်လုံးမှာ
ဇာလီ၊ အိမ်ဖော်တွေကအစ သူ့လူတွေ။ မည်သူ့ကိုမှ မယုံရ။

သူ ညီမလေးကို ဖျပ်ခနဲသတိရသွားသည်။ ပန်းနုရောင်
ဇာ တကယ့်ကို ဘနုဖူး သိုက်တူးတော့မှာ။ သူမပြောသလိုလုပ်
တော့မှာမို့ ညီမလေးကို ဥပါယ်တမည်နှင့် ခေါ်သွင်းလို့ရလျှင်
တော်တော်အားကိုးရမည်။

ဘယ်လိုကြံရပါ...

ညီမလေးကို ဒေါ်ပန်းဒေဝီ မြင်ဖူးထားသည်မို့ အဘွား
မရိပ်မိအောင်ဆို ရုပ်ဖျက်ထားရမှာပဲ။ ငါ့ညီမလေးကရော နား
ချင်ပါ့မလား။

မေမေနှင့်ညီမလေးကို အဘွားက ရန်စကားတွေ ပေး
တမာစကားတွေနှင့် နှိပ်လိုက်စက်လိုက်ခဲ့သည်မို့ ယမန်ဟာ အဘွား
ကို စေတနာရှိမည်မဟုတ်။ ဒီအိမ်ကိုလိုက်လာလိမ့်မှာမဟုတ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ မေမေနှင့်ညီမလေးကို ရင်ထဲမှာ
စိမ်းမသွားနိုင်ပါ။ ဘာမှသွေးသားမတော်စပ်ခဲ့ဖူးဆိုပေမယ့် အ
ယောဇဉ်တွေက လျော့ပါးမသွား။ အရင်ကလို ချစ်မြဲ ကရုဏာ
သက်မြဲ၊ သနားကြင်နာမြဲ။

မိန်းမသားနှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရရှာသည့်မေမေ
သားအမိအတွက် ရဲမာန်ခံ လုံးဝရတက်မအေး။ ထန်းသီးပြေ
ခိုက် ကျီးနင်းခိုက်ဆိုသလို အဘွားက ချက်ချင်းပင် မကျန်းမာ
ဖြစ်နေလို့သာ သူ့မှာ ညီမလေးတို့ကို မဆက်သွယ်ရသေးတာ။

မေမေတို့သားအမိရဲ့နေရေးထိုင်ရေးအတွက် သူ စိမ်း
ပေးရဦးမည်။ သူနှင့်လက်လှမ်းမီရာမှာ သူ့မျက်စေ့အောက်မှာ
ထားရမည်။

ညဆယ်နာရီထိုးသွားပြီမို့ အဘွားအခန်းထဲမှာ သူ

ထိုင်ရင်း စောင့်နေပေးစဉ် တံခါးဖွင့်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

“ကျွီ...”

ရဲမာန်ခံ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားရသည်။ သူ တံခါးကို
သွေသေချာချာ လော့ချထားတာပါ။ အပြင်မှသော့ဖွင့်ဝင်လို့တော့
ရတာပေါ့။

“ဘယ်သူလဲ”

ဒေါ်ပန်းနုရောင်။ မျက်နှာက ညနေကနှင့်မတူ၊ အချို့
ဆီ သကာလူးလို့။

“ဪ! သားမအိပ်သေးဘဲကိုး၊ အန်တီ မင်းအဘွားကို
အကြည့်တာပါကွယ်။ အန်တီမအိပ်သေးခင် ဘာများ လုပ်ပေး
ဖို့လိုသေးလဲလို့၊ ဆရာဝန်ရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကော သိလား”

“သိတယ်၊ လိုအပ်ရင် ခေါ်မှာ။ ကျွန်တော် တစ်ညလုံး
စောင့်ကြည့်ပေးမှာ”

“ကောင်းတာပေါ့၊ အန်တီ သားအတွက် အိပ်ချင်ပြေ
အရာတစ်ခုခု လုပ်ပေးလိုက်မယ်နော်”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် မဆာတတ်ပါဘူး၊ အချိန်လည်း
နီးတော့ဘူး”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲကွယ်၊ ဪ... ဒါထက် သားတစ်

ယောက်တည်း စောင့်လို့ဖြစ်ပါမလား။ အန်တီပါစောင့်ပေးမလဲလေ။ အန်တီမှာလည်း တာဝန်ရှိတာပဲ”

“ကျွန်တော်ပဲ စောင့်ပါ့မယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရောနော်၊ မဖြူကို အစားအသောက် တစ်ခုခု ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်”

“နေပါစေ”

“ဘယ်... တစ်ညလုံးစောင့်ရမှာ၊ အိပ်ချင်ပြေတစ်ခုပေါ့”

ပန်းနုရောင် ထွက်သွားပြီး မကြာခင် မဖြူ လင်ပန်းထောင့်နှင့် စားစရာတွေ လာပို့၏။ ရဲမာန်ခ ကြည့်လိုက်တော့ လက်ထဲ သုပ်၊ ကော်ဖီနှင့်မုန့်၊ ရေခဲခဲကြမ်းတို့ စုံစုံလင်လင်။ မဖြူနောက်မှာလည်း ဒေါ်ပန်းနုရောင်က အပြုံးမျက်နှာနှင့်။

“သား... စားနော်၊ အေးအေးဆေးဆေးစား။ မဖြူထားခဲ့လိုက်”

ပန်းနုရောင် အိပ်ပျော်နေသည့်ဒေါ်ပန်းဒေဝီထံသွား၍ ချစ်သယောင်ခင်သယောင်နှင့် စောင်လေးဆွဲဖိလိုက်၊ ခြင်ဆေးလေး ဆွဲဖိလိုက်လုပ်ပေးနေစဉ် မဖြူက သူ့လက်ကို ဖျပ်ခနဲဆွဲကာ ဖျစ်ညှစ်လိုက်၏။

“ကဲ... သားရေ၊ အန်တီတို့သွားဦးမယ်၊ ကော်ဖီကို ခါးခါးဖျော်ထားတယ်။ ဒါမှအိပ်ချင်ပြေမှာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်ခွာသွားလျှင် ရဲမာန်ခ အခန်းတံခါးကို သေသေချာချာလော့ခ်ချပြီး ပိတ်လိုက်သည်။ အပြင်မှ သော့နှင့်ဖွင့်ဝင်လျှင် ရဦးမည်မို့ သူစဉ်းစားလိုက်သည်။

“အဲ...”

စာကြည့်စားပွဲကို စောင်းလိုက်ပြီး မျက်နှာပြင်ကို တံခါးဘက် ကပ်ထားလိုက်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တံခါးကိုအလွယ်တကူ ဖွင့်လို့မရတော့ဘူးပေါ့။ ဒါမှမဟုတ် အသံတွေမြည်ကုန်အောင် စားပွဲပေါ်မှာ စောစောက လာပေးသည့်လင်ဗန်းနှင့် ရေချိုင့်တွေ ဘာတွေ တင်လိုက်သည်။

မဖြူက သူ့လက်ကို ဖျစ်ညှစ်ပြခဲ့သည်မို့ သည်အစား အသောက်တွေထဲမှာ မသမာမှုတွေ ပါနေမည်မှန်း ရဲမာန်ခ သိပြီးသား။ သည်တော့ သူ့ဘာမှစားမနေတော့။ ဒီညကတော့ မောင်ပေါက်ကျိုင်းရဲ့ဇာတ်ထုပ်လို မအိပ်မနေမှအသက်ရှည်ရမည်ထင်သည်။

သူ အဘွားကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဒရင်းဘက်ဖော်မှာ

ခေတ္တအနားယူလိုက်သည်။

“ဒုန်း! ဂုန်း! ဂလွမ်း! . . .”

(၁၂) နာရီလောက်မှာ အသံတွေ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ရဲမာန်ခ ဆတ်ခနဲထကာ တံခါးဆီပြေးလိုက်သည်။ သူ့လက်ထဲမှာ မျှဉ်းလုံးတစ်ခု ကိုင်ထား၏။ သူ့အစီအမံကြောင့် တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် စားပွဲတွေချိုင့်တွေကို တိုးမိပြီး အသံတွေမြည်ကုန်သွားကြခြင်းပါပေ။

သူ့အပြင်ထွက်ကြည့်လိုက်တော့ လူရိပ်တစ်ခု မြင်လိုက်ရပြီး လှစ်ခနဲပျောက်ကွယ်သွား၏။ သေချာပါသည်။ ဒါ ပန်းနုရောင်ယောက်ျားပါပဲ။ သူ အဘွားအခန်းသို့ပြန်ဝင်လာခဲ့ပြီး ပစ္စည်းများကို ကောက်သိမ်းဆည်းလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မြေး”

“ဟိုလောဘာအိုးတွေ အခန်းထဲဝင်မလို့ ကြိုးစားကြတာ အဘွား ပြန်အိပ်ပါ။ ကျွန်တော်စောင့်နေမှာပါ”

“ဪ. . . ဒုက္ခ ဒုက္ခ လောဘတွေ လွန်ကဲလာကြပါလားလေ”

“မကြောက်ပါနဲ့ အဘွားရယ်၊ ကျွန်တော်ရှိပါတယ်”

“အေးကွယ်. . . ငါ့မြေး ဘုန်းကြီးပါစေ အသက်ရှည်

မနက်ကျရင်တော့ သူတို့ကိုတစ်ခုခုစီမံပစ်မှပဲ”

“တော်ကြာ ကျွန်တော့်ကို ရှုံးမဲ့မဲနေပါမယ်အဘွားရယ်၊ ခြည်လည်းလုပ်ပါ”

“အဘွားမှာ အပေါင်းအသင်းတွေ ရှိပါတယ်မြေးရယ်”

အဘွားကိုစောင့်ရင်း ရဲမာန်ခ မိုးလင်းခဲ့ရသည်။

သူတို့ နောက်ထပ်မလာကြတော့ပေ။

အခန်း (၁၄)

မနက်ကျတော့ အဘွား စိတ်ဆောင်လို့ပေလားမသိ။
အနည်းငယ် လန်းလာခဲ့သည်။ ပန်းနုရောင်တို့လင်မယားကတော့
မျက်နှာခပ်ပြောင်ပြောင်ပင်။ ထမင်းစားခန်းမှာ အားလုံးဆုံကြရ
ပေသည်။

“ညက အန်တီနဲ့သားအခန်းထဲက အသံတွေကြားရ
တယ်။ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

သူမကပင် မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး မေးနေသေးရဲ့။

“ကြောင်ခုန်ချတာပါ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ဟိုဘက်အိမ်က ကြောင်နက်
ကြီးက ညဘက်ဆို ရောက်လာရော”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဒေါ်ပန်းဒေဝီကတော့ မည်သည့်စကားကိုမှ မပြောသေး
လက်ဖက်ရည်ကိုသာ အေးဆေးစွာ သောက်နေခဲ့သည်။ အတန်
ကြာမှ...

“ဒီနေ့ မင်းလှသွင် သန်လျင်သွားရမယ်၊ အဲဒီမှာ မြေ
တစ်ကွက်ဝယ်ဖို့ လှမ်းအကြောင်းကြားထားတာရှိတယ်။ သူတို့
က ငါးရာခေါ်ထားတယ်၊ တကယ်တန်တာက လေးရာလောက်
ပဲ။ လေးရာရရင် ဆွဲထားလိုက်”

“ဗျာ!”

တစ်ခါမှ သူတို့ကို ငွေရေးကြေးရေးအများကြီးနဲ့ပတ်
သက်ပြီး မခိုင်းဖူးခဲ့သည်မို့ မင်းလှသွင် ဗျာခနဲဖြစ်ရသည်။ ပန်း
နုရောင်ကိုပင် လှမ်းကြည့်မိသည်အထိ။

သူတို့လင်မယားဟာ ဒေါ်ပန်းဒေဝီထံမှာ ခိုင်းတာလုပ်၊
ကျွေးတာစားနေရင်းမှ အချို့ကြီးပွဖို့ ဆင်ကြံကြံနေကြသည့်အဖြစ်
ယခုတော့ သူတို့ကို ငွေအများကြီးနှင့်ပင် ခိုင်းနေပါပကော။ ဒီ
ငွေတွေကို ဗုန်းပစ်လိုက်ရင် ဘယ်နှယ်လဲ။

မင်းလှသွင် ဒေါ်ပန်းဒေဝီကို စောဒကတက်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က ဈေးဆစ်တာတွေတာတွေ သိပ်မဖြစ်ဘူး
နုကိုခေါ်သွားလို့ရမလား”

“ပန်းနုရောင်က အားလို့လား”

ဒေါ်ပန်းဒေဝီ လှမ်းမေးလိုက်လျှင် ပန်းနုရောင်ကလည်း
ပြောပြသလဲ။

“အားပါတယ် အန်တီ၊ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ဟင်းချက်
တွေကလည်း အပြည့်ပါ။ မဖြူတို့ကို ညွှန်ကြားခဲ့လိုက်မယ်။
အန်တီ လိပ်စာပေးလိုက်လေ၊ ပန်းနု လိုက်သွားလိုက်မယ်။ ဒါမှ
အဆင်ပြေမှာ”

“ဖြစ်အောင်တော့ လုပ်ခဲ့နော်၊ ဒီမြေကွက်က စက်ရုံ
ဆောက်ဖို့ လျာထားတာ၊ အနည်းဆုံး လက်လှည့်ပြန်ရောင်းတောင်
ဖြစ်မှာ။ ငါစိတ်ချလိုက်မယ်။ ငါ့မြေးကိုခိုင်းချင်ပေမယ့် သူက
ဘာမှမသိသေးဘူး၊ မင်းလှသွင်ကိုပဲ ငါစိတ်ချတယ်”

မင်းလှသွင် ပါးစပ်ကြီးပြဲနေရတော့သည်။ သူ့ကို စိတ်ချ
အယ်ဆိုပေသကဲ့။

“ရပါတယ် အန်တီ၊ ကျွန်တော်တို့လင်မယား ဖြစ်အောင်
တို့ လုပ်ခဲ့ပါမယ်။ ပွဲစားတွေဘာတွေရော ရှိလား”

“ပွဲစားနဲ့တစ်ဆင့် မဆက်သွယ်ဘူး၊ မင်းဟိုကိုယ်တိုင်
သွားလိုက်။ ချက်(၆) ပေးလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

ဒေါ်ပန်းဒေဝီဟာ စီးပွားရေးကို ဦးဆောင်ခဲ့သည့်အမျိုးသမီးကြီးပါ။ ယခုမှ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်ရသည့်အဖြစ်၊

နံနက်စာစားသောက်ပြီး ဂိုးနာရီလောက်မှာ ပန်းနုရောင်တို့လင်မယား ထွက်သွားလျှင်သွားချင်း ဒေါ်ပန်းဒေဝီ မဖြူနှင့် မလုံးကို ဈေးလွှတ်လိုက်ပြန်၏။

“မနက်ဖြန် ငါ့မွေးနေ့အတွက် ဆွမ်းကပ်ချင်တယ်။ နှင့် တို့နှစ်ယောက် ဈေးသွားပေးကြဦး။ ဒီမှာ ငါစာရင်းလုပ်ထားတယ်။ ခြင်းဆွဲဖို့ မာလီကိုပါခေါ်သွား။ အပြန်ကျ တက္ကစီနဲ့ပြန်ခဲ့။ အသွားတော့ လိုင်းကားပဲစီးသွား”

“မမကို ဘာဖြစ်လို့ မဝယ်ခိုင်းတာလဲ အန်တီ”

“ဟဲ့! မြေကွက်ဝယ်ဖို့ကလည်း အရေးကြီးတာပဲလေ။ ဒီတစ်ကွက်ဝယ်ဖြစ်လိုက်ရင် အနည်းဆုံး သိန်းငါးဆယ် တစ်ထောင် မြတ်မှာ”

“ဪ”

မလုံး မဖြူနှင့် မာလီတို့ကို စာရင်းနှင့်ငွေပေးလိုက်ပြီး ဈေးလွှတ်လိုက်ပြန်သည်။

“လာ... မြေး ငါတို့ ညှဉ်းခန်းထဲကစောင့်မယ်”

“ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ အဘွားရယ်၊ ကောင်းကောင်း

ဆည်း နေမကောင်းဘဲနဲ့”

“နေမကောင်းလို့ လုပ်နေရတာပေါ့။ အသက်သွေးခဲ ခြင်းရှိတဲ့။ အဘွားအသက်က အစိုးမရတော့ဘူး။ ဒီကြားထဲ နန်းနုတို့ပယောဂတွေ ပါနေပြီဆိုတော့”

“သူတို့ကိုပေးသင့်သလောက်ပေးပြီး ပထုတ်လိုက်ပါ အဘွားရယ်။ သူတို့က မိတ်ဆွေနဲ့မတူဘဲ ရန်သူနဲ့တူတာ ဖြစ်တော့လေ။ ညကလည်း အဘွားနဲ့ကျွန်တော့်ကို သတ်မလို့ အဘွား ဘာလုပ်မှာလဲမသိဘူး။ ကျွန်တော်တို့လည်း တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြန်မယ်”

“ထားလိုက်ပါတော့လေ၊ အခုမှတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ ခယ်ဆင်းမလဲကွယ်။ ခဏနေရင် ရှေ့နေနဲ့ဝတ်လုံတော်ရတော့ ကလိမ့်မယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ အဘွား”

“ငါ့မြေးကိုအမွေလွှဲပေးတော့မယ်၊ ကြာရင် မလွယ်ဘူး။ သူတို့လင်မယားက ကလိမ်ကကျစ်တွေ”

“အခုရော လွယ်ပါ့မလား အဘွားရ၊ သူတို့ကလည်း အလည်တွေပဲ”

ပြောနေကြစဉ် အိမ်ရှေ့သို့ ကားနှစ်စီးရောက်လာကြ

သဖြင့် ရဲမာန်ခ တံခါးသွားဖွင့်ပေးရသည်။ အဘွားပြောထားသည့် ရှေ့နေနဲ့ဝတ်လုံတော်ရဆိုတာလားမသိ။ ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်သော လူကြီးမင်းနှစ်ယောက် ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။

“ကြွပါ ကြွပါ ဦးစိမ်းအောင်နဲ့ ဦးသိန်းထွေးကိုလည်း အားနာပါတယ်။ အဘွားက ခရီးတွေဘာတွေ မထွက်နိုင်တော့ လို့သာ လှမ်းခေါ်လိုက်ရတာပဲ”

“ရပါတယ်ခင်ဗျာ၊ မြေးကိုအမွေလွှဲပေးမှာဆိုတော့ သက်သေအဖြစ်...”

“ရပ်ကွက်လူကြီးနှစ်ယောက်လည်း ခေါ်ထားပါတယ်ဟော... လာပါပြီ”

ရပ်ကွက်လူကြီးနှစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ဦးဖြူဝင်းနှင့် ဦးဌေးဝင်းဇော်တို့နှစ်ယောက် ရောက်ရှိလာကြသဖြင့် ဧည့်ခန်းမှာ လူစုံသွားကြလျှင် ဒေါ်ပန်းဒေဝီက ရဲမာန်ခကို စားသောက်စရာတွေ သွားယူခိုင်းလိုက်သည်။

“မြေးရေ၊ အအေးဆွေးတွေနဲ့ ကိတ်လောက်တော့ သလုပ်ပေးတတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘွား”

ရဲမာန်ခ စားသောက်စရာတွေ သွားစီစဉ်နေစဉ် ဒေါ်မ

ဒေဝီက အိမ်မှာဖြစ်ပျက်နေသည့်အဖြစ်တွေကို ရှင်းပြရသည်။

“အဘွားမြေးအရင်း ပြန်တွေ့နေတာကို မိပန်းနုတို့က မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ပြဿနာရှာနေကြလို့ အမြန်ဆုံးအမွေလွှဲရတာပါ”

“သူတို့အတွက်ရော ဒေါ်ပန်းဒေဝီ ဘယ်လိုစီစဉ်ထားပါသလဲ”

ဒါက ပန်းနုရောင်နှင့်ရင်းနှီးသည့် ဦးသိန်းထွေးရဲ့အမေး။

“သူတို့လည်း ထိုက်သင့်သလောက် ပေးခဲ့မှာပေါ့ကွယ်၊ ထိုက်ခန်းတစ်ခန်းနဲ့ ရင်းနှီးစားဖို့ငွေပေါ့”

“နည်းတာပေါ့၊ ဒေါ်ပန်းဒေဝီ မြေးကိုရှာမတွေ့ခင်တုန်းက သူတို့လင်မယားကို ခိုင်းခဲ့စေခဲ့တာမဟုတ်လား”

“အဲဒီအတွက် လစာပေးတယ်လေ၊ လစာတောင် မကပါဘူး။ သူတို့ဖြောင်သရွေ့ ခုတ်သရွေ့ကိုလည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်ပေးနေခဲ့တာပါ။ တကယ်ဆို ဘာမှတောင် ပေးဖို့မကောင်းတော့ပါဘူး။ အခု သူတို့က အန်တိုကို ရန်သူလိုသဘောထားနေကြပြီ”

ဦးသိန်းထွေးနှင့်ဒေါ်ပန်းဒေဝီတို့ အခြေအတင်တွေ ပြောနေရလျှင် ဦးစိမ်းအောင်နှင့် ရပ်ကွက်လူကြီးများက ဝင်ရောက်

ဖြစ်ဖြေလိုက်ကြသည်။

“ကဲကဲ... လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြစို့။ ဦးသိန်းထွေးကလည်း အလုပ်သဘောပဲကြည့်၊ လူမှုရေးတွေ ဝင်မပါနဲ့ဗျာ။ ဒေါ်ပန်းနုရောင်တို့လင်မယားက တဖြည်းဖြည်းလူလည်ကျတာတော့ အမှန်ပဲဗျ”

နောက်ဆုံး အမွေလွှဲပြောင်းမှုပြုလုပ်နေကြစဉ် ဦးသိန်းထွေး ဖုန်းဆက်ခေါ်လေသလားမသိ။ မင်းလှသွင်နှင့် ပန်းနုရောင်တို့ အချိန်မီပြန်ရောက်လာခဲ့ကြလေရာ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဝုန်းဒီလီကြနေပေတော့သည်။

“ဒီအမွေလွှဲပြောင်းမှုကို ကျွန်မ ကန့်ကွက်ပါတယ်။ ဒေါ်ပန်းဒေဝီဟာ အသက်ကြီးပြီး ဦးနှောက်ပုံမမှန်တော့တဲ့အပြင် ဇာန်နဝါရီလည်း မြေးအစစ်မဟုတ်ပါဘူး။ အယောင်ဆောင်ပြောအတုသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မက သူ့တူမအနေနဲ့ လုံးဝကန့်ကွက်ပါတယ်”

“ဟင်!”

“ဟယ်!”

“ဟာ!”

လူကြီးများမှာ လုံးဝထင်မထားသည်မို့ ဘာဆက်လုပ်

ရမှန်းမသိဘဲ ကြောင်အန်းနေကြစဉ် ဒေါ်ပန်းဒေဝီမှာ ဒေါသပင်ထွက်နိုင်အားမရှိတော့ဘဲ နဂိုကမှ ကျန်းမာရေးမကောင်းသူပီပီသတိလစ်ပျော့ခွေသွားခဲ့တော့သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမွေလွှဲပြောင်းရေးကိစ္စမှာ မပြီးမြောက်တော့ချေ။

ဒေါ်ပန်းဒေဝီကိုလည်း နီးရာပုဂ္ဂလိကဆေးရုံတစ်ခုသို့ တင်လိုက်ကြရလေတော့သည်။

အခန်း (၁၅)

အိမ်မှာ ဘာတွေပဲဖြစ်နေနေ ရဲမာန်ခဲ စိတ်ရှုပ်လွန်းလို့ အဘွားအနားမှာပဲ နေလိုက်သည်။ အဘွားရဲ့အခန်းထဲမှာ စပယ် ရွယ်နာစ် ရှိနေပေမယ့် သူမ နေရာညပါ စောင့်ပေးနေခဲ့သည်။ အိမ်ကိုလုံးဝပြန်ချင်စိတ်မရှိတော့။ သူတို့ဘာသာ တစ်အိမ်လုံး ငါးစားစား။ သူ့မှာ လောဘာဒေါသတွေမရှိ။

သွေးတိုးနှင့် နှလုံး ကျောက်ကပ်တွေ အားနည်းနေတာ ရှိ ရောဂါတွေစုံနေသည့်အဘွားကို သူ ဂရုစိုက်ပြုစုနေလိုက်၏။ ဆုတ်စွအဆုံး ညီမလေးနှင့်မေ့မေ့ထံသို့ပင် မပြန်ဖြစ်သေး။ ဒီမှာ စာ သေရေးရှင်ရေးလေ။

မေမေနဲ့ညီမလေးများ မျှော်နေမလား။ သူ့ကိုလူစိန်ခံ

ကားကြီးရယ်လို့ စိတ်နာနေမလား။ ချဉ်ပေါင်ကို ကာပြန်ပြီး ဝတ်သားနောက်ကို လိုက်သွားတယ်ရယ်လို့များ စိတ်နာနေကြမလား။ အိုလေ၊ မေမေခွဲညီမလေးက စိတ်ကောင်းရှိကြပါတယ်။ ငါ့အပေါ် နားလည်ပေးနိုင်ကြမှာပါ။

ဆေးရုံရောက်ပြီး နှစ်ရက်အကြာမှာတော့ အဘွား ပြန်လည်ထူထောင်လာခဲ့သည်။ ပန်းနုရောင်တို့လင်မယားမှာ လူ့ပြင်ကောင်းအောင် ဆေးရုံသို့လိုက်လာပေမယ့် ဒေါ်ပန်းဒေါက်က လက်မခံသဖြင့် အထဲသို့မဝင်ရပါချေ။

အရက်မရှိသည့် ပန်းနုရောင်တို့ကတော့ အထဲမဝင်ရတောင်မှ မျက်နှာငယ်ငယ်နှင့် ရောက်လာပြီ။

သည်နေ့တော့ အဘွား ထူထူထောင်ထောင်ရှိသည်တို့ သူနှင့်စကားပြောလေသည်။

“မြေး... အိမ်ကို တစ်ခါမှမပြန်ဘူးလား”

“မပြန်ချင်ပါဘူး အဘွားရယ်၊ ဟိုလင်မယားရဲ့လောအံ့ မျက်နှာကိုမကြည့်ချင်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကြောက်တယ်။ သူတို့က ဟိုစကားပုံလိုပဲ၊ သူခိုးက လူပြန်ဟစ်နေတယ်”

“အမှန်ကို အမှားလုပ်၊ အမှားကိုအမှန်လုပ်ချင်တော့ ဘယ်ရမလဲ မြေးရယ်။ အဘွားရဲ့အမွေပစ္စည်း သူတို့လက်ထဲ

ရောက်စေရတာ။ ဒါထက် အဲဒီနေ့က သူတို့ကို အဘွားပေးလိုက်တဲ့ သိန်းလေးရာရော မြေးကိုပြန်ပေးလား”

“ဘယ်ပဲပဲမလဲအဘွားရဲ့၊ နည်းတောင်နည်းသေး။ ဒါတော့ တွေးမနေပါနဲ့အဘွားရယ်။ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးက ပိုပြီးအရေးကြီးပါတယ်။ ကဲ! အဘွား သစ်သီးလေးတွေ စားရအောင်နော်”

ပန်းသီးစိတ်ကလေးတွေနှင့် စပျစ်သီးလေးတွေ လိမ္မော်သီးအခွံခွာပြီးသားတွေကို ပန်းကန်ပြားထဲထည့်ပြီး ရဲမာန်ခ အဘွားတို့ ကြင်နာစွာခွံကျွေးနေ၏။

စပယ်ရှယ်နာမ့်ကတော့ သူတို့မြေးအဘွား၏ကြင်နာနေထုံကို ကျေနပ်စွာကြည့်ရင်း လိုအပ်တာလုပ်ကိုင်ပေးပါသည်။

“ကိုရဲမာန်ခလည်း ပင်ပန်းနေပြီ၊ ရှင့်အဘွား ကျန်းမာပါတယ်။ အခန်းပြင်ထွက်ပြီး လမ်းလေးလျှောက်ပါဦး။ အဘွားရေ အဘွားမြေးက အဘွားကိုပဲ နေ့ရောညရော အမြဲမပြတ်စောင့်ပေးနေတာ။ နာမ့်တောင် ငှားစရာမလိုတော့ဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မြေးရယ်၊ ကဲ! အဘွားလည်း ဆာလောက် အိပ်လိုက်ဦးမယ်။ နာမ့်ရှိတာပဲကွယ်၊ မြေးအပြင်ထွက်ပြီး လမ်းလျှောက်ပါဦး။ နေ့လယ်စာလည်း သွားစာ။ ဆရာမ ခို့လည်း တစ်ခုခုဝယ်ခဲ့ပေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘွား။ ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော် ဒီအနားက ဆိုင်မှာ တစ်ခုခုသွားစားလိုက်မယ်။ ဆရာမအတွက်လည်း ခေါက်ဆွဲကြော်ငယ်လာခဲ့မယ်”

ရဲမာန်ခ အဘွားခန်းမှထွက်လာခဲ့ပြီး ဆေးရုံပေါ်မှဆင်းလာခဲ့စဉ် သူလှမ်းမြင်လိုက်ရသည်မှာ ညီမလေးနှင့်မြတ်သစ်တို့ နှစ်ယောက်။

“ဟင်!”

သူအိမ်မှထွက်လာခဲ့သည့် လေးငါးရက်အတွင်း ညီမလေး ဒီကောင်နဲ့ကြိုက်သွားပြီလား။

“တောက်!”

မြတ်သစ်ဘုန်းဟာ လူရှုပ်လူပွေတစ်ယောက်။ သူ့ဌေးသားပီပီ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် အပျော်တွဲတတ်သူ။ သူ့ကားပေါ်မှာ အမြဲမိန်းကလေးနှစ်ယောက်သုံးယောက်နှင့်။ ဒါတွေကို ညီမလေး မသိဘူးလား။ သိလျက်နှင့် ဒီကောင့်ကိုတွဲနေတာလား။

အဝါနုရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် လှချင်တိုင်းလှနေသည့် ညီမလေးအနားမှာ မြတ်သစ်ကလည်း အရင်လို ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည့်ဒီဇိုင်းနှင့်မဟုတ်တော့။ ဘောင်းဘီအနက်၊ စပို့ရှပ်အဝါနုနှင့် သပ်ရပ်လှပလျက်။

ရဲမာန်ခ သူတို့အနားသို့ တလွှားလွှားနှင့်လျှောက်သွားရာ၌ သူတို့နှစ်ယောက်က ကားပေါ်သို့တက်ပြီး မောင်းထွက်ကြလေသည်။

“တောက်!”

ညီမလေးနဲ့ဒီကောင်ဟာ ချစ်သူတွေလား။ သူမရှိတော့မည်နှင့် ညီမလေးမျှော အကာအကွယ်မရှိတော့ဘူးလား။ ရဲမာန်ခ အနားရှိတက္ကစီတစ်စီးပေါ် တက်ပြီး...

“အဲ... ခုနထွက်သွားတဲ့လင့်ခရူဆာနောက်ကို လိုက်ပါ။ ကျွန်တော်ညီမ ပါသွားလို့”

ကိုယ့်ကားဆီတောင် သွားမနေနိုင်တော့ဘဲ အသင့်ရှိနေသည့်တက္ကစီဖြင့် သူ ညီမလေးနောက်သို့ အမီလိုက်နေမိတော့သည်။

“မျက်ခြည်ပြတ်သွားပါဦးမယ်၊ မြန်မြန်လိုက်ပါဗျ”

“လိုက်နေတာပဲဗျာ၊ မီးပွိုင့်တွေကလည်း ခဏခဏမိနေတယ်”

နောက်ဆုံး ညီမလေးတို့ကားကို သူ့မျက်ခြည်ပြတ်သွားဖြင့် ကိုယ်နေခဲ့သည့်အိမ်သို့ သူမောင်းခိုင်းလိုက်သည်။

ဌေးမလေး! မေမေ့ကို တိုင်ပြောမယ်။ ကောင်းကောင်း

ကို ဆူပစ်လိုက်မယ်။

“ဟင်!”

သူတို့နေခဲ့သည့်အိမ်မှာ အခြားသူတွေ ရောက်နေပါလေ
လား။ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ထုံးစံ အိမ်များတွေ ခဏခဏပြောင်းကြသည်
မို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မေးတူးခေါ်ပြောဖြစ်သည့်အခါ
ဖြစ်ကြ၊ မဖြစ်သည့်အခါ မဖြစ်။ နောက်ဆုံး သူ လမ်းထိပ်ကွမ်း
ယာဆိုင်ကို အားကိုးတကြီးမေးမိခဲ့သည်။ သူနှင့်ရင်းနှီးသည့် ကို
မူဆာကြီးမို့။

“ညီမလေးနဲ့မေမေ ဘယ်ကိုများ ပြောင်းမယ်လို့ကြား
မိသလဲဗျာ”

“ပြောမသွားဘူးဗျ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကောင်လေး
တစ်ယောက် ခေါ်သွားတာပဲ။ ကောင်လေးကလည်း လင့်ခရုဆာ
နဲ့ဗျ။ အတူတူလား တကွစီလားတော့မသိဘူး။ သူတို့က အငှား
ကားနဲ့။ ဟိုက သူ့ကားနဲ့သူ”

“ဘယ်တုန်းက ပြောင်းသွားကြတာလဲဗျ”

“ခင်ဗျားသွားပြီး နောက်တစ်နေ့ပဲဗျ။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ
ပြောနေကြတာကတော့ ခင်ဗျားက သူငွေသားဖြစ်သွားတယ်တဲ့
အဲ... အဲဒီညက ခင်ဗျားအသွားလာပြီး သူတို့သားအဖကို ပြော

ဆို နှင်ထုတ်လိုက်တယ်လို့ ပြောနေတာပဲ”

“ဪ”

ဒါ အဘွားလက်ချက်ပေါ့။ အဘွား ပယောဂတွေပါနေ
တာပေါ့။ ဒါဆို မေမေနဲ့ညီမလေး သူ့ကိုစိတ်များနာနေမလား။
ဆွေရင် စကားနာများ ထိုးကြမလား။

‘သူတို့အတွက်လည်းမပူနဲ့၊ အဘွားလာပြီး သူတို့အဆင်
ပြေအောင် စားကမ်းမှာပါ’

‘ဘာလဲ၊ ငါ့မြေးကိုခိုင်းစားရတာ အားမရကြသေးလို့လား’
သူ့ရှေ့မှာပင် ဖိဖိနှိပ်နှိပ် ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့တွေ ပြောခဲ့သည့်
အဘွားက သူ့ကွယ်ရာမှာ ဘယ်လောက်တောင်ပြောခဲ့လေမလဲ။

ရဲမာန်ခရင်ထဲ ပူလောင်ဆေးမြည့်ရတာ ဘာနှင့်မှမတူ။
တိုယ့်အဘွားကိုလည်း အပြစ်မတင်ချင်တော့ပါ။ မေမေနှင့်ညီမ
လေးကိုသာ သူတွေ့ချင်မြင်ချင် တောင်းပန်ချင်ပါသည်။ နောက်
သူ့မျက်စိအောက်မှာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ထားချင်ပါသည်။

သူမတို့ဟာ ကောက်ရိုးပုံထဲ အပ်ပျောက်သလို သူ့ဘဝ
ထဲက အပြီးထွက်ခွာသွားကြပြီလား။

“အဲ...”

မြတ်သစ်ဘုန်း။ မြတ်သစ်ဘုန်းကို သူသွားပြီးသတိရ

ရွှေပဒေသာစာပေ

လိုက်သည်။ မေမေတို့ရှိသည့်နေရာကို သူသိမှာပဲ။ သို့သော် ရဲ
မာန်ခ စိတ်ပျက်သွားပြန်သည်။ ကျောင်းတွေလည်း ပြီးကုန်ကြ
ပြီမို့ ဒီကောင်ကို ဘယ်နေရာမှာ သွားရှာရမှာလဲ။

သူ့လိပ်စာလည်း ကိုယ်မသိ၊ ဖုန်းနံပါတ်လည်းမသိ။
ယခုမှ လမ်းစပျောက်တော့မည်။

“ကဲ... ဆရာ၊ ဘယ်ကိုပို့ပေးရဦးမလဲ”

တက္ကစီဆရာက နှိုးဆော်လိုက်မှ သူ့သတိပြန်ရလာပြီး
ထိုနေရာမှ လေးကန်စွာ ပြန်ထွက်ခဲ့ရသည်။

“ဆေးရုံကိုပဲ ပြန်မောင်းဗျာ”

ဪ... သူ့အဖြစ်က စုံနံ့သာမြိုင်ရှာပုံတော် ဖွင့်ရဦး
မည် အဖြစ် ပါလားလေ။

အခန်း (၁၆)

“အဘွားရယ်၊ ကျွန်တော် အဘွားအိမ်က ပြန်မလိုက်
ချင်တော့ဘူးဗျာ။ ဟိုလင်မယားကိုလည်း မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်
ဘူး”

“သည်းခံလိုက်ပါ မြေးရယ်၊ သူ့တရားနဲ့သူသွားမှာပါ”

“သူတို့နဲ့နေရတာ မြေပွေးခါးပိုက် ပိုက်နေရသလို လုံ
ခြုံမှုမရှိဘူး။ ကျွန်တော်သဘောကတော့ ကျွန်တော်တို့မြေးအဘွား
နှစ်ယောက် တိုက်ခန်းတစ်ခန်းမှာ ဆင်းနေလိုက်ကြမယ်လေ”

“အမယ်လေး! မြေးရယ်၊ ကိုယ့်ရဲနန်းတော်ကြီးကို ထား
ခဲ့ပြီး တဲကုပ်မှာဆင်းနေရမယ်လို့ပဲ။ ကဲပါ... အိမ်ပဲပြန်ကြစို့၊
တိုသိန်းလေးရာကိစ္စလည်း မေးရဦးမယ်”

အဘွားနှင့်အတူ ဆေးရုံဆင်းလာခဲ့ကြတော့ ရဲမာန်ကားကိုဖြည်းညင်းစွာမောင်းလာခဲ့သည်။ အဘွားက သူ့အနားမှာ မထိုင်၊ နောက်ဘက်မှာထိုင်ပြီး ဖုန်းဘစ်လုံးနှင့် သူ့မိတ်ဆွေထူဆီ ဆက်နေလေ၏။

ရဲမာန်ခမှာ ဟန်းဖုန်းရှိပေမယ့် ဆက်စရာ မယ်မယ်ရမရှိ။ ကိုယ်က ဆင်းရဲသားဘဝမှ ယခုလိုဘဝပြောင်းလာရတာ စိတ်ထဲမှာ အထာမကျ ဘဝင်မကျ။

အဘွားကတော့ တကယ့်ကို ဖုန်းသရဲ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ကောင်းလျှင် ဖုန်းဆက်နေတာပါပဲ။

တစ်နာရီခွဲလောက်ကြာမှ သူတို့မြေးအဘွား အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ မာလီဖွင့်ပေးသည့်တံခါးမှ ဝင်ခဲ့ကြရင် အိမ်ထဲသို့လှမ်းမမျှော်ကြည့်လိုက်၏။ ပန်းနုရောင်တို့လင်မယား အရိပ်အယောင်ပင် မမြင်ရသေး။ ဒေါ်ပန်းဒေဝီက...

“မောင်မြင့်၊ ပန်းနုရောင်တို့လင်မယားရော”

“ခရီးထွက်သွားပါတယ် အဘွား”

“ဘယ်တုန်းကလဲ”

“မနက်ကိုးနာရီလောက်ကတည်းကပါ”

“ငါ ဒီမနက်ဆေးရုံဆင်းမှာ ပြောထားသားနဲ့”

“အရေးပေါ်ကိစ္စလို့ ပြောသွားပါတယ်အဘွား။ တစ်ထက်လောက်ကြာမယ်လို့လည်း ပြောသွားပါတယ်”

ဒေါ်ပန်းဒေဝီ သဘောပေါက်လိုက်ပေပြီ။ ဇွတ်လိန်းလေးရာနဲ့ကားတစ်စီး အပျောက်ရိုက်လိုက်ကြမှာပေါ့။ သို့သော် ပန်းနုရောင်က မျက်နှာပြောင်သူမို့ တော်ကြာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး ပြန်တက်လာလျှင်မလွယ်။

ကိုယ့်ဘက်မှ ချည်ပြီးတုပ်ပြီးဖြစ်အောင် လုပ်ရမည်။ နောက် သူ့လူတွေကိုလည်း အလုပ်ထုတ်ပစ်မှရပေမည်။ နိမ့်ဆိုလျှင် သူခိုးစားရိုးကမ်းမည့်သူတွေကို ဆက်မွေးထားသလိုဖြစ်နေလိမ့်မည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းတို့ကို တခြားဘာမှာခဲ့သေးလဲ”

“ဘာမှမမှာခဲ့ပါဘူး အဘွား”

“မမှာပေမယ့် မင်းတို့သခင်မ ငွေသိန်းလေးရာ မပြီးပြေးတာလေ”

“ဗျာ!”

မောင်မြင့်အံ့သြနေရင်း ဒေါ်ပန်းဒေဝီ၏အတုပ်အပိုးများတို့ အိမ်ပေါ်သို့တင်ပေးနေစဉ် မလုံးနှင့်မဖြူလည်း သူတို့ထံသို့ ပြေးလာကြ၏။

“အဘွားနေကောင်းသွားပြီနော်။ သမီးတို့ အဘွား
လာကြည့်ချင်ပေမယ့် လာခွင့်မရတာ ခွင့်လွှတ်ပါနော်။ အိမ်ရော
မှပဲ အတိုးချပြီး ပြုစုပါရစေ”

“ရပါတယ်အေ။ ဒါထက် ညည်းတို့သခင်မက ဘာ
ခွဲသေးလဲ”

“ခရီးထွက်သွားတာ တစ်ပတ်လောက်ကြာမယ်ပြော
တယ် အဘွား”

“သူဘာတွေယူသွားသေးလဲ”

“အဝတ်အိတ်တွေနဲ့ ဟိုအထုပ်တွေအဖိုးတွေတော့
တာပဲ။ မလုံးတို့ သေသေချာချာမမြင်ရပါဘူးအဘွား”

“အေးအေး . . .”

အဘွား သူ့အခန်းသို့မတက်သေးဘဲ ဧည့်ခန်းတွင်
ထိုင်နားနေသဖြင့် ရဲမာန်ခလည်း အဘွားအနားမှာ နေပေးရသည့်
လောလောဆယ် သူ့မှာအလုပ်မရှိသေး။ အဘွားကိုစောင့်ရှောက်
သည့်အလုပ်မရှိပါ။

ဒေါ်ပန်းဒေဝီ ရဲမာန်ခကိုချစ်ခင်မြတ်နိုးစွာ ငေးကြည့်
ခဲ့သည်။ ချက်ချင်းပင် တသွေးတမွှေးနှင့် ချောမောခန့်ငြားသွား
သည့်သူမြေ။

မိညိုလက်ထဲမှာတုန်းက မိုးလင်းမိုးချုပ်ကားဆွဲရင်း ပင်
ဇနီးကြီးစွာ နေခဲ့ရသမျှ ယခုတော့ အနားယူရင်း ဝတ်ကောင်း
စားလှတွေ ဝတ်နေရတော့ အသွေးအမွှေးက ရှင်းသန့်စိပြည်လို့။

အင်း . . . ငါ့မြေးကို ငါ့မိတ်ဆွေတွေရဲ့သမီးတွေထဲက
ထကယ့်အညွန့်အဖူးတွေနဲ့ စပ်ဟပ်ပေးစားရမယ်။ နောက် ပန်းနု
ချောင်တို့လင်မယား လာမရှုပ်ခင် အမွေလွှဲပေးရမယ်။

“အဘွား အပေါ်တက်ရတာ ပင်ပန်းနေရင် ကျွန်တော်
တို့မြေးအဘွား အောက်ထပ်မှာပဲ အခန်းပြင်နေကြရင် မကောင်း
ဘူးလား”

“အင်း . . . ကောင်းတော့ကောင်းသားပဲ၊ အသက်ကြီး
လာတော့ အပေါ်တက်ရ အောက်ဆင်းရတာ အဆင်မပြေတော့
ဘူးကွယ်။ မီးခံသေတ္တာကိုပါ အောက်ချရမယ်”

“ချပေးပါ့မယ် အဘွား”

အထဲမှာ ဘာတွေရှိသလဲလို့ပင် ရဲမာန်ခမမေ။ စိတ်
ဝင်စား။ ဒေါ်ပန်းဒေဝီကသာ . . .

“အဲဒီအထဲမှာ လက်ဝတ်လက်စားနည်းနည်းနဲ့ စာချုပ်
စာတမ်းတွေရှိတယ်။ လောလောဆယ် အသေးသုံးအတွက် ငွေ
လေးဘာလေးထားတယ်”

“တိုးတိုးပြောပါအဘွားရယ်၊ သူများတွေ ကြားကုန်မယ်”

မာလီရော အိမ်ဖော်နှစ်ယောက်ပါ တကယ်တော့ ပန်းရောင်ရဲ့သူလျှိုတွေမဟုတ်ပါလား။

“ကဲ! ငါ့မြေးကိုယ်တိုင်ဦးစီးပြီး အဘွားအခန်းကို ပေးပေးတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအဘွား”

ရဲမာန်ခ မာလီကိုမြင့်နှင့်ပေါင်းပြီးလျှင် အဘွားအခန်းကို အောက်ထပ်မှာ ပြင်ဆင်ပေးလိုက်သည်။

“ငါ့မြေးက အဘွားနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းကိုယူ”

“ဖြစ်ပါတယ်အဘွား၊ အဘွားလိုအပ်ရင် တစ်ခန်းတည်း နေလည်းရပါတယ်”

“လိုမှလာအိပ်ပေးပေါ့ မြေးရယ်၊ ခုတော့ မြေးလည်း ပင်ပန်းလှပါပြီ၊ နားလိုက်ဦး... နားလိုက်ဦး”

“ရပါတယ်အဘွား၊ အဘွားလည်း နားရအောင်”

အဘွားကို သူ့အခန်းသစ်သို့ ပို့ပေးပြီး ရဲမာန်ခ ကိုယ်အခန်းသို့ဝင်ခဲ့သည်။ အောက်ထပ်မှာလည်း အိပ်ခန်းတွေရှိသဖြင့် အဆင်ပြေပါသည်။ သန့်စင်ခန်း ရေချိုးခန်းကအစ ပါရှိသည်။

ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ လဲလျောင်းရင်း ရဲမာန်ခ မေမေတို့ သားအမိကိုရှာဖွေဖို့ကို အကြံထုတ်နေမိသည်။ အိမ်မှာကလည်း ပြဿနာ၊ ပန်းနုရောင်၏ပဉ္စမတပ်သားတွေဟာ စိတ်ချရပါ့မလား။

“ညီမလေးနဲ့မေမေကိုတွေ့အောင်ရှာပြီး ဒီအိမ်ခေါ်လာ လို့ရရင် အဆင်ပြေမှာပဲ”

သို့သော် သူ့အဖြစ်က မထွေးနိုင်မမြို့နိုင်။ မေမေတို့ အယ်ပြောင်းသွားမှန်းလဲမသိ။ သိလျှင်တောင်မှ သူ့ကိုစိတ်နာ ကောင်းနာနေမှာဆိုလျှင်။

သူ အိပ်နေရာမှထပြီး အဘွားအခန်းသို့ချောင်းကြည့် လိုက်တော့ အဘွားအိပ်ပျော်နေတာ တွေ့ရသဖြင့် ခြေဖော့နင်း တာ ကားနှင့် မေမေတို့သားအမိကိုရှာပုံတော်ဖွင့်ဖို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ပထမဦးဆုံး မြတ်သစ်မှတစ်ဆင့် ခြေရာကောက်ဖို့ ရဲမာန်ခ စဉ်းစားလိုက်သည်။ သည်တော့ ယမန်သူငယ်ချင်းများမှ တစ်ဆင့် မြတ်သစ်ကိုခြေရာကောက်ရသည်။ ယမန်သူငယ်ချင်း ဒေဝီကို အရင်ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်သည်။

ကားကိုပြည်းပြည်းမောင်းရင်း ရဲမာန်ခ ဒေဝီနှင့်ဖုန်းပြော

၁၃၆ ကြယ်စင်ပျားငှာ

နေရသည်။

“ဒေဝီ၊ ယမုန်တို့ဘယ်ပြောင်းသွားလဲ၊ နင်သိလား”

“ဪ... ကိုကိုကြီးလား၊ ကိုကိုကြီးက သူဌေးပြော
ဖြစ်သွားပြီဆို၊ ယမုန်သနားပါတယ်၊ သူက ကိုကိုကြီးကို သိပ်
အားကိုးတာ သိပ်ချစ်တာ”

“ငါသိတယ်၊ အခုညီမလေးတို့ ဘယ်မှာနေလဲ၊ ပြော”

“ဒေဝီ သေသေချာချာမသိသေးဘူး ကိုကိုကြီး၊ အဲဒီ
တုန်းက ယမုန် ဒေဝီဆီအရင်လာတာ... အဆင်မပြေလို့ ဒုက္ခ
ရောက်နေတုန်း မြတ်သစ် ခေါ်သွားတာပဲ”

“အေး... ဘယ်ကိုခေါ်သွားတာလဲ၊ ငါ့ကိုလိပ်စာပေး
ငါသွားတွေ့ချင်လို့”

“ဆောရီး ကိုကိုကြီးရယ်၊ ဒေဝီကိုမဆက်သွယ်ကြသေး
ဘူး၊ အပြစ်အပျက်တွေက အံ့ဩစရာကောင်းအောင် မြန်ဆန်
နေတာကိုး၊ နောက်တော့ ဆက်သွယ်မှာပါ”

“ငါမစောင့်နိုင်ဘူး အခု ငါသူတို့သားအမိကို လိုက်
နေတာ။ ဒီလိုလုပ်... နင် မြတ်သစ်ဖုန်းနံပါတ်သိလား”

“ဒေဝီတော့ မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူငယ်ချင်းအောင်လွှဲ
ဆီမှာတော့ ရှိတယ်၊ ဒေဝီလှမ်းမေးလိုက်မယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မေး... မြန်မြန်မေး၊ ငါ့ကိုချက်ချင်းပြန်ဆက်၊ အခု
ငါလမ်းပေါ်မှာ”

ဒေဝီ အောင်လွှဲဆီလှမ်းမေးနေသည်ထင်၊ ငါးမိနစ်
လောက်ကြာတော့ သူ့ထံဖုန်းပြန်ဝင်လာသည်။

“ကိုကိုကြီးရေ၊ သိပြီ”

ဒေဝီပြောသည့်နံပါတ်ကို သူ့ဖုန်းထဲထည့်လိုက်ပြီး သူ
ချက်ချင်းပင် မြတ်သစ်ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“မြတ်သစ်... ငါ့ပါ ခဲမာန်ခဲ”

“ဗျာ!”

တစ်ဖက်မှ အံ့အားသင့်သွားတာ ဘာကြောင့်လဲ၊ သူ
မြတ်သစ်ကို အစကတည်းက ကျေနပ်တာမဟုတ်။

“ယမုန်တို့လိပ်စာ ငါသိချင်တယ်၊ ပြောစမ်း”

“ကျွန်တော်မသိဘူး ကိုခဲမာန်၊ သူတို့ဘယ်ပြောင်းဖုန်း
မသိဘူး”

“ကျွတ်! ဘာလို့ညာရတာလဲ၊ လောကမှာ အလိမ်အညာ
တွေကို ငါအမုန်းဆုံးပဲ၊ ငါ ဒေဝီဆီဖုန်းဆက်မေးပြီးပြီ၊ သတင်း
အတိအကျရလို့ဆက်တာ။ ပြော... ယမုန်လိပ်စာ၊ ဖုန်းနံပါတ်
ရှိလည်း ပေး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ခင်ဗျားပြောတော့ လွယ်လိုက်တာ။ ခင်ဗျားအဘွားက ယမုန်တို့သားအမိကို ရစရာမရှိအောင်ဖဲ့သွားတာ။ နိပ်နိပ်စက်စက် စော်စော်ကားကားတွေလုပ်သွားတာ။ သူတို့ ခင်ဗျားကိုတွေ့ချင် မှာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့သဘောထားကို လှမ်းမေးရဦးမယ်”

“ဒါ ငါ့ကိစ္စပါ။ မင်း ဒီလောက်သဘောထားသေးသိမ် စရာမလိုဘူး။ ငါတို့မောင်နှမ သားအမိတွေကြား မင်းဘာမှဝင် ပြီး သပ်လျှို့စရာမလိုဘူး”

“ကျုပ် လျှို့စရာမလိုပါဘူး။ နေစမ်းပါဦး။ ခင်ဗျားနဲ့ဘာ မှမတော်တော့ဘဲ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ပေါ့”

မြတ်သစ်၏ခပ်ဆတ်ဆတ်စကားကိုကြားရလျှင် ရဲမာန်ခ ဒေါသတွေ တချောင်းချောင်းထွက်လိုက်တာ။ မြတ်သစ်သာ ယခု နေ အနားမှာရှိမည်ဆိုလျှင် လည်ပင်းထည့်မိမည်လားမသိ။

“မင်းဘာစကားပြောတာလဲ၊ ငါတစ်သက်လုံး အတူနေ လာခဲ့တဲ့မိသားစုကွ။ ငါ့လက်ပေါ်မှာ ကြီးခဲ့တဲ့ငါ့ညီမကို ငါဘယ် လိုပစ်ရက်မှာလဲ။ မင်း ခွေးစကားမပြောနဲ့။ ငါ့ကိုလိပ်စာပြောစရာ ရှိ ပြောလိုက်၊ ကျန်တာ ငါ့ပြဿနာငါရှင်းမယ်”

နောက်ဆုံး မြတ်သစ် ယမုန်လိပ်စာပြောလိုက်ရပါ၏။ ဟုတ်တာပဲလေ၊ တစ်သက်လုံး ခင်မင်တွယ်ကာလာခဲ့တဲ့သံယော

ဇွန်တွေကို ဘယ်သူက တစ်ထိုင်တည်း ဖြတ်ချလို့ရမှာတဲ့လဲ။

အန်တီဒေါ်ညိုညိုဆင့်ဆိုလျှင်လည်း စိတ်ထောင်းကိုယ် တော့ကာ စက်ဟောင် မချုပ်နိုင်တော့ဘူးမဟုတ်ပါလား။

မြတ်သစ် ယမုန်ဆီဖုန်းနဲ့လှမ်းပြီး အကြောင်းကြားလိုက် ရသည်။ တော်ကြာ ကိုယ့်အပြစ်ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ပါ။

“ဟဲ့လို၊ ယမုန်၊ အခုပဲ ယမုန်အစ်ကို ကိုယ့်ဆီဖုန်းဆက် ပြီး ယမုန်လိပ်စာမေးတယ်”

“ဟင်၊ ရှင်ပြောလိုက်သလား။ ရှင်ဖုန်းနံပါတ်ရော သူ ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“သူလည်းစုံစမ်းမှာပေါ့ကွာ။ ယမုန်အစ်ကိုက ဖုန်းထဲ မှာနဲ့သာ။ အပြင်မှာဆို ကိုယ့်ကိုလည်ပင်းထည့်စလောက်တဲ့အသံ ကြီးနဲ့”

“ပြောပြလိုက်ပြီပေါ့၊ ဒုက္ခပါပဲရှင်၊ သူ့အဘွားက အရမ်း ကြီးကျယ်တာ။ သူ့မြေးကို လုံးဝမဆက်သွယ်စေချင်ဘူး”

“ကိုယ့်အပြစ်မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကိုယ်လည်း မတတ်သာ ထွန်းလို့ ပြောလိုက်ရတာ။ ကိုယ့်ကိုနားလည်ပေးပါ။ ယမုန်တို့ တွေ့ချင်ရင် ရှောင်နေလိုက်ပါလား”

“ရှောင်လည်း ခဏပေါ့ရှင်၊ လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့

တာပဲ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပဲနော်... ယမုန်ဖုန်းချလိုက်ပြီ”

ယမုန် မေမေ့ကိုပြောဖို့ လိုက်ရှာနေစဉ်မှာပဲ အိမ်ရှေ့သို့ ကားတစ်စီးရပ်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် ယမုန် အလန်တကြားလှမ်း ကြည့်မိသည်။

“ကိုကိုကြီး...”

မတွေ့ရသည့်ဆယ်ရက်လောက်အတွင်း အသားတွေ ဖြူသွားပြီး အရင်လို ဂျင်းဘောင်းဘီညစ်ထေးထေး၊ ရှပ်အင်္ကျီ အကွက်နှင့်မဟုတ်တော့ဘဲ အဝတ်အစားအကောင်းစားတွေနှင့် စတိုင်ကျလှပါသည်။

ပိုပြီးချောမွေ့ ခန့်ငြားနေပေမယ့် ကိုကိုကြီးအသွင်က စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေသည့်အသွင်၊ နောက်ပြီး နည်းနည်းလည်း ပိန်သွားပါသေးသည်။

ရဲမာန်ခကလည်း ယမုန်တို့နေသည့်တိုက်ခန်းကို အကဲ ခတ်လိုက်သည်။ စတိုးဆိုင်လို ရောင်းကောင်းမည့်ပစ္စည်းတွေ တင်ထားပြီး ဖုန်းလည်း အငှားဆက်ရန် ဆင်ထားသည်။

ဒါ ဘယ်သူတိုက်ခန်းလဲ၊ ဒါ ဘယ်သူ့စနက်လဲဆိုတာ ရဲမာန်ခ သိလိုက်ပြီ။

“ထောက်!”

ဒီလိုနဲ့ အကာအကွယ်မဲ့ အားကိုးမဲ့သည့်ဦးညီမလေး ခုတ် သိမ်းပိုက်လိုက်မှာလား။

ရဲမာန်ခ အိမ်ထဲသို့လှမ်းဝင်လာတော့ ဧည့်ခန်းအလယ် မှာ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည့်ယမုန်ကို မျက်ရည်လည်ရွှေနှင့် တွေ့ ထိန်းရလျှင် သူ့ရင်ထဲ ကြေကွဲဆို့နှင့်ရသည်။

သူ သိပ်လွမ်းနေရပါသည့် ဦးညီမလေး...

“ဦးညီမလေး”

သူ ဦးညီမလေးအနားသို့ ရောက်သွားပြီး ကလေးလေး ထို ပွေ့ချိုလိုက်မိသည်။ ခွဲခွာနေခဲ့ရသည့် ဆယ်ရက်လုံးလုံး တစ် နေ့မှမမေ့နိုင်သည့် ဦးညီမလေးနှင့်မေမေ၊ ဦးညီမလေးကိုတော့ ပိုတာ ထဲ၊ ကလေးလေးလို ဆိုးခွဲပြီး ကလေးလေးလို ချစ်ဖို့ကောင်း သည့်ဦးညီမလေး။

“ကိုကိုကြီး”

သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်နှာအပ်ပြီး ငိုရှာသည့်ဦးညီမလေး။ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ် အပျိုမလေးမို့ ဦးညီမလေးကိုယ်က တစ် တစ်ရစ်ရစ်နှင့် မွေးမွေးပျံ့ပျံ့။

ခါတိုင်း ဒီလိုလည်း မခွဲစဖူး။ ဒီလိုလည်း မထွေးမက် စူး၊ ရင်ထဲမှာ လွမ်းနေသည့်အလွမ်းတွေကြောင့် သူ ဦးညီမလေး

ကို တင်းကျပ်စွာပွေ့ဖက်ထားမိတော့ ယမုန်အသိဝင်လာပြီး သူရင်ခွင်မှ ရုန်းထွက်သွားခဲ့သည်။

သူ အသိတစ်ချက် ဝင်သွား၏။ အို! ဟုတ်သားပဲ။ ငါ့ညီမလေးဟာ ငါနဲ့သွေးသားမှ ဘာမှမတော်စပ်ပါလား။

သို့သော် ထိုအတွေးကပင် သူ့ရင်ကို ဓားနှင့်မွန်းသလို နာကျင်နေစေခဲ့ပြီ။

ငယ်ငယ်ကတည်းက တိတိတာတာနှင့် ငှက်ကလေးလို ချစ်စဖွယ် ရွဲ့ရွဲ့တတ်တဲ့ညီမလေး။ ဗာကျက်ရင်း သူ့ကိုနင်းဖေးတတ်သည့်ညီမလေး။ သူ့ကြိုက်သည့်ဟင်းလျာတွေကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးတတ်သူ။

“မေမေရော”

“မေမေနေမကောင်းလို့ အိပ်နေတယ်ထင်တယ်”

“အို... ဒါဆို ညီမလေးတစ်ယောက်တည်းပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

ညီမလေးအသံက အက်ကွဲစိမ်းဖန်နေ၏။ သူကလေးဘာကိုခံစားနေရတာလဲ။ ဘာတွေမကျေနပ်နေသလဲ။ ညီမလေးနှင့်တော့ သူတစ်ကမ္ဘာစီ မဝေးချင်ပါ။ သို့သော် အရင်လိုပြန်ပြီး နွေးထွေးမှုတွေရော ရနိုင်ပါပြီမလား။

ဘာမှမတော်ဘူးဆိုသည့်အတွေးက ကိုယ်စီရင်နှင့်စေ့စိမ်းကားစေခဲ့ပြီ။ အရင်လိုမှ မဖက်ရဲတော့ပါလား။

“ညီမလေးတို့ကိုပစ်ထားတယ်ဆိုပြီး ကိုကိုကြီးကို စိတ်နှောတာလား”

သူ မဝံ့မရဲစကားဆိုတော့ ယမုန်ခ သူ့ကိုမော့ကြည့်၏။

“မဆိုးပါဘူး။ ကိုကိုကြီးနဲ့ကျွန်မတို့ ဘဝချင်းခြားသွားပြီပဲ။ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ် ပျော်အောင်နေပေါ့”

“ဘာ! မိယမုန်၊ နင်ဘာပြောလိုက်တယ်”

မှန်တာပြောပေမယ့် ရဲမာန်ခ လုံးဝမကြားနိုင်။ လက်မခံနိုင်ပါ။ တစ်သက်လုံး သူ့ကို အာမခံခဲ့သည့်ညီမရဲ့စကားမို့ သူ့အသံထွက်ရပါသည်။ ယမုန် ဘာမှဆက်မပြောရဲတော့ပါ။ ဘာပြောစဉ် ကိုကိုကြီးဟာ သူ့မရဲ့ငယ်နိုင်။

“ဘာလဲ၊ နင်တို့က အားကိုးရှိလို့ ပုန်ကန်တာလား။

တစ်သက်လုံးစောင့်ရှောက်လာခဲ့တဲ့အစ်ကိုကို လုံးဝမေ့ပစ်နိုင်ပြီလား။ ကဲ! ပြော... ဒီတိုက်ခန်းက မြတ်သစ်တိုက်ခန်းမဟုတ်တာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ဆီက ငှားနေတာ”

“ငါ့မကြိုက်ဘူး။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်နဲ့၊ ဒီကောင်လို ငပွေ

ရှုပ်ကို လူကောင်းမှတ်ပြီး ဆက်ဆံနေရင် နင်ဒုက္ခရောက်သွားမယ်”

“ဒုက္ခကတော့ ရောက်ပြီးသားပဲ ကိုကိုကြီးတောင် ထားခဲ့မှတော့- ဘာတွေပူစရာလိုသေးလဲ။ ရှင့်အဘွားက လူတွေကို တစ်ပြားမတန်အောင် ပြောဆိုပြီး သူ့မြေးမျက်စိအောက်က ထွက်သွားခိုင်းတယ်။ အဲဒီအတွက် ကျွန်မတို့ကို သိန်းငါးဆယ်ပေးခဲ့တယ်။ ကျွန်မတို့မှာ သိက္ခာတစ်ပြားသားမှမရှိအောင် မလုပ်ပါနဲ့ သိန်းငါးဆယ်နဲ့ ရှင့်ကိုရောင်းစားခဲ့ရပြီလေ။ ကိုယ့်ဘာသာနေတော့။ ကျွန်မတို့ကို လာမပတ်သက်ပါနဲ့တော့”

မျက်ရည်များနှင့် ရှိုက်ငိုရင်း ယမုန်ပေါက်ကွဲစွာ သူ့ခေါင်းကို သူထုနေတော့ ရဲမာန်ခ ညီမလေးဆီ တရွေ့ရွေ့တိုးသွားဆဲ ပြန်သည်။

ဘယ်လိုအဖြစ်တွေလဲ ညီမလေးရယ်။ သံယောဇဉ်တွေက လျော့ပါးမသွားဘဲ တိုးတိုးလို့သာ ချည်နှောင်ရစ်ပတ်လာတယ်။

“ညီမလေး”

“သွား... ကိုကိုကြီး အနားမလာနဲ့။ ရှင့်ကိုမုန်းတယ်။ ရှင့်အဘွားကိုလည်း မုန်းတယ်”

“ကိုကိုကြီးကို မမုန်းပါနဲ့ကွယ်။ ကိုကိုကြီး လိုက်သွားတာတည်းက ဒုက္ခတွေအမျိုးမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုးနေရလို့ ခုမှလာတွေ့ရတာပါ။ ပထမရက်တွေက သွားကြည့်တော့လည်း နေရာဟောင်းမှာ ညီမလေးတို့မှမရှိတော့ဘဲ”

“ညီမလေးရယ်၊ အရင်လိုအေးချမ်းတဲ့ဘဝလေးကိုပဲ ကိုကိုကြီး ပုံအောပြီး လဲလှယ်ယူလိုက်ချင်ပါတယ်။ တို့မိသားစုသုံးယောက် အရင်လိုပဲပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကြင်ကြင်နာနာနေချင်ပါတယ်”

“မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး အတိတ်ဆိုတာ ကျန်ခဲ့ပြီ။ ဒီတော့ ကိုကိုကြီး ပြန်တော့ ကျွန်မတို့ကို ထားခဲ့လိုက်တော့”

ပြောသူကလည်း မျက်ရည်လည်ရွှဲ ရဲမာန်ခရင်ထဲ တင်းကျပ်ဆို့နှင့်နေရသည်။

“အဲလိုပြောရက်သလား ညီမလေးရယ်၊ ငယ်ငယ်တည်းတ ချေချိုးပေး သနပ်ခါးလိမ်းပေး ချီပိုးယုယခဲ့တဲ့ညီမလေးကို ကိုကိုကြီးဘယ်လိုပစ်ထားခဲ့ရက်မှာလဲ။ အဘွားကိုထည့်တွက် မနေပါနဲ့ ညီမလေးရယ်။ သူကတော့ သူ့အတွေးနဲ့သူလေ။ ကိုကိုကြီးကလည်း ကိုယ့်ညီမလေးနဲ့ကိုယ့်မအေကို ဘယ်လိုစိတ်မျိုးနဲ့ထားစစ်ခဲ့နိုင်မှာလဲ”

www.burmeseclassic.com

“ညီမလေးနဲ့မေမေနေအိပ်အတွက် ကိုကိုကြီးစိစဉ်ပေးမယ်၊ မြတ်သစ်နဲ့ ခုလိုဆက်သွယ်နေတာလည်း စိတ်မချဘူး”

ယမုန် ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ မျက်ရည်များများကျနေခဲ့စဉ် ရဲမာန်ခ စတိုးဆိုင်တံခါးကိုပိတ်လိုက်သည်။ မေမေလည်း မျက်ရည်များနှင့် သူ့ကိုငေးကြည့်ရင်း ဧည့်ခန်းမှာ ရောက်လာထိုင်ခဲ့ပြီ။

“သား... နေရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“မပြေဘူးမေမေ၊ သား မေမေတို့ကိုအရမ်းအောင်ဆွတ်တယ်။ နေရာသစ်မှာ သား သဟဇာတမဖြစ်ဘူး။ အဘွားအဘွားရောက်ရောက်ချင်း မကျန်းမမာဖြစ်ပြီး ဆေးရုံတက်နေရတယ်။ အဘွားတူမ ပန်းနုရောင်ကလည်း တကယ့်လောဘအို၊ ဒုက္ခတွေ့အမျိုးမျိုးပေးနေတယ်။ အဘွားလည်း ခုမှ ဆေးရုံကဆင်းတယ်။ သူက ဆင်ကြံကြံပြီး ထွက်သွားပြန်ပြီ။ သူ့ရဲ့ပဉ္စမတပ်သားတွေကို အိမ်မှာထားပစ်ခဲ့တယ်လေ။ အချိန်မရွေး ဒုက္ခပေးနိုင်တာမေမေ”

“မင်းနဲ့တိုင်းပြည်မှာမဟုတ်ဘဲသားရယ်၊ ဒါမှမဟုတ် အိမ်ပဉ္စမတပ်သားတွေကို လျော်ကြေးပေးပြီး အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပါလား”

ဒေါ်ညိုညိုဆင့်အကြံပေးလိုက်လျှင် ရဲမာန်ခ တွေဝေသွား၏။

“ဘုရားရှင်ကတော့ တပည့်ရဟန်းတွေကို ဟောကြားခဲ့တာပဲ။ ကိုယ်နဲ့စိတ်တူတဲ့အဖော်ကိုမရရင် တစ်ယောက်တည်းနေတာပဲကောင်းတယ်တဲ့။ အခုလည်း ကိုယ့်ကိုဒုက္ခပေးမယ့်သူတွေနဲ့နေမယ့်အစား ကိုယ့်ဘာသာပဲနေတာ ပိုကောင်းတာပေါ့”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်မေမေ၊ အိမ်မှာကျန်တာ မာလီနဲ့အိမ်ဖော်နှစ်ယောက်။ လောလောဆယ် အလုပ်သမားတစ်ယောက်မှ မရှိရင်လည်းမဖြစ်ဘူး။ အကြောင်းမသိတဲ့အိမ်ဖော်တွေတို့လည်း ဂုဏ်မရှိဘူးချင်ဘူး။ ဒီတော့ဒီလိုလုပ်ပါလားမေမေ”

“ဘယ်လိုလဲ သား”

ရဲမာန်ခ ဒေါ်ညိုညိုဆင့်ကို အားကိုးတကြီးကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

“မေမေတို့သားအိမ် ကျွန်တော်နဲ့လိုက်နေပါလားဟင်”

ရဲမာန်ခစကားကို ယမုန် ခါးခါးသီးသီးငြင်းဆန်လိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကိုကိုကြီးအဘွားအဘယမုန်တို့ကိုအပြတ်ပြောပြီးသား။ ငွေပေးပြီး အဝေးကိုနှင်ခွင့်

တာ။ ကျွန်မတို့ကလည်း ဘယ်လိုမှနုလန်မထူနိုင်တဲ့ဘဝ၊ ဘာ
ကုန်းကောက်စရာမရှိတဲ့ဘဝမို့ လက်ခံခဲ့ရတယ်။ ကိုကိုကြီး
ယမုန်တို့ သိန်းငါးဆယ်နှုလဲခဲ့ရပြီ။ သူ့နောက်ကျောကို ကျွန်မ
စားနဲ့မထိုးနိုင်ဘူး။ သစ္စာမမဲ့ချင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ညီမလေးက ကိုကိုကြီးနောက်ကျောကိုပဲ
နဲ့ထိုးမယ်ပေါ့။ ကိုကိုကြီးကိုပဲ သစ္စာမဲ့မယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား”

ရဲမာန်ခအသွင်က ခံစားမှုတွေကြောင့် ဖားဖိုကြီးလို
ရှူးရဲရှူး၊ ယမုန် ကိုကိုကြီးကိုကြောက်ရ၊ သနားရပါသည်။ ကို
ကြီးဟာ သူမရဲ့ငယ်နှိုင်း၊ ခုလိုပြန်ပြောမိတာတောင် ယခုမှ

“ဘာဆိုလို့လဲ၊ ကိုကိုကြီးကို ဘယ်မှာစားနဲ့ထိုးလို့ထိ

“အခု ညီမလေးတို့မေမေတို့ လုပ်နေကြပြီလေ။
လည်ပန်ကာ ပြတ်သစ်ရဲ့အကူအညီ၊ အထောက်အပံ့တွေကို
ပြီး သူ့လက်ထဲ ကျဆင်းနေကြပြီမဟုတ်လား”

“အို! ဒါကတော့ လောလောဆယ် ကျွန်မတို့က ရော
နေကြတာပဲ။ ပင်လယ်ထဲမှာ ပဲ့ကိုင်မယ့်သူမရှိဘဲ လှေခွေမျှ
ကြတဲ့ဘဝပဲ”

“တောက်! မိယမုန်၊ နင်တော်တော် ငါ့ကိုအာခံတာ
နေပါလား။ ဘာလဲ... တစ်သက်လုံးက ရှာကျွေးလာခဲ့တဲ့ ကြ

နာယုယလာခဲ့တဲ့ အစ်ကိုကျေးဇူးတွေကို လုံးဝချေဖျက်လိုက်ပြီ
လား။ လောဘမောဟတွေကြောင့် လောလောဆယ် အသိပျောက်
နေတဲ့အတွားကြီးတစ်ယောက်ရဲ့စကားတွေကြောင့် တစ်သက်လုံး
ခွပ်ခင်ကြင်နာခဲ့တဲ့ငါ့ကို အာခံလိုက်ပြီလား”

နှုတ်ခမ်းလှလှလေးကို အစွမ်းကုန်စုထုတ်ရင်း ယမုန်ခ
ဇာန်ရည်တွေနှင့် ရှိုက်ကြီးတင်ငြိမ်နေတော့ ရဲမာန်ခ မေမေတို့
သားအမိအပေါ် ရာဇဝံသုမှတ်လိုက်သည်။

“မေမေ၊ ကျွန်တော်ဟာ မေမေရဲ့သားကြီးပါပဲ။ ကျွန်
တော်နှလုံးသားထဲမှာ ဘယ်လိုမှချေဖျက်လို့မရဘူး။ ဘယ်သူတွေ
ဘာပဲပြောပြော မေမေခွဲညီမလေးဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့မေမေခွဲညီမ
လေးပါပဲ။ မေမေတိုက်တွန်းလို့ ကျွန်တော်လိုက်သွားရတာပါ။
အခုလည်း အတွားကိုထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော်အချိန်မရွေးပြန်လာ
လို့ရတယ်”

“အို! ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့သားရယ်၊ သားကိုဒုက္ခတွင်း
ထဲ ပြန်ပြီးဆွဲမချပါရစေနဲ့ကွယ်”

“မေမေတို့နဲ့နေရတာ ကျွန်တော့်အတွက် ဒုက္ခမဟုတ်
ဘူး”

“ဟိုခမျာ တစ်ယောက်တည်း ဒုက္ခတွေရောက်နေတာ

မဟုတ်လား။ ဒုက္ခပေးမယ့်သူတွေကလည်း အသင့်”

“ဒါကြောင့် မေမေခန့်ညီမလေး ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ရမယ်။ အခုဆို အခုပဲ”

“ဟဲ့! သား၊ ဒါကြီးကတော့ မပြစ်ဘူးနော်။ ဒေါ်ပန်းလေးက ဘယ်လက်ခံမလဲ။ မေမေတို့ကိုလူလည်ပန်ကာမတွေ၊ ငွေလည်းယူသေး။ လူလည်းတက်လာတယ်ဆိုပြီး ပက်ပက်စက်စက် တွေပြောမှာ”

“မပြောနိုင်တော့ပါဘူးမေမေ၊ အဘွားခမျာ ရောဂါတွေ ဖိဆီးပြီး အိပ်ရာထဲမှာပဲ နေရတော့မယ့်တာပဲ။ ပြီးတော့ အိမ်ကြီးက အကျယ်ကြီးပါမေမေရယ်။ မေမေတို့ သူ့မျက်စိအောက်ကို မရောက်ဘဲ နေလို့ရပါတယ်။ အဲလိုမှမလိုက်လျာရင် ကျွန်တော် အဲဒီမှာ လုံးဝနေလို့မရတော့ဘူးမေမေ။ ဒီကိုပြန်လာမှာပဲ၊ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်”

မအေးအနားမှာထိုင်ရင်း မေးကြောကြီးများ ထန်တန် နေသည့်ရဲမာန်ခကို ဒေါ်ညိုညိုဆင့် ကြင်နာသနားရပါသည်။ သိပ်ပြီး လိမ္မာလှတဲ့သားကြီး...

ငယ်စဉ်ကလည်းက မအေးခန့်ညီမအပေါ် အရိပ်မိုးထားရုံ ကျွေးခဲ့တဲ့သားကြီး...

ယခုထိ သူ့ဘဝက အရပ်အတည်မရသေးပါလားကွယ်။

ထွယ်မြဲလှတဲ့သံယောဇဉ်ကြီးတွေကြောင့် ဆင်းရဲတွင်းထဲ ပြန်ရန် သူတော့မလိုလား...

ဖာတ်လမ်းကတော့ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး။

ဒေါ်ညိုညိုဆင့် သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်ရပါသည်။

“သားရယ်၊ ဒေါ်ပန်းဒေဝီရဲ့အိမ်ပေါ် တက်နေဖို့အထိ တော့ မေမေမျက်နှာမပြောင်ပါရစေနဲ့ကွယ်”

“ရုပ်ဖျက်နေမယ်လေ မေမေ”

“မရဘူး သား။ သူ့အိမ်မှာ သုံးနှစ်လုံးလုံး အလုပ်လုပ် ခဲ့တဲ့မေမေကို သူ့မှတ်မိမှာပဲ။ ဒီတော့ သားညီမလေးကိုပဲ သား ခေါ်သွားပေတော့”

“ဟာ! ဒီလိုကျတော့လည်း ကျွန်တော် မေမေကိုစိတ် မချပါဘူး။ မေမေတစ်ယောက်တည်း”

“ရပါတယ်သား။ မေမေအသက် ငါးဆယ်ကျော်ပဲရှိပါ သေးတယ်။ ပြီးတော့ အိုမင်းမစွမ်းလည်းမဟုတ်သေးပါဘူး။ မေမေတစ်ယောက်တည်း တရားစခန်းတွေဝင်လိုက် တရားအားထုတ် ခိုက်နဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်းနေပါတော့မိသားရယ်”

“အို... မေမေရယ်၊ ဒီလိုလည်းမဟုတ်သေးပါဘူး”

“ဟုတ်တယ် သား၊ ညီမလေးကိုတော့ ဒေါ်ပန်းဒေဝီလေးလုံးဝမှတ်မိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဟိုတစ်နေ့က ခဏလေးပဲမြင်လိုက်တာ။ မြေးဇောနဲ့ သမီးကိုမှတ်မိမှာမဟုတ်ဘူး။ အလုပ်သမားလေးလား။ လာသလိုမျိုးပြောပြီး ညီမလေးကို သား ထမင်းချက်ခိုင်းလိုက်တာ။ စိတ်မချရတဲ့တိုလူတွေကို အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်တော့”

“ညီမလေးကိုခိုင်းဖို့ ခေါ်တာမဟုတ်ပါဘူးမေမေရယ်။ သား အားကိုးတကြီးနဲ့ မေမေတို့သားအမိကိုခေါ်ချင်တာပါ။ သားဘဝမှာ အခက်အခဲတွေနဲ့ တွေ့နေပြီမို့ပါ”

“အေးပါသားရယ်၊ မေမေတက်က အခက်အခဲကိုလျှော့ရှင်းပြပြီးပြီနော်။ ဒေါ်ပန်းဒေဝီရဲ့မျက်စိရှေ့တော့ မေမေအဖေမရှိ တက်မလာပါရစေနဲ့။ ရှဉ့်လည်းလျှောက်သာ ပျားလည်းသာအောင် မေမေဆုံးဖြတ်ပေးပြီးပြီကွယ်။ သားလည်း လောကြီးမနေနဲ့တော့”

ရဲမာန်ခ ကြက်ကြီးလည်လိမ်ထားသလို၊ ရင်မှာ မေမေက မကျ။ မေမေကိုလည်း စိတ်မချ။ တစ်ယောက်တည်း မထားရက်။ သည်ကြားထဲ ယမုန်က...

“သမီးလည်း မလိုက်ချင်ပါဘူး။ ကိုကိုကြီးက သူ့မဖြစ်သွားပြီပဲ။ ဘာသနားစရာလိုတော့မလဲ။ မေမေနှဲ့ပဲနေမယ်”

“မိယမုန်!...”

ရဲမာန်ခ အော်လိုက်ပုံက နိုင်နေကျကိုး။ ဒေါ်ညိုညိုဆင့်သမီးကိုဖြောင်းဖြူပြန်ပါသည်။

“သမီးရယ်၊ နင်ပဲ ကိုကိုကြီးကိုအောင်းမေ့လို့ တစ်နေ့တစ်နေ့ တင့်တိုနဲ့ အခု သူ့မှာ အခက်အခဲတွေတွေ့နေပြီလေ။ နင်လိုက်သွားပြီး ကူညီသင့်တာပေါ့။ အခြေအနေတွေ အေးချမ်းစော့မှ မေမေဆီပြန်လာခဲ့”

“ကိုကိုကြီး မိန်းမရရချင်း ပြန်လာခဲ့မှာပဲ”

“အေးအေး... အဲဒီကျ သမီးတာဝန်ပြီးဆုံးပြီ၊ ကဲ! သားလည်း ပြန်တော့၊ အိမ်မှာ ဒေါ်ပန်းဒေဝီတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်လား။ ဟိုလူတွေက စိတ်မချရဘူးလေ”

ရဲမာန်ခ မေမေကိုနောက်ဆံတင်းနေပြန်သည်။ သူကောင်းဆိုးစဉ်းစားလိုက်သည်။

“ဒါ ဗြိတိသိပ်ရဲ့တိုက်ခန်းမဟုတ်လားမေမေ၊ ကျွန်တော်မေမေတို့ကိုစိတ်မချဘူး။ မေမေကတစ်ဆင့် သူ ညီမလေးကို အကျပ်ကိုင်မှာ”

“ဪ... သားရယ်၊ အစိုးရိုင်တွေကြီးမနေပါနဲ့ကွယ်။ မေမေ ကလေးမဟုတ်ပါဘူး”

“တစ်ရက်နှစ်ရက်ကြာရင် မေမေ့ကိုနေရာပြောင်းမယ်၊ ကျွန်တော် တိုက်ခန်းစီစဉ်ပေးမယ်”

“အေးပါ သားရယ်... အေးပါ။ မင်းစိတ်ချမ်းသာသလို လုပ်ပါ။ မေမေတို့နာခံပါ့မယ်”

“စိတ်ကတော့ မချမ်းသာသေးဘူး၊ မေမေရော ညီမလေးပါ သားကိုကမချစ်တော့ဘူးလားမသိဘူး”

မေမေက ရယ်နေပေမယ့် ယမုန့်ကတော့ ဒီလောက် အကဲပိုနေသည့်ကိုကိုကြီးကို မျက်စောင်းထိုးရင်း ရှိစဉ်အထိ ကလေးကိုပိုက်ကာ လိုက်ခဲ့ရပါတော့လေသည်။

အခန်း (၁၇)

“မိယမုန့်နော်၊ နင့်ကို ငါက အိမ်ဖော်အသစ်လို့ပြောရမှာ။ အဘွားရှေ့မှာ နင့်အချိုးတွေပြင်ဦး”

မေမေ့ကိုထားခဲ့ရလို့ရော၊ ကိုကိုကြီးအပေါ် မကျေနပ်တာတွေကြောင့်ပါ၊ နှုတ်ခမ်းကို အစွမ်းကုန် စုထောင်ထားသည့် ယမုန့်ကို ကားပေါ်မှာ မျက်နှာထားတင်းတင်းကြီးနှင့် ရဲမာန်ခပြောလျှင် ယမုန့်မျက်စောင်းထိုးလိုက်၏။

ဟင်း... မုန်းလိုက်တာ။ ကိုယ့်ညီမကိုများ အိမ်ဖော်လို့ပြောဦးမတဲ့။ သူ့အတွက်ကြောင့် ကိုယ့်မာနကို ခဝါချပြီးလိုက်ခဲ့ရတာကိုမှ မထောက်။

အေးလေ... ဒါပေမဲ့ ကိုကိုကြီးခမျာ ဆူးကြားက မှာ

ပါ။ အဘွားနဲ့ငါတို့ကြား ဗျာများနေရတာပါ။ ငါ သည်းခံပေးရမှာပေါ့။ သို့သော်...

“ကြားလား၊ အဘွားရှေ့ သူများရှေ့မှာ ငါ့ကိုရိုရိုသေသေဆက်ဆံ။ လေးလေးစားစားပုံစံနဲ့နော်”

“ဟင်း... ကိုကိုကြီးကို လုံးဝစကားမပြောဘူး”

“စကားမပြောလို့လည်း မရဘူးလေ၊ ငါက အိမ်ကြီးရှင်နင်က အိမ်ဖော်”

“သေလိုက်ပါလား၊ အီး... ကိုကိုကြီးနောက်မလိုက်ဘူး”

ကားပေါ်မှာ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ယမုန် ကိုကိုကြီးကို ထုရိုက်ရင်း ဝိုလေလျှင်၊ ရဲမာန်ခရင်ထဲ ပြုံးချင်ချင်။ မျက်နှာကိုလည်း မပြုံးမိအောင် အစွမ်းကုန်ထိန်းချုပ်ထားရပါ၏။

သူငယ်ငယ်ကတည်းက ချိုပိုးယုယ ထိန်းကျောင်းလာခဲ့ရသည့် သူ့အချစ်ဆုံးညီမလေးဟာ သူ့မျက်စိရှေ့ သူ့လက်ထဲ လုံလုံခြုံခြုံရောက်လာရခြင်းဟာ ဘယ်လောက်တောင် စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းလိုက်သလဲ။

“လူတွေရှေ့တင်ပါ၊ ညီမလေးရယ်၊ လူတွေမရှိရင် ကိုကိုကြီးကို ထုထု ရိုက်ရိုက် သတ်သတ်... ရတယ်။ ကဲ! တိတ်

တိတ်၊ အဲ... ဒီလိုလုပ်ရင်ရမလား။ ကိုကိုကြီး စိတ်မချရတဲ့ အိမ်ဖော်တွေနဲ့မာလီကို နစ်နာကြေးပေးပြီး ထုတ်ပစ်လိုက်မယ်”

“စိတ်မှမချရရင် ထုတ်ပစ်လိုက်ပေါ့”

“အဲလိုထုတ်ပစ်လိုက်ရင် ညီမလေးတစ်ယောက်တည်း နှိပ်စားမှာ”

“ရတယ်၊ ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်ရုံ အိမ်ရှင်းရုံပဲမဟုတ်ဘူး”

“နောက် ခြံထဲကအပင်လေးတွေ ရေဖျန်း၊ ဧည့်သည်လာရင် စစ်ဆေးမေးမြန်းပြီး တံခါးပြေးဖွင့်”

“ရသေးတယ်”

“နောက် ကိုကိုကြီးကို နင်းပေးရဦးမှာ”

“ဖြစ်သေးတယ်၊ ဒါပဲမဟုတ်လား”

ရဲမာန်ခ ကားမောင်းရင်း တသိမ့်သိမ့်ပြုံးမိသည်မှာ မိမိလေးကိုချစ်လို့ပါ။ တကယ်တော့ ညီမလေးဟာ အလွိမ္မာတုံးမလေးပါ။ သူ စနေလည်း နေမုန်းမသိ။

မကြာမီ အိမ်သို့ပြန်ရောက်သွားခဲ့ကြတော့ ယမုန်က ကိုကိုကြီးကိုငေးကြည့်လို့၊ သို့သော် သူမရဲ့အကြည့်ထဲမှာ လောဘအလှူမပါ။ ရဲမာန်ခ ကိုယ့်ညီမလေးရဲ့ဖြူစင်ရိုးသားမှုကို ကျေနပ်

သွားသည်။

“ကဲ! ရောက်ပြီ၊ အဲဒါ ကိုကိုကြီးအိမ်ပဲ”

လှပခမ်းနားသော နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးနှင့် လှပသည့်ခြံဝင်း
ရှေ့မှာ သူ ကားဟွန်းတီးလိုက်တော့ မာလီက တံခါးဖွင့်ပေးခဲ့
သည်။ ရဲမာန်ခ ကားကိုတိုက်ရှေ့ထိ မောင်းဝင်လာခဲ့ပြီး...

“ဆင်း... ညီမလေး၊ ညီမလေးကို ကိုကိုကြီးရဲ့ဘေး
ခန်းမှာ ထားမယ်”

“ညီမလေးလို့ခေါ်နေလေ၊ ကိုကိုကြီးပဲ ယမုန့်ကို အိမ်
ဖော်ဆို”

“အေးပါ... အေးပါ၊ ဒါပေမဲ့ နှုတ်ကျိုးနေတာ ခက်
တယ်။ ကဲ! လာ၊ မီးစင်ကြည့် ကကြတာပေါ့”

ကိုကိုကြီး ရှေ့မှဆင်းသွားတော့၊ ယမုန့် နောက်မှကုတ်
ချောင်းချောင်း ခရီးမရဲပုံစံနှင့် ဆင်းလိုက်ရသည်။ ကိုယ်က အိမ်
ဖော်လေ။ အထုပ်ကလေး ပိုက်ပြီးပေါ့။ ဝတ်ထားသည့်အဝတ်က
လည်း အိမ်နေရင်းမို့ ခပ်နွမ်းနွမ်း။

ရဲမာန်ခ ယမုန့်ကို ဧည့်ခန်းထဲ ခေတ္တထားခဲ့ပြီး အဘွား
အခန်းထဲသို့ အရင်ဆုံးဝင်လိုက်သည်။ သူ အဘွားကိုထားခဲ့တာ
အတော်ကြာပေပြီ။ မနက်ကိုးနာရီလောက်မှ သူထွက်သွားခဲ့တာ

ယခု ဆယ်နှစ်နာရီထိုးခါနီးပေပြီ။

အိပ်ရာပေါ်မှာ အဘွားလဲလျောင်းနေတုန်းမို့ သူ အဘွား
ကိုငုံကြည့်လိုက်လျှင် ဒေါ်ပန်းဒေဝီ မျက်လုံးပွင့်လာခဲ့သည်

“မြေးပြန်လာပြီလား၊ ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာ
လဲ”

“မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေဆီ သွားကြည့်တာပါ
အဘွားရယ်၊ ကဲ! အဘွား နေ့လယ်စာစားရအောင်နော်၊ ဒီကို
ယူလာခဲ့မယ်”

သူက အဘွားကိုစကားဖြတ်ပေးမယ့် အဘွားကမပြတ်။

“မြေးရဲ့အမေ့ညီမကို သွားတွေ့တာလား၊ သူတို့ အဲဒီ
မှာပဲလား”

“အဲဒီမှာမရှိတော့ဘူး၊ ဘယ်ပြောင်းကုန်ကြတယ်မသိ
ဘူး၊ ကျွန်တော် နောက်မှစုံစမ်းကြည့်မယ်။ ခုတော့ အဘွားကမှ
ကျေနပ်မာတာ”

“အဘွားမတျန်းမာတာထက် မြေးအတွက်က ပိုအရေး
ကြီးပါတယ်။ မြေးအတွက် လုပ်သင့်လုပ်လိုက်တာတွေ လုပ်ပေး
ဦးမယ်။ မိပန်းနုက လွယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ့်မြွေပွေးကို
မှ အဘွား ခါးပိုက်ပိုက်မိခဲ့တယ်”

“ဒါတွေ တွေးမနေပါနဲ့အဘွားရယ်၊ ဪ... အဘွား၊ ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ထမင်း ချက်ဖို့ခေါ်လာခဲ့တယ်။ သူ့ခမျာ မိဘတွေမရှိတော့ ဦးလေးနဲ့နေရတာ။ ဦးလေးက အရက်သမားဆိုတော့ မသင့်တော်ဘူး”

“အင်းလေ၊ မြေးသဘောပါပဲ။ မြေးနဲ့ရင်းနှီးတယ်မဟုတ်လား။ ရိုးရောရိုးသားရဲ့လား”

“ရိုးသားပါတယ်အဘွားရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်မလေးပါ။ အားကိုးရမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့က ဒေါ်ပန်းနုရောင်ရဲ့ ပဉ္စမံတပ်သားတွေကိုလည်း အလုပ်ထုတ်ပစ်ရဦးမှာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ငါ့မြေး၊ သူ့လူတွေကိုထုတ်ပစ်ပြီး ကိုယ့်လူတွေ ရှာခန့်ထားမှ အားကိုးရမှာ။ အဘွား သူ့ကိုပြန်ပြီး လက်ခံလို့မဖြစ်တော့ဘူး။ ခြံဝယ်မယ့်သိန်းလေးရာလည်း ခုထိမမြင်ရတော့ဘူး”

“ကဲပါ အဘွားရယ်၊ ဒါတွေထားလိုက်ပါဦး၊ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကိုသာ ဂရုစိုက်စမ်းပါ။ ကျွန်တော် အဘွားဖို့ ထမင်းပွဲသွားယူလိုက်ဦးမယ်”

ရဲမာန်ခ အဘွားအခန်းမှပြန်ထွက်လာခဲ့ပြီး ယမုန့်ကိုခေါ်

ကာ မီးဖိုဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

“အဘွားဖို့ ထမင်းပွဲပြင်ယူသွားရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မီးဖိုဆောင်မှာ မလုံးနင့်မဖြူတို့ ခေါင်းချင်းဆိုင်နေရာမှ သူတို့ကိုမြင်လျှင် အလန့်တကြားဖြစ်သွားကြသဖြင့် ရဲမာန်ခမသင်္ကာဖြစ်ရသည်။

“အဘွားဖို့ ထမင်းပွဲပြင်ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာလေး”

မဖြူက ပြာပြာသလဲပင် ထမင်းပွဲပြင်ပေးနေစဉ် မလုံးက စပ်စုနေသည်။

“ဆရာလေး၊ သူလေးက ဘယ်သူလဲ၊ ဆရာလေးရဲ့ ဟိုဘဝက ညီမလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ထမင်းချက်ဖို့ခေါ်လာတာ”

“ဪ... ကျွန်မတို့ရှိသားပဲရှင်၊ ရပါတယ်”

“ခင်ဗျားတို့က ဒေါ်ပန်းနုရောင်ရဲ့လူတွေ၊ နစ်နာကြေးပေးပြီး ပြန်လွှတ်မှာ”

“ရှင်!”

“အို! မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာလေးရယ်၊ မမလေးခန့်ထားပေ

မယ့် ကျွန်မတို့က ရိုးရိုးသားသားတွေပါ။”

နှစ်ယောက်သား မျက်နှာတွေပျက်သွားကြပြီး အသံတွေ တုန်ယင်နေကြစဉ် ရဲမာန်ခ ယမုန့်ကိုခေါ်ကာ အဘွားအခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

“ယမုန့်၊ အဘွားရှေ့မှာ ကျွန်ုပ်တို့မပျက်စေခဲ့နော်”

“အင်းပါ”

“ဘာမှလည်းမကြောက်နဲ့ ကိုကိုကြီးရှိတယ်”

“ဟုတ်”

ထမင်းပွဲလေးကိုင်ကာ ယမုန့် ကိုကိုကြီးနောက်မှလိုက် လာရတော့ ရင်ထဲမှာ ကတုန်ကယင်။ ကြောက်တာရော စိတ်နာ တာရော။

ဒေါ်ပုန်းဒေဝီ၏အခန်းက ခမ်းနားလှပလွန်းလှပါသည်။ သူဌေးမကြီးရဲ့အခန်းမို့ ကျယ်ဝန်းပြီး အထဲမှပစ္စည်းများကလည်း ရှယ်။ ကုတင် မွေ့ရာ၊ စောင်ခြင်ထောင်တွေကအစ အပျံ့စား။

ယမုန့်ခ ထမင်းပွဲကို ကုတင်းနားရှိစားပွဲပေါ်သို့ တင်ပေး လိုက်သည်။ ရဲမာန်ခ အဘွားကိုယုယစွာ ထူပေးလိုက်ပြီး ထမင်း စားဖို့ ပြင်ဆင်ပေး၏။ အဘွားက ထမင်းစားရင်း ယမုန့်ကိုအကဲ ခတ်နေသည်။

“မိန်းမချောလေးပဲ၊ ညည်း ဘယ်နှုတ်နန်းထိ ကျောင်းနေ နေလဲ”

“ဆယ်တန်းပါ အဘွား၊ အောင်တော့မအောင်ပါဘူး”

“ညည်းမိဘများကရော ညည်း အိမ်ဖော်လုပ်မှာ ခွင့်ပြု

ရဲ့လား”

အဘွားက လိမ္မာပါးနပ်သူမို့ စကားနှင့်စမ်းချေပြီ။ စော စောက ရဲမာန်ခ ပြောထားတာက မိဘမဲ့၊ ဦးလေးအရက်သမား နဲ့နေရသူ။ ရဲမာန်ခ မျက်လုံးပြူးနေရပြီ။ ယမုန့်ကို စကားနှင့်လှမ်း ဝီတ်ရသည်။

“သူ့ဦးလေးက ခွင့်ပြုပါတယ်၊ တစ်လငါးသောင်းပေး ရမယ်တဲ့။ သူက သောက်နေရရင် ပြီးနေတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်အဘွား၊ ဦးလေးက ငွေရရင် ပြီးပါတယ်”

ယမုန့် ကိုကိုကြီးစကားကို နင်းလိုက်ရသည်။ ဟူး...

မလွယ်ပါလား။

“ကဲ! မိသဲ၊ နင့်အတွက် အခန်းသွားပြင်ချည်။ ဟိုခြေ လင်းအခန်း အားနေတယ်။ ရှင်းလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာလေး”

မဖြူနှင့်မလုံးတို့ခေါ်သလို ယမုန့်က ခေါ်ပစ်လိုက်တော့

ရဲမာန်ခ တွန့်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ အဘွားကလည်း တစ်ဖော

“မီးပိုနားကအခန်းမှာ ထားပါလား ပြေးရဲ့။ ဒီအနားအခန်းဆိုတော့ ပြေးနဲ့နီးနေတာပေါ့။”

“သူ့ကိုခိုင်းရတာ လွယ်အောင်ပါအဘွားရဲ့။ ကဲ! သွား

သူလက်ညှိုးညှိုးပြရာအခန်းသို့ ယမုန်ခ ဝင်ခဲ့ရပါသည်။ အခန်းလေးက ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း။ ကုတင်ကလည်း ခပ်သေးသေးအေးသေး... ငါက အိပ်မိမိပဲ။ စောင်တွေမွေ့ရာတွေ ခေါင်းအုံတွေတောင် မရှိသေး။

ယမုန်ခ ပါလာသည့်အခတ်အိတ်ကလေးကို ကုတင်အောက် ထိုးထည့်လိုက်ပြီးမှ ကုတင်ပေါ်သို့ပြန်တက်လိုက်ပါ။ နောက် အိတ်ကိုခေါင်းအုံနဲ့ပြီး ဘာမှမရှိသည့်ကုတင်ပေါ်မှာ တောကွေးလေး အိပ်ထည့်လိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ ဘာတွေဆိုနှင့် မှန်းမသိပေမယ့် ယမုန် တိတ်တခိုးရှိုက်ငိုနေမိခဲ့ပါသည်။

“ဟင်! ဒီကောင်မလေး ထမင်းလည်းမစားရသေးဘဲနဲ့

ဟနေသည့်အခန်းထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ရဲမာန်ခ ယမုန်ကိုအရမ်းသနားသွားမိသည်။ ဘာမှမရှိသေးသည့်ကုတင်

ပေါ်မှာ အိတ်ကိုခေါင်းအုံနဲ့လို့။

“အို... ”

မျက်ရည်တွေလည်း ရွှဲလို့ပါလားညီမလေးရယ်။ ဘာတွေများ မကျေနပ်နေရတာလဲကွာ။

ယမုန်ပါးပေါ်မှမျက်ရည်စလေးများကို ယယစွာ သုတ်ပေးရင်း အအိပ်ကြီးသည့်ကောင်မလေးကို သူချစ်ခင်စွာငဲ့ကြည့်မိတော့ ညီမလေးဟာ သူ့အတွက် အသစ်မွေးဖွားထားသည့်သူနယ်။

ဟင်! ဘယ်လိုလဲ၊ ငါ့စိတ်တွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ။ ကိုယ့်ညီမလေး မဟုတ်ဘူးဆိုသည်နှင့် သူ့စိတ်တွေ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားကုန်ပြီလား။

ချောမွေ့နုနယ်လှသည့် ချစ်စရာညီမလေးကို သူ ကိုယ့်ညီမအရင်းလေးလိုပဲ သဘောထားရမည်။

“ညီမလေး... ညီမလေး၊ ထ! ထမင်းစားရအောင်။

ကိုကိုကြီး ဆာနေပြီ”

ယမုန်လက်မောင်းလေးတစ်ဖက်ကို ဆွဲထူရင်း သူ မနိုးရက်စွာနှင့် နှိုးလိုက်တော့ ကောင်မလေး ပြူးတူးပြဲတဲနှင့် နိုးလာ၏။

“ဟင်! ကိုကိုကြီး”

“ထမင်းစားရအောင်၊ လာ... ပြီးမှပြန်အိပ်၊ ဟိုလူတွေလည်း ရှင်းထုတ်ရဦးမယ်”

“လွယ်ပါ့မလား ကိုကိုကြီးရယ်”

“ဘာလို့မလွယ်ရမှာလဲကွ၊ သုံးလစာစီ အပိုပေးပြီးမှ အလုပ်ထုတ်ပစ်မှာ။ သူတို့က ဒေါ်ပန်းနုလူတွေ”

နှစ်ယောက်သား မီးဖိုဆောင်ဘက်သို့ အတူဝင်လာခဲ့ကြတော့ မလုံးနှင့်မဖြူမှာ မျက်နှာငယ်လေးတွေနှင့် အယူခံဝင်ဖို့စောင့်နေကြလေသည်။

“ဆရာလေး၊ ကျွန်မတို့ကို အလုပ်မဖြုတ်ပါနဲ့ရှင်၊ အခုအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒီလိုလူကောင်းသူကောင်းရှိပြီး စိတ်ချမ်းသာရတဲ့အိမ်မျိုးက ရှားသွီပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့ကို သူခန့်တယ်ဆိုပေမယ့် ကျွန်မတို့ကို ဘာမှမဟုတ်တာ မလုပ်ခိုင်းပါဘူး။ လုပ်ခိုင်းရင်လည်း ကျွန်မတို့မလုပ်ပါဘူးရှင်”

နှစ်ယောက်သား အသည်းအသန်တောင်းပန်နေကြလျှင် ရဲမာန်ခ တွေဝေသွားရသည်။ သို့သော် အဲဒီလိုသနားနေလျှင် သူတို့ ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးသလိုများဖြစ်နေမလား။

သူ စိတ်ကို တင်းရဲသည်။

“အလုပ်ပဲ၊ ဘယ်မှာလုပ်လုပ် ရပါတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ကို သုံးလစာစီ အပိုပေးလိုက်မှာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ကိုယ့်ချွင်ပေမယ့် ဒေါ်ပန်းနုရောင်ကို လုံးဝယုံလို့ မဖြစ်ဘူးလေ”

နောက်ဆုံး ဘယ်လိုပင် တောင်းပန်တောင်းပန် သူတို့ သုံးယောက်ကို ရဲမာန်ခ အလုပ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

လောလောဆယ် အိမ်မှာ ဒေါ်ပန်းနုဒေဝီ၊ ရဲမာန်ခနှင့် ယမုန်တို့သုံးယောက်ပဲ ရှိတော့၏။

“နောက်ထပ်အလုပ်သမားမရခင် ယမုန်တစ်ယောက် တည်း ချက်ရမှာ။ ဖြစ်ရဲ့လား”

“ဖြစ်တယ်၊ ကိုကိုကြီးက ဈေးဝယ်ပေးပေါ့”

“ငါတစ်ယောက်တည်းတော့ ဘယ်ဝယ်တတ်မလဲ။ နင် ခါ လိုက်ဝယ်ပေါ့။ သုံးရက်မှတစ်ခါ၊ လေးရက်မှတစ်ခါလောက် ဝယ်ရင် ရပါတယ်။ သုံးယောက်စာတည်းပဲဟာ”

“အိမ်ရှင်းတော့ရော ဘယ်လိုရှင်းရမလဲ”

“ဖုန်စုပ်စက်ရှိတယ်၊ အဝတ်လျှော်စက်ရှိလည်း သုံးတတ်တယ်မဟုတ်လား။ နင်တစ်ယောက်တည်းမနိုင်ရင် ကိုကို

“ကြီးပါ ကုမ္မာပေါ့”

“အဘွားကိုပြုစုတော့ရော၊ အဘွားအတွက်တော့ နာမ်လေးဘာလေး ငှားမှထင်တယ်”

“အဘွားက အဘော်အတန်ကျန်းမာနေပါပြီ၊ ပြုစုစောင့်ရှောက်ရုံလောက်ပဲလိုတာ။ နာမ်မငှားဘဲလဲ သူ့နာမပြုအကူတစ်ယောက်ဆိုလည်း ရပါတယ်။ ကိုကိုကြီး ရှာလိုက်မယ်။ ယမုန့်လည်းအဖော်ရတာပေါ့”

နေ့လယ်စာကို စိတ်မပါလက်မပါ စားဖြစ်ကြ၏။ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်ဟင်းတွေ မဟုတ်တာရယ်၊ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေတာရယ် ကြောင့်ဖြစ်မည်။

နောက်နေ့မှစပြီး သူ ညီမလေးလက်ရာကို အပြည့်အစားရတော့မည်။ ညီမလေးမျက်နှာကို ကြည့်ပြီးတော့ပေါ့။ မေမေ့အတွက် စိတ်မကောင်းပေမယ့် မေမေ့ကို ဘယ်လိုမှခေါ်လို့မရသေး။

မနက်ဖြန် မေမေ့အတွက် အဘွားပိုင် လွတ်နေသည့် တိုက်ခန်းတစ်ခန်းမှာ စီစဉ်ပေးရမည်။

အခန်း (၁၈)

အိမ်မြောင်အမြီးပြတ်...

မြတ်သစ် တစ်နေ့ရောက်မသွားတာနှင့် အရာအားလုံးဟာ စောက်ထိုးမိုးမျှော်၊ မနေ့က မိရယ်မွေးနေ့ သွားနေရသည်။ သည်နေ့ သူ ယမုန့်ဆီပြေးလာခဲ့တော့ ယမုန့်တို့တိုက်ခန်းက ဝိတ်ထားသည်။

သူ့ရင်ထဲ လုပ်ဟာသွားလိုက်တာ ဘာနှင့်မှအစားထိုးလို့မရ။

မနေ့က ရဲမာန်ခ ဖုန်းဆက်အပြီး သည်အိမ်သို့ရောက်လာသည်။ နောက် သားအမိနှစ်ယောက်လုံးများ ခေါ်သွားလေသလား။ မြတ်သစ် ဘာဆက်လုပ်ရမည်လဲ၊ စဉ်းစားကြည့်လိုက်

တော့ ရဲမာန်ခအိမ် လိုက်သွားဖို့သာ စိတ်ကူးရ၏။

ဒေါ်ပန်းဒေဝီရဲအိမ်ကိုတော့ မြတ်သစ်သိပါသည်။ ကားကိုချက်ချင်းပြန်လှည့်ပြီး သူ ရဲမာန်ခရိုရာသို့ မောင်းခဲ့သည်။

“တောက်ကံ! သူနဲ့ဘာမှမတော်ဘဲ။ ဘာမှမဆိုဘဲနဲ့ လာရှုပ်နေတယ်။ ကိုယ့်ဇာတ်ကိုယ်မနိုင်ဘဲနဲ့ လာပြီးပတ်သက်နေတယ်။ အသွားကြီးကဖြင့် ခါးခါးသီးသီးနေတာ။ ယမုန်ကရော ဘာဖြစ်လို့ အောက်ကျနောက်ကျခံပြီး ကိုယ့်ကိုမလိုလားတဲ့အိမ် လိုက်သွားရတာလဲ”

မြတ်သစ် ဒေါသတွေ ဖြစ်နေရသည်က ရဲမာန်ခကိုယ် အစတုန်းကတော့ ယောက်ျားကြီးရယ်လို့ ကြောက်ရွံ့ရုံသေရသေးမယ့် ယခုကျ သူသိပ်ပြီးအစာမကျေ။

ရဲမာန်ခ ဘာအချိုးချိုးတာလဲ။ ကျားနဲ့ဆင် လယ်ပြင်မှာ တွေ့ကြုံပေါ့ကွာ။

ယမုန်က သိပ်လှနေတော့ ဘာမှမတော်တော့တဲ့ ယောက်ျားအပေါ် စိတ်သဘောထားတွေ ပြောင်းကုန်တာလား။ သူလုံး အဖြစ်မခံနိုင်။ ယမုန်ဟာ သူနှင့်ပဲလက်ထပ်ရမည်။

မြတ်သစ်ဘုန်း ဒေါ်ပန်းဒေဝီရဲတိုက်သို့ရောက်သွားတော့ ခြံရှေ့မှတစ်လျှောက် နှိပ်လိုက်သည်။ အိမ်ထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ်ရင်း

ထွက်လာသည်က သူ့ရဲ့ယမုန်လေးရယ်ပါ။

သနပ်ခါးပါးကွက်ကြား၊ ခါးထိရှည်သည့်ဆံနွယ်များက ကျစ်ဆံမြီးနှစ်ဖက် ထိုးထားပြီး ချည်ထည်အစိမ်းနုဝမ်းသက်လေးနှင့် ကပိုကရို၊ ဆောင်းမကုန်သေးတာတောင် သူကလေးရဲ့နဖူးမှာ ချွေးစို့လျက်။

“ယမုန်”

“ဟင်!”

သူ့ကိုမြင်တော့ ယမုန် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြေးဖို့ ပြင်လျှင် မြတ်သစ် ပိတ်အော်ပစ်လိုက်သည်။

“ယမုန်... ကိုယ့်ကိုတံခါးဖွင့်ပေးပါ။ ကိုယ် ရဲမာန်ခနဲ့ စာရင်းရှင်းမယ်”

“ကိုကိုကြီး အပြင်သွားတယ်၊ အိမ်မှာ ယမုန်နဲ့အသွားပဲရှိတယ်။ ရှင်ပြန်ပါရှင်၊ တော်ကြာ သူပြန်လာရင် ပြဿနာတွေ ရှုပ်ကုန်မယ်”

ယမုန်အသွင်က ပူပူပင်ပင်။ သူမ ဘယ်သူ့အတွက်စိတ်ပူနေတာလဲ။ မြတ်သစ်ကလည်း သေမထူးနေမထူး။ သူ့ရင်ထဲ မီးလောင်နေပါပြီ။

“အဲဒီရုပ်တာတွေ ရှင်းမလို့၊ ကိုယ့်ကို တံခါးဖွင့်မပေးရ”

ရဲအောင် ကိုယ်က တေလေကြမ်းပိုးလား။ သူ့ခိုးစားပြလား။ ယမုန့်မင်းကိုလည်း ကိုယ်အံ့သြတယ်။ ကိုယ့်ကိုတစ်ပြားမတန်အောင် ဟက်ဟက်စက်စက်ပြောသွားတဲ့ အဘွားကြီးရဲ့အိမ်ကို လိုက်ရဲတယ် နော်။ ယမုန့်မှာ မာနမရှိတော့ဘူးလား။ အန်တီရော၊ အန်တီကို ကိုယ်တွေ့ပါရစေ”

သူခံပြင်းစွာပြောတော့ ယမုန့် မျက်ရည်ဝဲရသည်။ ရှင်းပြလို့မရတဲ့အကြောင်းတရားတွေ သံယောဇဉ်တွေကို သူမဘယ်လိုပြောပြရမှာလဲ။ မြတ်သစ်မှာလည်း ခံစားချက်ကြောင့် အသံတွေတုန်လို့။

“ပြောစမ်းပါဦး ယမုန့်ရယ်၊ မင်းကို သူခိုင်းဖို့ခေါ်လာတာမဟုတ်လား။ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ် ရပ်တည်နိုင်အောင် ကိုယ်ကူညီပေးထားရဲ့နက် သူများလက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးတာကို ခံယူချင်သေးလား ယမုန့်ရယ်။ အဘွားကြီးက ယမုန့်ကို ကြည်ဖြူလို့လား”

မြတ်သစ်အမေးကြောင့် ယမုန့်မျက်ရည်ကျရပါသည်။ တကယ်လည်း အဘွားရှေ့မှာ သူမ ဟန်ဆောင်နေရပါ၏။ အိမ်ဖော်မလေး မိသဲလေ။

“မေမေ ရှင်အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကျော

ပေါ်က ကျန်မအပေါ်မှာ အများကြီးရှိတယ်။ ရှင်ပြန်ပါတော့နော်၊ တော်ကြာ သူပြန်လာတော့မယ်”

“မပြန်ဘူးကွာ... လုံးဝကိုမပြန်ဘူး။ ကိုယ် ယမုန့်ကို ဘယ်လောက်တောင်ချစ်လိုက်သလဲ၊ ယမုန့်နည်းနည်းမှ အသိအမှတ်မပြုဘူး။ ဘာလဲ၊ အဲဒီကျေးဇူးတရားအတွက် ယမုန့်ဘဝတို့ အလကားအဖြစ်ခံတော့မှာလား။ မင်းရဲ့မာနတွေကို လွှင့်ပစ်လိုက်တော့မှာလား။ မသိဘူးကွာ... ယမုန့် ကိုယ်နဲ့ပြန်လိုက်ခဲ့မိလို့ ကိုယ် ယမုန့်ကိုသိပ်ချစ်တယ်။ ယမုန့်တို့သားအမိကို ကိုယ် နေရာထပ်ရွှေ့ပေးမယ်။ ကိုယ် တယုတယနဲ့ ခေါင်းပေါ်တင်ထားလောက်အောင် မြတ်နိုးကိုးကွယ်ချင်တဲ့မိန်းကလေးကို သူများ ခြိမ်းခြောက် ချင်းနေတာ လုံးဝမကြည့်နိုင်ဘူး”

မြတ်သစ်ဘုန်း ပေါက်ကွဲနေတုန်း ရဲမာန်ခ သူ့အနားသို့ ဘယ်အချိန်ရောက်လာလိုက်မှန်းပင်မသိ။ ကားက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်လျက်။ ရဲမာန်ခရှုကာ ထန်တင်း ပြတ်တောက်တော့မတတ်။

“ဟေ့ကောင်! မင်း ငါ့အိမ်ရှေ့က ထွက်သွားလိုက်စမ်း။ မင်းလို ငမွေး ဂျလေဗီတစ်ယောက်ကများ ငါ့ကိုဝေဖန်နေလိုက်တာ။ ယမုန့်က ငါ့ညီမကွ၊ ငါတစ်သက်လုံး ပြုစုယုယခဲ့တဲ့ညီမ၊ ခြိမ်းခြောက်ချင်းဖို့ ကြိုးစားနေတာက မင်း။ ဘာလဲ၊ မင်းမှာ

ဖျက်ဆီးဖို့ မိန်းကလေးတွေ မရှိတော့ဘူးလား။ ငါ့ညီမကို လာထိ
လို့ကတော့ အသက်ချင်းလဲပစ်လိုက်မယ်။ အဲဒါ လုံးဝမှတ်ထား
လိုက်”

ယမုန် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်သောမျက်
ဝန်းများဖြင့် ကြည့်နေရသည်။ တံခါးကို ယခုထိဖွင့်မပေးရသေး
နှစ်ယောက်သား ရန်ဖြစ်ထိုးကြိတ်ကြလျှင် သူမ ဘယ်လိုတားဆီး
ရပါ့မလဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုကြီးကို လေးစားကြောက်ရွံ့ရသလို
မြတ်သစ်ကိုလည်း သနားမိပါ၏။ သူ ငါတို့သားအမိကို တကယ်
စေတနာနဲ့ကူညီရှာတာ။ ဒါဟာလည်း ကိုကိုကြီးပြောသလို ငါးစာ
ချတာလား။

“ဟား... ဟား... ဟား။ ဒီမှာ ရဲမာန်ခ၊ ညီမ ညီမ
ဆိုပြီး ခင်ဗျားမျှောမချပါနဲ့တော့။ အခု ယမုန်နဲ့ခင်ဗျားက ဘာ
မတော်တော့ဘူး။ ခင်ဗျားမှာ ယမုန်အတွက် ဘာတာဝန်မှမရှိဘူး
ဘာလဲ။ ခင်ဗျားက တစ်သက်လုံးမွေးလာတဲ့ကြက်ကို အခုမှ
ချက်စားဖို့ ကြံနေပြီမဟုတ်လား။ ယမုန်ကို ခင်ဗျားသိမ်းပိုက်
နေတာမဟုတ်လား”

“ဘာကွ!”

“ခွပ်!”

မြတ်သစ်ဘုန်း၏စွပ်စွဲချက်ကြောင့် ရဲမာန်ခမျက်လုံးတွေ
ပြာခနဲဖြစ်သွားပြီး သူ့ကိုလက်သီးနှင့် ဆွဲထိုးပစ်လိုက်သည်။ မြတ်
သစ်ပါးစောင်မှာ သွေးတို့ ရဲခနဲ။

“အမယ်လေး! ကိုကိုကြီး သူ့ကိုမလုပ်ပါနဲ့၊ မြတ်သစ်
ရယ်၊ ပြန်... ပြန်ပါရှင်၊ နောက်မှဖုန်းဆက်လိုက်ပါ။ သွား...
ရှင်သွားတော့”

ယခုမှ ယမုန် တံခါးဖွင့်ပြီး အပြေးလေး သူတို့အနားကို
ရောက်သွား၏။ ကိုကိုကြီးကိုမဆွဲရဲသည်မို့ ယမုန်က မြတ်သစ်
ကိုဆွဲကာ သူ့ကားဆီတွန်းပို့မိလျှင် ရဲမာန်ခ၏မျက်လုံးတွေ ပြာ
ခနဲ။

သူ့ညီမလေးဟာ သူ့ရှေ့မှာတောင် မြတ်သစ်ကိုဆွဲလား
လွဲလားနှင့်။ ဒီလိုတွေ ဂရုစိုက်နေပြီလား။ သူတို့အချင်းချင်း ဘာ
တွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။

“ဟေ့ကောင်! မင်းနောက် ငါ့ညီမကို လုံးဝလာမပတ်
သက်နဲ့။ မြေခွေးလိုကောက်ကျစ်တဲ့ကောင်၊ မြေလိုစဉ်းလဲတဲ့
ကောင်၊ ငါတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ကြား မင်းတိုးဝင်ဖို့ သွေးခွဲဖို့
လုံးဝမကြိုးစားနဲ့”

“ခင်ဗျားသာ ဖြူစင်ရိုးသားတဲ့ယမုန့်ကို အပိုင်သိမ်းဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ကျားငစဉ်းလဲကြီး။ ကျေးဇူးတရားဆိုတာတွေနဲ့ ယမုန့်ကို မတရားအနိုင်ကျင့် ခိုင်းစေနေတဲ့လူ... ထွီ!”

“အောင်မာ! မင်းကများ... မင်းလို ကလိမ်ကကျစ် လူပွေလူရှုပ်ကများ”

ရဲမာန်ခ သူ့အနားသို့လျှောက်လာတော့ ယမုန့် မြတ်သစ် ကို ကားထဲသို့တွန်းထည့်ရင်း ငိုကြီးချက်မ တောင်းပန်ရသည်။

“သွားပါတော့ရှင်၊ သွားပါတော့။ သူ့ဒေါသက အရမ်း ကြီးတယ်”

“ကိုယ် ယမုန့်မျက်နှာကြောင့် အလျှော့ပေးလိုက်တာ ယမုန့်ကိုချစ်လို့ ပြန်သွားပေးလိုက်တာ။ ကိုယ့်ဒေါသက သူ့ထက် ကြီးတယ်၊ အရပ်တကာလှည့်ပြီး ရန်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကောင်ပါ ယမုန့်ရဲ့ တောက်! ယမုန့်သေသေချာချာစဉ်းစားထား။ ကိုယ်ဆက်သွယ် မယ်”

မြတ်သစ်စကားတွေကို ယမုန့်တင်မက ရဲမာန်ခလည်း ကြားနေရပါသည်။ သူ့ဒေါသတွေနှင့် ရူးမတတ်ဖြစ်နေစဉ် မြတ် သစ်ကား ထွက်သွားလေ၏။

“တောက်! ကိုယ့်လူက သူများဘက် ပါနေလို့ ငါ့ကို

အစော်ကားခံရတာ”

ရဲမာန်ခ ကားပေါ်ပြန်တက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ကားမောင်း ထင်လိုက်သည်။ ယမုန့် တံခါးပြန်ပိတ်နေသည့်အနားသို့ လျှောက် လာခဲ့ပြီး သူမကို တိုက်ဘေးရှိရေကူးကန်ဘက်သို့ အတင်းဆွဲ ခေါ်လာခဲ့သည်။ သူ့ရှုပ်က ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ဆက်ထန်တင်းမာလျက်။ ယမုန့် ကိုကိုကြီးကိုသေမတတ်ကြောက် ရှံ့ရပါသည်။

သူက ရေကူးကန်ဘေးရှိခုံတန်းမှာ ယမုန့်ကို ဆောင့် တွန်းထိုင်ချစေလိုက်ပြီး သူလည်း ထိုင်လိုက်၏။ ခပ်ကျိတ်ကျိတ် နှင့် ကြိတ်မနိုင်ခဲမရအသံက အတွားလည်းကြားသွားမှာစိုးလို့ပါ။

“တောက်! မိယမုန့်၊ ဒီကောင် လူရှုပ်လူပွေမုန်း နင်မသိ သွားလား။ ယောက်ျားတွေရဲ့မာယာ ယောက်ျားတွေရဲ့ပရိယာယ် တို့ နင်နားမလည်ဘူးလား။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုကောင်မျိုးနဲ့ ဆက် သွယ်ရတာလဲ။ ပြောစမ်း!... နင်တို့ချင်း ကြိုက်နေကြပြီလား၊ တောက်! အစ်ကိုရှေ့မှာတောင် အရက်မရှိ ဆွဲလားလွဲလားနဲ့။ ခွဲတွယ်ရာမှာဆို ဘယ်လိုနေမယ်မသိဘူး”

သူမကို ဒီလောက်ထိ နစ်နစ်နာနာတွေ ပြောနေတော့ ယမုန့် ကိုကိုကြီးကို အရွဲတိုက်ချင်စိတ်က ထောင်းခနဲ။

“ဟုတ်ကယ်၊ ယမုန့် သူ့ကိုသနားတယ်။ ကိုကိုကြီးနိမ့်စက်လို့ သူ့အထိနာသွားပြီ။ သူက တကယ့်လက်ရဲဇော်ခဲနဲ့ လူတကာနဲ့ ရန်ဖြစ်နေတဲ့လူ။ ကိုကိုကြီးကို တမင်တကာအလျှော့ပေးလိုက်တာ”

“အောင်မာ! . . . အလျှော့မပေးတော့ရော ငါက သူ့ကို ကြောက်စရာလား။ မိယမုန့်၊ နင့်မှာအပြစ်တွေ သိပ်များနေပြီနော်။ ငါတားမြစ်ထားတဲ့ကောင်ကို ဆက်သွယ်ရုံတင်မက၊ ငါ့ရှေ့မှာထိ ဆွဲလိုက်လွှဲလိုက်သေး။ နင့်ကို အဲဒီကောင်က ငါးစားသွားမှာ အရပ်တစ်ရှုပ်လို့ လှည့်ကစားသွားမှာ နင်သိလား”

“မလှည့်စားဘူး၊ သူက ယမုန့်ကို အမြဲတမြတ်တနိုးတယ်။ ကူညီတယ်။ ကိုကိုကြီးလို့ မအော်ဘူး၊ မဆူဘူး၊ မဟန်ဘူး၊ မနိပ်စက်ဘူး။ ယမုန့်ကို သူလက်ထပ်ခွင့်တောင်းထားတယ်။ ယမုန့် သူ့ကိုခွင့်ပေးလိုက်တော့မယ်”

“ဘာ!”

ယမုန့်စကားတွေကြောင့် ရဲမာန်ခ သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး ဖရိုဖရဲပြိုကျလာသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

သူ့ညီမလေးဟာ သူ့ကိုကောင်းကောင်းကြီး အထင်ထဲ နေပါရောလား။

“သူ့လိုလူမျိုးနဲ့တော့ နင့်ကိုမပေးစားဘူး၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် သတ်ပစ်လိုက်မယ်။ လင်ဆိုးမယား တဖားဖားဖြစ်ပြီး မျက်ရည်နဲ့ ဒူးနဲ့သုတ်နေရမှာဖြစ်ရမှာထက်စာရင် နင့်ကိုငါသတ်ပစ်မယ်။ သိလား။ ဒီလောက် အစ်ကိုက ဆုံးမနေတဲ့ကြားထဲက ဒီကောင်ကို နင်မို့စဉ်းစားတယ်။ ငါ့ဆူနေမာန်နေရတာကလည်း မဖြစ်သင့်တာဖြစ်ရအောင်ပါ မိယမုန့်ရယ်”

ဒေါသတွေမှ သောကသို့ ကူးပြောင်းသွားပြီး ရဲမာန်ခ အသံတွေတုန်ယင်လာလျှင် ယမုန့် သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး မီးဖိုထဲသို့ ပြန်ဝင်ပြေးခဲ့သည်။ ယမုန့်ရင်ထဲမှာ နာကျင်ကြေကွဲနေရတာကို သယ်သူအတွက်လဲ။ မြတ်သစ်ကတော့ ကိုကိုကြီးကို တော်တော် အထင်လွဲနေတော့သည်။

‘ခင်ဗျားသာ ခြုံစင်ရိုးသားတဲ့ယမုန့်ကိုအပိုင်သိမ်းဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ကျားစေဉ်းလဲကြီး’ တဲ့။

ကိုကိုကြီးနှင့်သူမက ဘာမှမတော်ဘူးဆိုတော့ သူ့ပြောပြပေါ့။ ယမုန့် ကိုကိုကြီးရဲ့စေတနာ မေတ္တာကိုတော့ သံသယမဝင်ပါ။ သို့သော် ကိုကိုကြီးအပေါ် အရင်လိုမရဲတင်းတာတော့ အမှန်။

ဟိုတုန်းက ကိုယ့်အစ်ကိုအရင်းရယ်လို့ သူ့ချီးပွေတာ။

ပခုံးဖက်တာ၊ ပါးဆွဲလိမ်တာ၊ ဖက်လဲ့တကင်းနေတာတွေ ရှိလေမယ့် ယခုကျ ရှိုးတို့ရှန်းတန်းဖြစ်နေမိပါပြီ။

မီးဖိုထဲမှာ မျက်ရည်ကျရင်း ယမုန့် ထမင်းဟင်းတွေ ဆက်ချက်နေရသည်။ ကိုကိုကြီးအကြိုက်ဟင်းတွေနှင့် အဘွားအတွက် လူမမာနှင့်သင့်တော်မည့်ဟင်းတွေပါ။

ရဲမာန်ခ အဘွားအခန်းထဲဝင်ခဲ့သည်။ ဒေါ်ပန်းဒေဝီရဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို သူနားလည်အောင် ကြိုးစားနေရပါသည်။ ယခု အဘွားအနားမှာ သူပဲရှိတော့သည်မို့။

“မြေး ပြန်လာပြီလား၊ အဘွားခိုင်းတာတွေ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အဆင်ပြေပါတယ်အဘွား၊ လူနာစောင့်လည်း ရမယ်တဲ့။ အဘွားမိတ်ဆွေ ဒေါ်ကြူကြူမြင့်ရှာပေးမယ်။ မနက်ဖြန်မနက်ရောက်မယ်ပြောတာပဲ”

“အေးအေး... တကယ်တော့ လူစိမ်းတွေဘာတွေ လက်မခံတာ အကောင်းဆုံးပါမြေးရယ်။ ဒါပေမဲ့ အဘွားအနားမှာလည်း ဝေယျာဝစ္စလုပ်ပေးမယ့်သူ လိုသေးတာကိုး။ အိမ်မှုကိစ္စတွေနဲ့ ချက်ရေးပြုတ်ရေးအတွက်ကရော”

“မိသဲတစ်ယောက်တည်းနဲ့ အလုပ်တွေက နိုင်ပါတယ်”

အဘွားရယ်၊ လောလောဆယ်တော့ အပူတပြင်း အလုပ်သမား မရှာသေးပါဘူး။ နောက်မှ ဖြည်းဖြည်းရှာမယ်”

“မြေးကောင်းသလိုသာ လုပ်ပါကွယ်၊ ကဲ! ဒီနေ့တော့ အဘွားလည်း ထမင်းစားခန်းမှာလိုက်ပြီး ထမင်းစားမယ်လေ။ မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတာပေါ့ အဘွား၊ အိပ်ရာထဲချည်း လှဲမနေပါနဲ့။ အဘွား ဘုရားသွားချင်လည်းပြော၊ ဘုရားဖူးရင်း ပုတီးစိတ်တရားထိုင်ရင် ပိုပြီးစိတ်ကြည်နူးရတာပေါ့”

“သာဓုပါ မြေးရယ်၊ သာဓုပါ။ အဘွားကျန်းမာတုန်းက အဘွားမွေးနေ့ ကြာသပတေးနေ့တိုင်း ရွှေတိဂုံဘုရား သွားတယ်။ အခုမသွားဖြစ်တာ ကြာပြီ။ ဒရိုင်ဘာအလုပ်ထွက်သွားကတည်းက ဆိုပါတော့ကွယ်”

ဒေါ်ပန်းဒေဝီကိုတွဲပြီး ဧည့်ခန်းဝသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ နံနက်ဆယ်နာရီခန့်သာ ရှိသေးသည်မို့ နေ့လယ်စာအဆင်သင့် ဖြစ်မှာမဟုတ်သေး။

“အဘွား ဒီမှာခဏနားနေဦးနော်၊ ခြံထဲကိုလှမ်းမြင်ရတယ်။ ဆောင်းလေလေး တဖြူးဖြူးနဲ့။ အဘွားခြံက တော်တော်သာယာတာပဲနော်။ ကျွန်တော် မီးဖိုထဲသွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“အေးအေး...”

ဧည့်ခန်းနှင့်မီးဖိုက တော်တော်လှမ်းပါသည်။ မီးဖိုထဲမှာ ယမုန် ငိုများနေမလား။ ရဲမာန်ခရင်ဘတ်ထဲမှာ နာကျင်ခံစားနေရတာ ဘာကြောင့်လဲ။ ဖြူစင်တဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာမှာ ဒီလိုတွေရှိသေးလား။ ရင်နှင့်တစ်လုံးကြီးခံစားနေရတာ ဘာဝေဒနာတွေလဲ။

သူ ညီမလေးကို အချစ်တွေလွန်နေမိပြီလား။ ဘယ်သူမှမပေးရက်အောင် ချစ်မိနေတာလား။

သူ မီးဖိုဘက်ဝင်လာပြီး ယမုန်ကိုအကဲခတ်လိုက်သည်။ ယမုန် ငိုမနေတော့ပါ။ ထမင်းဟင်းများကိုသာ စိတ်ပါဝင်စားစွာ ချက်ပြုတ်နေခဲ့သည်။ သူ ယမုန်အနားသို့ လျှောက်သွားလိုက်ပြီး နူးညံ့စွာမေးလိုက်သည်။

“ထမင်းစားလို့ ရတော့မလား... အဘွား ဆာနေပြီ အဘွားက ဒီလာစားမယ်တဲ့”

“ရပြီ၊ ဒါဆို ကျွန်မ ပြင်လိုက်တော့မယ်”

“မင်း ချက်လို့ပြီးရဲ့လား”

“ရတယ်၊ ထမင်းပွဲပြင်နေတုန်း ကျက်သွားလိမ့်မယ်”

ယမုန်အသံက စိမ်းဖန့်နေသလို ယမုန်မျက်လုံးများမှာ သူ့ကိုလုံးဝမကြည့်။ ရဲမာန်ခ ခါတိုင်းလို မဆူမမာန်မအော်ချင်

တော့ပါ။ စိတ်မကောင်းဘဲဖြစ်မိသည်။ အထင်အမြင်တွေ လွဲကုန်ရပေပြီလေ။

“ကိုကိုကြီး ကူမယ်”

“မကူနဲ့၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း လုပ်ပါရစေ”

သူ့ကို ကိုကိုကြီးလို့လည်းမခေါ်၊ မော့လည်းမကြည့်သည့် ကောင်မလေးရင်ထဲမှာ ဘာတွေခံစားနေရသလဲ။ အမုန်းတွေလား အထင်လွဲမှားမှုတွေလား။

ရဲမာန်ခ အပြင်ပြန်ထွက်သွားတော့ ယမုန် ထမင်းပွဲကို အမြန်ဆုံးပြင်ပေးလိုက်သည်။ လူနှစ်ယောက်စာလေးပါပဲ။ ကိုကိုကြီးအကြိုက်ဟင်းတွေနှင့် အဘွားအတွက် သင့်လျော်မည့်ဟင်းတွေက ပူပူနွေးနွေး မွှေးမွှေးပျံ့ပျံ့။

ရဲမာန်ခတစ်ယောက်လုံး သူ့အဘွားနားမှာ ရှိနေသည် မို့ ယမုန်ပြေးတွဲခြင်းဘာခြင်း မပြုလုပ်ပါ။ ထမင်းပွဲလည်း ပြင်ပေးပြီးပြီမို့ စကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ အစတ်များလျှော်ရန် မီးဖိုထဲမှ ထွက်သွားလိုက်သည်။

အဘွားရှေ့မှို့ ရဲမာန်ခ ဘာမှမပြောသော။ တကယ်လည်း ယမုန်ကို သူထမင်းစားခေါ်လို့မရ။ အဘွားရှေ့မှာလေ။ အိမ်ဖော်တစ်ယောက်လို မနားတမ်းအလုပ်တွေ လျှောက်လုပ်နေသည့်

၂၄၄ ကြယ်စင်ပျဉ်းဝေ

ညီမလေးအတွက် သူ့စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ၏။ အိမ်ဖော်နှစ်ယောက်
လုပ်ရမည့်အလုပ်ကို သူ့ခမျာ တစ်ယောက်တည်း လုပ်နေရရှာ
တာ။

လူကလည်း ချက်ချင်းရှာလို့ ရတာမျိုးမဟုတ်။ အင်း
လေ... ညီမလေး လုပ်နိုင်မှာပါ။

အခန်း (၁၉)

ရဲမာန်ခတစ်ယောက် ဒေါ်ပန်းဒေဝီပုံသွင်းပေးထားသည့်
အတိုင်း သူမရဲ့လုပ်ငန်းတွေမှာ အခြေကျနေခဲ့ပြီ။ သူဟာ ထက်
မြက်သူမို့ အရာရာတိုင်းမှာ သိနားလည်လွယ်၏။

နောက် အိမ်မှာ ညီမလေးကိုခေါ်ထားခွင့်ရနေသည်မို့
ရဲမာန်ခ စိတ်ချမ်းသာနေတာလည်းပါသည်။ မေမေ့ကိုလည်း သူ
နေရာရွှေ့ပေးပြီးပေပြီ။ အဘွားရဲ့တိုက်ခန်းတစ်ခုမှာ မေမေ့ကို
ထားလိုက်ပြီး အားလုံးအဆင်ပြေအောင် ဖန်တီးပေးခဲ့သည်။

သူ့တွက်ကိန်းနဲ့သူတော့ ရဲမာန်ခ စိတ်ချမ်းသာနေမိ၏။
အိမ်မှာ လူနာစောင့်မရသေးပေမယ့် အိမ်ဖော်တစ်ယောက်တော့
ရပေပြီ။ ယမုန့်အတွက် အကူအညီရတာပေါ့။

ယမုန့်အလုပ်က အဘွားရဲ့ဝေယျာဝစ္စလေးလည်း ကူ
နောက် သူကြိုက်တဲ့ဟင်းလျာများကို ချက်ပေးသည်။ အိမ်သန့်
ရှင်းရေးနှင့် အဝတ်လျော်တာ မီးပူတိုက်တာ အိုးခွက်ယန်းကန်ဆေး
တာတွေကို နောက်ရောက်သည့်အိမ်ဖော် မသူဇာက လုပ်သည်။

ဘာပဲပြောပြော လောလောဆယ် သူ့ဘဝဟာ အဆင်
ပြေနေဆုံးအချိန်၊ အဲ... ညီမလေး သူ့ကိုစကားဟဟမပြောတာ
သူ့ကိုမျက်နှာချင်းမဆိုင်ဘဲ ရှောင်ပြေးနေတတ်တာကိုတော့ ရဲ
မာန်ခ စိတ်ဆင်းရဲရသည်။

ညီမလေးဟာ သဘောဖြူ အူစင်းလေးပါ။ ဟိုးတုန်းက
ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ကေန္တ မြတ်သစ်နှင့်ကြိုက်များနေကြပြီလား
မသိ။ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်ကျွမ်းမြည့်လာမှုကို သတိနှင့်ပြေဖျောက်
ရင်း ရဲမာန်ခ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။

အရင်လိုဘဝမျိုး သူ့ဘယ်တော့ပြန်ရမှာလဲ။ ညီမလေး
ချက်တဲ့ဟင်းတွေ စားနေရပေမယ့် အတူတူလည်းစားခွင့်မရဘဲ
အဘွားနှင့်သူစိမ်းရှေ့မှာ ဟန်ဆောင်နေရသည်။

ယမုန့်အတွက် ဝယ်လာသည့်အဝတ်များနှင့် ဆွဲကြိုးဘူး
လေးကို လှမ်းကြည့်ရင်း သူကလေး သဘောကျပါ့မလားဟု ရဲ
မာန်ခ စိတ်ပူနေရပြန်သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ပြောင်းဆန်နေရင်း

ညီမလေး၏အပြုအမူဆန်းတွေကြောင့် သူ့ရင်တွေ ကမောက်
ကမ ဖြစ်နေရတာလား။

မြတ်သစ်ရဲ့စွပ်စွဲချက်ကြောင့် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားရပေ
မယ့် ညီမလေးကို သူလုံးဝလက်မလွှတ်နိုင်။ သွေးမတော်သား
မစပ်ဟူသည့်အသိကလည်း သူ့ရင်ကို ပြောင်းဆန်အောင် မွေ
နောက် ပူလောင်နေစေ၏။

ဘာမှမတော်တော့ဘဲ ညီမလေးဟာ ငါ့အနားမှာ တစ်
သက်လုံးမပြောနဲ့၊ ခဏလေးတောင် မနေချင်တော့ဘူး။ ငါက
တော့ မွေးကတည်းက ချစ်လာခဲ့ရတဲ့ညီမလေးမို့ ဖြစ်နိုင်ရင် အာခံ
တွင်းထဲတောင် ငုံထားချင်မိတယ်။ တော်ရုံတန်ရုံလူနဲ့လည်း မပေး
စားနိုင်ပါဘူး။ ရက်စက်လိုက်တာ ညီမလေးရယ်။

ရဲမာန်ခ အိမ်သို့ ဆယ်နှစ်နာရီထိုးခါနီးမှာ ပြန်ရောက်
သွားသည်။ ခြံတံခါးကို ရီမှန်နှင့်လှမ်းဖွင့်လိုပီတိလို့ရအောင် စီစဉ်
ထားတာလည်း ညီမလေး ဒရဝမ်မလုပ်ရအောင်လို့ပါ။ သူ တံခါး
ဖွင့်ဝင် တိုက်ရှေ့သို့ ကားရောက်သည်အထိ အထဲမှာ တိတ်ဆိတ်
နေခဲ့သည်။ အင်းလေ... အိမ်မှာကလည်း လူများများမှမရှိတာ။
အဘွား၊ ယမုန့်နဲ့ မသူဇာပဲရှိတာ။

ရဲမာန်ခ ယမုန့်အတွက် ပစ္စည်းများ ပါလာသည်မို့ သူမ

ရဲ့အခန်းသို့ အရင်ဝင်မည်ပြင်စဉ် အခန်းထဲမှ ဖုန်းပြောသံကြောင့် ထောင်းခဲစိတ်ဆိုး ရင်ပူဟပ်သွားရပေမယ့် သိချင်စိတ်ဖြင့် ရပ်နားထောင်မိ၏။

“အမယ်! အခု သူက အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘူး။ သူ့ငွေကြီးဖြစ်သွားတော့ ဘဝင်မြင့်သွားပြီ။ ယမုန့်ကိုခိုင်းဖို့ခေါ်လာတာပါ။”

“တကယ်ပြောတာ၊ ယမုန့်ကို ဘာနဲ့မပြောသေးဘူး။ ဘာမှလည်းမပေးဘူး။ အရေးအရာတောင် မလုပ်ဘူး။ ယမုန့်နေရတာ အိမ်ဖော်တစ်ယောက်လိုပါ။”

ယမုန့်စကားပြောနေတာ မြတ်သစ်နဲ့ပဲဖြစ်ရမည်။ ယမုန့်သဘောထားတွေ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ရဲမာန်ခ ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်ကြေကွဲသွားရမည်။

အခြေအနေအရ အိမ်ဖော်လိုထားရပေမယ့် ညီမလေးသဘောမပေါက်ပါလား။ တကယ်ဆို သူကလေးဟာ ကိုယ့်ဘာရဲ့အရှင်သခင်ပါ။ ကိုယ့်အတွက် အရေးအပါဆုံးကြီးကလေးပါ။ ဒါကို မသိဘူးလားကွယ်။

ယခုနေ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး ပြုပျက်သွားမည်ဆိုတော့ ယမုန့်ကို အနားမှာထားခွင့်ရလျှင် သူတုန်လှုပ်မည်မဟုတ်ပါ။

ယမုန့်ကိုချစ်လွန်းလို့ သူ့အချစ်တွေကိုတောင် သူမခွဲခြားတတ်တော့ပါ။ အရောင်တွေပြောင်းမပြောင်းကိုလည်း သူမဆန်းစစ်တော့။

လူနုကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ရင်ထဲက အချစ်တွေကို အရောင်ပြောင်းအောင် ထူးပြတ်အောင် ပြောင်းဆန်မွှေနှောက်နေတာကလည်း ညီမလေးပါပဲကွယ်။

“ယမုန့်ကို မတရားမခွပ်စွပ်နဲ့ မြတ်သစ်ရယ်။ သူ့ကျေးဇူးတွေက ယမုန့်တို့အပေါ်မှာ အများကြီးပါ။ သူတို့မြေးအသွားအဆင်ပြေအောင် လောလောဆယ် ယမုန့်ဖြည့်ဆည်းပေးနေတာပါ။ အထင်မလွဲပါနဲ့။”

“အမယ်! မလိုက်နိုင်ပါဘူး။ သူနဲ့ဘာမှမဆိုင်ပေမယ့် မြတ်သစ်နောက် ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ရမှာလဲ။ ရှင့်ကိုလည်း လုံးဝမယုံပါဘူး။ ရှင့်ဒက်ဒီက မိရယ်နဲ့ပဲ သဘောတူတဲ့အကြောင်း သူတို့လောကမှာ ပြောနေကြတာပဲ။”

“ကျွန်မက ပစ္စည်းမမက်ပါဘူး... မိန်းကလေးဆိုတာ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ကိုယ် နေရမှာပေါ့။ ရှင့်နောက် ခွေးတစ်ကောင်လို ရှင်ခေါ်တိုင်းလိုက်စရာလား။”

သူများစကားပြောနေတာတွေကို ချောင်းနားထောင်နေ

သလို ဖြစ်နေရသည်မို့ ရဲမာန်ခ နေရာမှခွာမည်ပြင်စဉ် မထင်မှတ်စရာ ယမုန်က အခန်းတံခါးကို ဗြုန်းခနဲဖွင့်လိုက်သဖြင့် သူ့ကို မြင်သွားလေသည်။

“ဟင်! ရှင်... ရှင်”

ညီမလေး သူ့ကိုမကြောက်တော့ပါလား။ ညီမလေး သူ့ကိုမလေးစားတော့ပါလား။ မြတ်သစ်နှင့်ဖုန်းပြောနေတာ မိသွားပေမယ့် သူမပုံစံက ကြောက်ရွံ့ဖို့ထက် စိတ်ဆိုးသည့်ပုံစံဖြစ်နေ၏။

“သူများတွေ ဖုန်းပြောနေတာ ဘာဖြစ်လို့ ခိုးနားထောင်နေတာလဲ။ အဆင့်အတန်းကိုမရှိဘူး”

ယမုန် မီးဖိုဘက်သို့ ဒေါနှင့်မောနှင့်ထွက်သွားလျှင် ရဲမာန်ခ တုန်လှုပ်စွာကျန်ခဲ့ရ၏။ ညီမလေးဟာ သူ့ကို သူ့စိမ်းတစ်ယောက်လို သဘောထားလိုက်ပေပြီ။ သူမ၏အသွင်အပြင်နှင့် လေသံတွေက စိမ်းကားပြတ်တောက်လို့။

ဟိုတုန်းက သူ့ချိုပွေ့ထိန်းကျောင်း ယုယခွဲရသည့်ကောင်မလေး။ သူ့ရင်ခွင်ထဲကို တိုးဝင်ပြီး သူ့ပါးပြင်ကိုမွှေးခွဲဖူးသည့်ကလေးမလေးမဟုတ်တော့ပြီ။

တစ်ယောက်တည်းနှင့် နှစ်ကိုယ်ခွဲသွားခဲ့ပေပြီ။

သူကရော... .

ရဲမာန်ခ စိမ့်တက်လာသည့်မျက်ရည်ပူများကို ဖိညှစ်ချရင်း မျက်ဝန်းများကို မှိတ်ချမိသည်။ သူကလေးအတွက် အရာအားလုံးကို ဖန်ဆင်းပေးလိုက်ချင်မိတာ အစ်ကိုတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းလား။ ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်တဲ့အချစ်မျိုးလား။ မဝေခွဲတတ်ပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာတော့ သူကလေးအတွက်ဆိုရင် အသက်ကိုပါ ပေးဆပ်ရဲ၏။

အခြေအနေအရ အခိုက်အတံ့ကလေး အိမ်ဖော်ယောင်ဆောင်နေခိုင်းတာပါ ညီမလေးရယ်။ မင်းဟာ ငါ့ကိုတစ်ဘဝလုံး ဝိုင်းစီးနေမယ့် ဒေဝီအရှင်သခင် ဘုရင်မတစ်ပါးပါ။

တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ရှိသမျှအချစ်တွေနှင့် စုပေါင်းပေါင်းထည့်ပြီး ချစ်ခင်ကြင်နာ မြတ်နိုးယုယချင်သည့်ကောင်မလေးကို သူဘယ်လိုဆက်ဆံရမှာလဲ။ ဘယ်လိုရှင်းပြရမှာလဲ။

အခြေအနေတွေကလည်း ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး။ ဒေါ်ပန်းနုရောင်တို့၏ရန်ကို တထိတ်ထိတ်စောင့်နေရတာထက် ယမုန် သူ့ကို သူ့စိမ်းတစ်ယောက်လို သဘောထားနေတာက ပိုပြီးအခံရခက်စေသည်။ ကိုကိုကြီးကို အသေသာ သတ်လိုက်ပါတော့လား ညီမလေးရယ်။

‘ယမုန့်ကို ဘာနဲ့မှမခြားယောင်းဘူး။ ဘာမှလည်းမစားပါဘူး။ အရေးအရာတောင်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး’

ယမုန့် စောစောကပြောသည့်စကားတွေကြောင့် သူ့ဝယ်လာခဲ့မိသည့် အဝတ်အစားတွေနှင့် ဆွဲကြိုးဘူးလေးကိုပင် မစားရဲတော့ပါလား။ ဝယ်လာခဲ့သည့်အထုပ်အပိုးများကို ကိုင်ထားရင်း သူရပ်နေမိရ၏။

ဟိုတုန်းကဆို သူမအတွက် သူ တစ်ခုခုဝယ်လာခဲ့လျှင် ခုန်စွေပေါက်ပြန်နှင့် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ပျော်ရွှင်နေတယ်သည့်ညီမလေး။

‘ဒါကြောင့် ကိုကိုကြီးကိုချစ်ရတာ’ဆိုပြီး လက်မောင်းကိုဖက်ကာ ခွဲခွဲတတ်ပါသည့်ညီမလေး။

ယခုတော့ သူ့လက်ထဲမှအထုပ်များကိုပင် စိတ်မဝင်စားမြတ်သစ်နှင့်ဖုန်းပြောဖို့ကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေတော့သည်

ကိုယ်သာ အစ်ကိုအရင်းဆိုလျှင် ဒီလိုကောင်မျိုးနှင့်ဆယ်သယ်တာကို သူမမာန်မဲပြီး ဖုန်းကိုဆွဲလှကိုင်ပေါက်လို့ရပေမည်။ ယခုကျ သူ မမာန်ရဲတော့။ ညီမလေးကလည်း သည်းခံမှာမဟုတ်။

အစက အခြေအနေ ဒီလောက်မဆိုးဝါးပေမယ့် ငြိမ်သစ်ကို ထိုးကြိတ်မိသည့်အချိန်မှစပြီး ညီမလေး ဒီလိုပြောင်း

သွားတာဖြစ်သည်။

ရဲမာန်ခ စိတ်ကိုတင်းပြီး အထုပ်အပိုးများကို ညီမလေးအခန်းထဲ ဝင်ထားခဲ့ပြီးမှ အဘွားရှိရာအခန်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

“အဘွား၊ နေ့လယ်စာ စားပြီးပြီလား”

“မြေးကိုစောင့်နေတာလေ၊ မြေးပြန်မှ စားမှာသိနေသားနဲ့ အဘွားက ဘယ်စားနှင့်မလဲ”

“ကဲ! ဒါဆိုလည်း လာ... အဘွား၊ သွားစားကြမယ်”

“မိသဲက ဟင်းချက်မဆိုးဘူးနော်၊ စေတနာကလည်းကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကြည့်ရတာ စက်ရုပ်လိုပဲ၊ လူနဲ့မတူဘူး”

“အဘွားကလည်း ကြံကြံဖန်ဖန်”

“အပြုံးအရယ်မရှိဘူး၊ မြေးရဲ့ရည်းစားလား”

“ဟာ! ကြံကြံဖန်ဖန်အဘွားရယ်၊ ဘာလဲ... သူ့ပုံစံကြည့်ရတာ ကျွန်တော့်ကိုချစ်နေတဲ့ပုံပေါက်နေလို့လား”

အဘွားကို ယုယကြင်နာစွာတွဲရင်း သူတို့ ထမင်းစားခန်းသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ယမုန့်ထမင်းရွှဲပြင်နေတာ လှမ်းမြင်နေရသည်။

ရေချိုး ခေါင်းလျှော်ထားသဖြင့် လှပမွှေးပျံ့နေသည့်

ယမုန့်အသွင်က အဝတ်ဟောင်းများ ဝတ်ထားသော်လည်း အိမ်
ဖော်ရှပ်မထွက်။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ယောက် မော်ဒယ်လေးတစ်
ယောက်က အိမ်ဖော်လို ဝင်သရုပ်ဆောင်နေသည့်အသွင်း။

“သူပုံစံကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို ရင်ခံနေတဲ့ပုံစံ မြေးရဲ့၊
ဒါကြောင့် မြေးနဲ့များ ပတ်သက်သလားလို့ပါ”

“မပတ်သက်ပါဘူး။ ဘာလဲ... အဘွားက သူ့ကိုနှင့်
ထုတ်ချင်သေးလို့လား”

မြေးအဘွားနှစ်ယောက် တီးတိုးပြောရင်း ထမင်းစားခွာ
မှာ ဝင်ထိုင်တော့ ယမုန့်က သူတို့ကို ထမင်းခပ်ထည့်ပေးခဲ့သည်။
သူမပုံစံက ကျိုးနွံသည့်ပုံလည်းမဟုတ်၊ ရန်လိုနေသည့်ပုံလည်း
မဟုတ်ပါ။ တစ်ခုခုကိုခံစားနေရသည့်အသွင်း။

“မနှင်ထုတ်ပါဘူးမြေးရယ်၊ ဒီလိုအချိုးကျကျ ဆောင်
ရွက်တတ်တဲ့မိန်းကလေးမျိုးက ရှားပါတယ်။ သူ့နေတတ်သလို
နေတာပဲလေ၊ အဓိကက မြေးနဲ့မပတ်သက်ရင် ပြီးတာပါပဲ”

မြေးအဘွားနှစ်ယောက် ထမင်းစားနေရပေမယ့် ရဲမာန်
စားလို့မဝင်။ ညီမလေးနဲ့အတူ ဘယ်တော့စားခွင့်ရမလဲ။ သူမရဲ့
ရင်ထဲမှာရော ဝမ်းနည်းနေရှာမလား။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ အလုပ်
တွေလုပ်နေသည့်ညီမလေးကို သူလှမ်းမကြည့်ရဲ။

အဘွားအထင်လွဲမှာစိုးတာ ညီမလေး အနေရခက်မှာ
စိုးလို့ပါ။ အရေးထဲ အဘွားက သူ့အတွက် ရည်ရွယ်ချက်တွေကို
ရှင်းပြနေပြန်သည်။

“မြေးကို အဘွားမိတ်ဆွေ ဦးအောင်မိုးရဲ့သမီး ညိုပြာ
ဦးနဲ့စေ့စပ်ပေးမယ်။ ညိုပြာက သိပ်တော်တာကွယ်၊ ပညာအရည်
အချင်းကလည်း ဘွဲ့ရပြီးသား။ လူကြီးမိဘတွေကိုလည်း အရမ်း
သိတတ်တယ်။ မိန်းကလေးပီသတယ်”

“သူဌေးသမီးက ဘာတွေလုပ်တတ်မှာလဲ ဘွားရဲ့”

“ထမင်းဟင်းချက်ဖို့ စီမံတတ်တယ်၊ အိမ်ထောင်ထိန်း
သိမ်းဖို့စဉ်းစားကြားတတ်တယ် မြေးရဲ့။ သူ့အိမ်မှာ သူပဲ အခရာ၊
သူ့အမေက နာတာရှည်ဖြစ်နေတာ ကြာပြီလေ”

“ဟာ! အဘွားရား၊ ခုမှ မြေးအဘွားတွေပြန်တွေ့ရတာ
ကျွန်တော့်ကို မိန်းမပေးစားဖို့ မစဉ်းစားပါနဲ့ဦး။ အဘွားကျန်းမာ
ရေးအတွက်ပဲ စိတ်ပူပါတယ်”

“အဲဒီကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ ခက်နေတာပေါ့မြေးရယ်၊
အဘွားကျော့ရင် ငါ့မြေး မသင့်တော်တဲ့မိန်းကလေးတွေနဲ့ တွေ့
သွားမှာ အရမ်းစိုးရိမ်တယ်။ ဒီတော့ အဘွားရှိတုန်း သင့်တော်
တာလေးနဲ့ စီစဉ်သွားချင်တယ်ကွယ်”

“ဟာ! အဘွား၊ ဒါတော့မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ ရည်ရွယ်ထားတဲ့သူရှိတယ်”

“ရည်ရွယ်ထားတဲ့သူရှိလည်း အဘွားရှေ့ခေါ်ခဲ့လေသင့်တော်ရင် ပေးစားရမှာပေါ့။ ခုမှတွေ့တဲ့မြေးနဲ့ စိတ်ဝမ်းမကွဲချင်ပါဘူး”

“သူက ဘွဲ့ရပြီးသားပါ။ သူဌေးမဟုတ်ပေမယ့် ရုပ်လေးက အရမ်းချစ်စရာကောင်းပြီး ရိုးသားဖြူစင်တယ်။ မိန်းကလေးပီသတယ်”

ရဲမာန်ဝ မည်သူ့ကိုမြင်ပြီး ပြောနေမိမှန်း မသိတော့သူ့မျှော်နှာက ပြုံးယောင်သန်းလျက်။

“ဒါတော့ ရှမ်းကြိုက်ရင် နွားချောတာပေါ့ကွာ။ အဘွားကတော့ ညိုပြာမိုးနဲ့ဖြစ်စေချင်တယ်။ သူဌေးသမီး အလိမ္မာတုလေး”

“ကဲ! အဘွား၊ နောက်မှပြော။ ထမင်းလေးလည်း အောင်စားလိုက်ပါဦး”

သူကတော့ သူ့အကြိုက် မြင်းခွာရွက်သုပ်နှင့် ဟင်းခွယ်ရွက်ကြော်ကို အားပါးတရစားရင်း ယမုန့်ကို တိတ်တခိုးကြည့်နေမိတာ ဘာကြောင့်မသိ။

အခန်း (၂၀)

“ယမုန့်... ယမုန့်၊ ကိုကိုကြီးအရမ်းညောင်းလို့ နည်းနည်းလောက် နင်းပေးစမ်းပါကွာ”

ညကိုးနာရီလောက်မှာ ရဲမာန်ဝ ယမုန့်အခန်းရှေ့ရောက်လာပြီး ခေါ်နေတော့ ယမုန့် သနားသွားမိပြန်သည်။ ကိုကိုကြီးခမျာ သူဌေးမြေးဖြစ်ရလည်း မသက်သာ။ ကျားကြီးခြေရာကြီးဆိုသလို သူ့လုပ်ငန်းတွေကလည်း အများသား။

နေ့လယ်က သူမရဲ့အိပ်ရာပေါ်မှာ ကိုကိုကြီးတင်ထားခဲ့သည့်အထုပ်အပိုးများကို သူမဖွင့်ကြည့်ခဲ့၏။ မြတ်သစ်ကို လက်သီးနှင့်တိုးလို့ စိတ်ဆိုးတာထက်၊ အရွဲ့တိုက်ချင်လို့သာ ယမုန့်သူ့ကို ကလန်ကဆန်တွေ လုပ်ချင်နေတာပါ။

တကယ်တော့ သူမအပေါ် သိပ်ပြီးချစ်ခင်အနစ်နာခံနိုင်
သည့်ကိုကိုကြီးကို ယမုန်မမုန်းရဲပါ။ အဖွဲ့တိုက်ချင်တာက တခြား
သည်တော့ အခန်းတံခါးကိုပြေးပိတ်ပြီး ယမုန် ကိုကို
ကြီးဝယ်ပေးထားသည့် အဝတ်အစားတွေကို ဝမ်းသာအားရထုတ်
ကြည့်ဖြန်ကြည့် ဝတ်ကြည့်လိုက်သည်။

စောစောက မြတ်သစ်နှင့်ဖုန်းပြောနေတုန်း မိသွားတော့
လည်း ကိုယ့်ကိုရိုက်မှာစိုးလို့ ဂျစ်ကန်ကန်လုပ်ပစ်လိုက်တာပါ။

ယခုထိ မြတ်သစ်ကို ယမုန်မယုံပါ။ သူ့ဖခင်က မိဂ္ဂုလ်
နှင့်သာ သဘောတူကြောင်း သူမသိပြီးပါပြီ။ မြတ်သစ် ဘယ်တု
ပင် သူမကိုသဘောကျကျ ယမုန်ကလည်း မြတ်သစ်ကို မဆွဲ
ရဲပါ။

လူမွေလူတေတစ်ယောက်ဟာ လူကောင်းသူကောင်း
ပြန်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ကံယုံပြီး သူမ ဆူးပုံမနင်းရဲပါ။ အဝတ်တွေ
ကြည့်နေတုန်း ထွက်ကျလာသည့်ဘူးလေးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့
စိန်ပွင့်လေးပါသည်ဆွဲကြိုးလေး။

“ဟယ်! လှလိုက်တာ”

ဒါကိုဖြားယောင်းတယ်လို့ခေါ်မလား။ ဘယ်လောက်တော့
သွေးမတော်ဘူးပြောပြော။ ကိုကိုကြီးရဲ့စေတနာမေတ္တာတွေ

ယမုန် အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်နေပြီ။

စေတနာရှိလို့ ဝယ်ပေးတာနေမှာပါ။ ဆွဲကြိုးလေးကို
လည်တိုင်မှာ ဆွဲကြည့်ပြီးမှ သူမအားလုံးကို ပြန်သိမ်းထားလိုက်
ခဲ့သည်။

ဟော! အခု ကိုကိုကြီးက သူမကိုခေါ်နေပြန်ပြီကော။
ဟိုးတုန်းကလို ဘဝမျိုးလေး ပြန်လိုချင်လို့ပေးမလား။ ကိုကို
ကြီးကြည့်ရတာ ညှိုးနွမ်းနေတာတော့အမှန်။

သူမကို အိမ်ဖော်တစ်ယောက်လို ထားရလို့ပေပဲလား။
ယမုန် ကိုကိုကြီးကို တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။ စကားတော့
ပြောချင်သေး။ မကျေနပ်တာတွေကမှ အများကြီး။

အခန်းထဲဝင်လာသည့်သူ့ပုံစံက နွမ်းဖတ်နေ၏။

“ကိုကိုကြီး အရမ်းညောင်းနေလို့ပါ။ နည်းနည်းလောက်
နင်းပေးနော်”

“မှောက်”

ကုတင်ပေါ်ညွှန်ပြီး သူမပြောလိုက်လျှင် ရဲမာန်ခ ယမုန်
အိပ်ရာပေါ်မှာ မှောက်လိုက်၏။ မွေ့ရာတွေဘာတွေ ခင်းမထား
သည်မို့ အနင်းခံလို့ကောင်းပါသည်။

ဟိုတုန်းကလိုပဲ ယမုန် ကိုကိုကြီးကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်

နင်းပေးနေခိုက် မသူဇာ အခန်းပေါက်ဝမှ အံ့အားတသင့်ကြွ
နေတာ မြင်လိုက်ကြရ၏။

“ဟာ! ဒုက္ခပါပဲ”

ဟုတ်တာပေါ့။ မသူဇာအမြင်မှာ ရဲမာန်ခ ယမုန်အခ
ထဲရောက်နေတာ မချိုးသားဘူးပေါ့။

ရဲမာန်ခကိုယ်ပေါ်မှာ ယမုန်လည်း တောင့်တောင့်
ရပ်လို့။ ဒီပြဿနာဘယ်လိုရှင်းမလဲ။ အဘွားသိလျှင် မလွှဲ
အဘွားကိုကြောက်တာထက် အခြေအနေတွေ ရှုပ်ထွေးကျယ်
ယမုန် ထွက်သွားမှာကို ပိုပြီးစိုးရိမ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“တော်ပြီ... တော်ပြီ ညီမလေး။ ကိုကိုကြီးသွား
မြတ်သစ်နဲ့ဆက်သွယ်တာ ကိုကိုကြီးလုံးဝမကြိုက်ဘူး။ ဒါ
လူရှုပ်လှံပွေ”

ကုတင်ပေါ်မှလူးလဲထရင်း အရေးကြီးတာပြော
ယမုန်ကလည်း ပြန်ပက်၏။

“ဒါကတော့ ကိုကိုကြီးတောင် ယူချင်တဲ့လူ ယူ
ယမုန်လည်း ကိုယ့်ရှေ့ရေးကိုယ်ကြည့်ပြီး ယူသင့်တဲ့လူ
ပေါ့”

“ဟာ! မှားကုန်မယ်၊ ယမုန်ရှေ့ရေးက ဘာမှမဟုတ်

ဘူးလေ။ ကိုကိုကြီးတစ်ယောက်လုံး ရှိတယ်”

“ကိုကိုကြီးက မိန်းမယူမှာပဲ”

“မယူဘူး... စိတ်ချ”

ယမုန်အခန်းထဲမှ ရဲမာန်ခ အမြန်ဆုံးထွက်သွား၏။ ဘာ
တွေဖြစ်လာမလဲလို့ ယမုန်တွေးကြောက်မနေအားတော့ပါ။ သူမ
ဘက်မှာ ကိုကိုကြီးတစ်ယောက်လုံး မားမားမတ်မတ်ရှိနေမှာပဲ
လေ။

အခန်း (၂၁)

မြတ်ဗုဒ္ဓ... မြတ်ဗုဒ္ဓ...

ဒေါ်ပန်းဒေါ်မြနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ကားရပ်၊ မှန်ချထားပြီး အခြေအနေတွေကို စောင့်ကြည့်နေ၏။ သူ ယမုန်ကို လက်ထွက်မခံနိုင်ပါ။ လုံးဝလက်လွှတ်မခံနိုင်။ ယမုန်ဟာ သူ့ရွေးချယ်ထားသည့်သတို့သမီး။

အနည်းနှင့်မရလျှင် အကြမ်းနည်းသုံးရမှာပေါ့။ မလိမ့်အထက်နည်း သုံးရမှာပေါ့။ အချစ်နှင့်စစ်မှာ မတရားတာ မရှိ။

ယမုန်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ဘက်မှာမရှိ။ ဒက်ဒီကလည်း မိရှယ်မှမိရှယ်။ သည်တော့ သူ့ကြားထဲမှ မြေစာပင်အဖြစ်မခံနိုင်။ သည်နေ့ ယမုန်ကို သူ့အတင်းဆွဲပြေးတော့မည်။ ယမုန်

ဟာ အသက်ပြည့်ပြီးသူမို့ သူ့ခိုးပြေးတောင် ပြဿနာမရှိလောက်။
နောက်ပြီး ယမုန် သူ့ကိုသံယောဇဉ်ရှိလောက်သည်။

မနက်ဆယ်နာရီလောက်မှာ ခြံထဲမှရဲမာန်ခဏ်ကား ထွက်
သွားတာ မြင်လိုက်ရသဖြင့် မြတ်သစ် ယမုန်ထံ ဖုန်းဆက်လိုက်
သည်။

“ယမုန်း၊ ယမုန်မေမေမူးလို့ ကိုယ့်ကိုအခေါ်လွှတ်လိုက်
တယ်။ ခဏလောက် လိုက်ကြည့်ပေးပါတဲ့”

မြတ်သစ်လိမ့်ညာလိုက်လျှင် ယမုန်စိတ်ပူပြီး ပြာယာခတ်
သွား၏။ သူမ မေမေဆီပြန်မရောက်တာလည်း ဒီလိုလိုက်လာ
ကတည်းက မဟုတ်ပါလား။ တစ်လလောက်တောင် ရှိရောပေါ့။

“ဟင်! ဟုတ်လား၊ ဒုက္ခပါပဲ မြတ်သစ်ရယ်။ ရှင် မေမေ
ကို ဘာလုပ်ပေးထားခဲ့လဲ”

“ဆရာဝန်ဆီခေါ်သွားမယ်ဆိုတာ ယမုန်ကိုအရင်ခေါ်
ပေးဆိုလို့။ ယမုန်ရောက်တော့မှ ဆေးခန်းသွားပြမယ်လေ”

“အင်းအင်း... ရှင်ဘယ်မှာလဲ”

“ကိုယ်ရောက်တော့မယ်၊ ကြိုပြီး ဖုန်းဆက်ထားတာ”

ယမုန် ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး အတူချက်ပြတ်နေသည့်မသူ့၏
ကိုပဲ ပြောသွားလိုက်တော့မည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်၏။ ဒေါ်ပန်းဒေါ်

တို့ သူမ သွားမပြောရဲ။ ဒေါ်ပန်းဒေါ်နှင့်ယမုန် စကားကိုပင်
ကောင်းကောင်းမပြောဖူးပါ။ အခြေအနေက အိမ်ကြီးရှင်နှင့် အိမ်
ဖော်ပုံစံ။

“မသူ့၏ ကျွန်မအမေနေမကောင်းလို့ ခဏသွားကြည့်
ဦးမယ်။ ကို... အဲ... သူလာရင်ပြောလိုက်နော်”

“အင်းအင်း...”

ယမုန်အပြေးလေးဆင်သွားတော့ မသူ့၏ မွဲပြီးနှင့် ကျန်
ခဲ့သည်။ ခြံရှေ့မှာရောက်နေသည့်ကားကြီးကို လှမ်းကြည့်ပြီး...

“တော်တော်ညာထိများတဲ့ကောင်မ၊ ဦးရဲမာန်ခနဲတင်
ရှုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ အခုလည်း ဘယ်သူ့ကားနောက် ပါသွားပြန်
တယ်မသိဘူး”

ယမုန် ခြံထဲမှထွက်လိုက်တော့ မြတ်သစ် ကားတံခါးဖွင့်
ပေး၏။

“တက်... ယမုန်၊ အန်တီဆီ အမြန်ရောက်မှဖြစ်မယ်”

“ဒုက္ခပါပဲမြတ်သစ်ရယ်၊ မေမေတစ်ယောက်တည်း”

ကားပေါ်ရောက်လျှင် မြတ်သစ်က ကားကိုအမြန်နှုန်း
နှင့်မောင်းထွက်လိုက်သည်။ ယမုန်ကတော့ သူ့မေမေ တကယ်
နေမကောင်းဖြစ်နေသည်ထင်ပြီး ငိုတော့မည်မျှက်နှာလေးနှင့်

ပရိတ်တွေ ကံပေါက်တိကပေါက်ချာ ရွတ်နေလေ၏။

အကြံသမား မြတ်သစ်ကတော့ ကားကို ဟိုင်းဝေးလမ်းမကြီးသို့ ရောက်အောင်သာ အမြန်မောင်းနေခဲ့သည်။ ယမုန်မှာ သူ့မေမေ၏နောက်တိုက်ခန်းသို့ မရောက်ဖူးသေးသဖြင့် မြတ်သစ်မောင်းနေတာကို သံသယမဝင်။

နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ ကားက ရန်ကုန်-မန္တလေးသို့သွားသည့်ကားလမ်းမသို့ ရောက်နေပေပြီ။

“မြတ်သစ် မရောက်သေးဘူးလား၊ မေမေတော့ ဒုက္ခပါပဲ။ ရှင့်မှာ ဖုန်းပါလား။ ခဏပေးပါဦး၊ မေမေဆီဖုန်းဆက်ခေါ်ကြည့်ရအောင်”

“ကိုယ်လည်း ကပျာကယာထွက်လာရတာမို့ ဖုန်းမေ့ကျန်ခဲ့တယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ၊ ရောက်တော့မှာပါ”

နောက်ထပ် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ကြာတော့ ယမုန်မသင်္ကာတော့။ ဘယ်တွေ့ရောက်နေမှန်းတော့ သူမ မသိ။

“မြတ်သစ်၊ ရှင်ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား။ နေဦး... ကားခဏရပ်ပေး၊ လမ်းဘေးဖုန်းကတစ်ဆင့် မေမေဆီဖုန်းဆက်ကြည့်မယ်”

ယမုန် သူ့ကိုသံသယဝင်ပြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာ

တော့ မြတ်သစ် မညာချင်တော့ပါပေ။

“အန်တီတာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ယမုန်၊ ယမုန်ကို ကိုယ်ညာဦး ခေါ်လာတာ။ ကိုယ် ယမုန်ကိုခိုးပြေးပြီ”

“ဘာ!”

ယမုန် လန့်အော်လိုက်ပြီး မျက်ရည်တွေ မနိုင်ရင်ကာ တုလာခဲ့၏။ မိန်းကလေးဘဝဆိုတာ တစ်ချက်မှားတာနှင့် သွားမှာပါလား။

မြတ်သစ်ဒက်ဒီက သဘောမတူရုံတင်မက အတင်းပင် ခွဲပစ်လျှင် သူမမှာ ပန်းကောင်းအညွန့်ကျိုးရံပဲရှိမည်။ ကိုကိုကြီး... ရေ... ကယ်ပါဦး။ ယမုန်မှားပါပြီ။ မြတ်သစ်ကို ယုံစားမိခဲ့လို့ ဒုက္ခရောက်ပါပြီ။

“နင်... နင် မယုတ်မာခဲ့နော်၊ နင်ဒက်ဒီက ငါနဲ့လုံးဝ သဘောတူတာမဟုတ်ဘူး”

“မတူ... တူတူ ကိုယ်ချစ်လို့ ကိုယ်ခိုးလာတာ။ ဒက်ဒီ သဘောမတူလည်း ကိစ္စမရှိဘူး။ ယမုန်ကို ကိုယ်ရှာကျွေးနိုင်တယ်။ ကိုယ်မှာ အဘိုးနဲ့အဘွားပေးထားတဲ့အမွေလည်း ရှိတယ်။ ဒက်ဒီအမွေဖြစ်လည်း မဖြုတ်ဘူး”

“ကျွန်မကိုပြန်ပို့ပါ မြတ်သစ်ရယ်၊ ကျွန်မတောင်းပန်ပါ”

တယ်။ ကိုကိုကြီး ကျွန်မကိုသတ်လိမ့်မယ်”

“အောင်မာ! သူနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ယမုန့်နော်... သူ့အကြောင်းမပြောနဲ့။ သူက ယမုန့်အစ်ကိုအရင်းမှမဟုတ်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်ရမှာလဲ။ ကြာရင် ယမုန့်ကို သူ့အပိုင်စီးမှာ သိရဲလား”

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့။ ကိုကိုကြီးက ယမုန့်ကို သူ့ညီမလေးလိုပဲ သဘောထားတာ။ သူ့ညီမကို တင့်တောင်းတင့်တယ် လက်ထပ်စေချင်တာ။ ခုလို ဂုဏ်မရှိသရေမရှိပုံစံမျိုးနဲ့ ဘယ်လက်ထပ်စေချင်မလဲ။ မြတ်သစ်၊ ကျွန်မကိုတကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် လာပြီး ကြောင်းလမ်းပေါ့”

“မဖြစ်နိုင်တာတွေ မပြောနဲ့ယမုန့်။ ဒက်ဒီသဘောမတူတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ ကိုယ် ယမုန့်ကို သေတပန်သက်တစ်ဆုံးပေါင်းမယ်လို့ ကတိပေးတယ်။ ယမုန့်နဲ့ကိုယ် သာယာစိုပြည်တဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခု ထူထောင်ကြမယ်လေ။ အခု ကိုယ် ယမုန့်ကို မန္တလေးအထိ ခိုးပြေးမယ်။ မန္တလေးမှာ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေရှိတယ်”

“ကျွန်မကြောက်တယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ် မြတ်သစ်ရယ်။ ကျွန်မ မစွန့်စားရဲဘူး။ ရှင့်အဖေခေါ်လို့မရတောင် မေမေ

နဲ့ကိုကိုကြီးရှေ့မှာ ရပ်မိရပ်ဖတွေခေါ်ပြီး လာတောင်းပါ။ လက်ထပ်ပါ”

“ယမုန့်ကလည်းကွား မဖြစ်နိုင်တာတွေ လျှောက်ပြီး တောင်းဆိုနေတယ်။ အဓိကက ယမုန့်နဲ့ကိုယ် ညားဖို့ပဲ။ ယမုန့်နဲ့ကိုယ် တစ်သက်လုံးပေါင်းရဖို့ပဲ။ ကိုယ့်ကိုခွင့်ပြုလိုက်ပါတော့ကွာ။ ငြိမ်ငြိမ်လေးသာ လိုက်ခဲ့ပေတော့။ ဘာမှမပူနဲ့။ ယမုန့်ကို ကိုယ်တစ်သက်လုံး တယုတယနဲ့ ချစ်သွားပါ့မယ်လို့ ကိုယ် လုံးဝ ကတိကြီးပေးတယ်ကွာ။ ဟုတ်ပြီနော်... အိုကေ”

သူကတော့ ရွှင်ရွှင်မြူးမြူးနှင့် သီချင်းဖွင့်ရင်း ကားကို အသားကုန်မောင်းနေလေတော့သည်။

မသူဇာ...

ယမုန့်ကိုအမြင်ကတ်သည်မှီ ရဲမာန်ခကို အတိုအထောင် လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်သည်။

ဟင်း... အိမ်ဖော်ချင်းအတူတူ သူက တစ်မှူးပိုပြီးရှူချင်နေတယ်။ ရုပ်ကလေးချောတာနဲ့ ရဲမာန်ခကို အပိုင်စည်းရုံးထားလိုက်တာ။ တကယ်ဆို ငါလည်း ညှိချောပါပဲ။ ကိုယ်လုံး

ကိုယ်ပေါက်ကရော တကယ့်လုံးကြီးပေါက်လှ။ ဒါကျတော့ မမြင်ဘဲ ဒီငါးဖောင်ရိုးကိုများ ဦးစားပေးနေရသေးတယ်။

အိမ်ညှော်ခန်းမှာ တပ်ဆင်ထားသည့်ဖုန်းနားမှာ ရဲမာန်ခရဲဟန်းဖုန်းနံပါတ်၊ ဆရာဝန်ဆရာမအရေးပါသူများရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်တွေ ရေးထားသည်မို့ မသူဇာ ရဲမာန်ခရဲ ဖုန်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို. . . အစ်ကိုလေး”

“ဟင်! ဘယ်သူဘာဖြစ်လို့လဲ မသူဇာ၊ အဘွားလား၊ ယမုန်လား”

“အဘွား ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ယမုန်ကိုတော့ သူ့အမေ နေမကောင်းလို့ဆိုပြီး ဟိုလူ ကားနဲ့လာခေါ်သွားတယ်”

“ဟင်! ဘယ်သူလဲ၊ မြတ်သစ်လား”

“ဟုတ်တယ်. . . ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုလေးနဲ့ရန်ဖြစ်ခဲ့တဲ့လူလေ။ ယမုန်လည်း လိုက်သွားလိုက်တာ ကျော့လို့”

တကယ်က မသူဇာ ရဲမာန်ခရဲယမုန်ကြား ပြဿနာဖြစ်အောင် တို့လိုက်တာပါ။ သို့သော် ရဲမာန်ခ မသူဇာကို ကျေးဇူးတင်သွားရပါ၏။

“အေးအေး. . . ခုလိုသတင်းပေးတာ ကျေးဇူးတင်စွဲမသူဇာ။ အိမ်မှာ ဂရုစိုက်လိုက်ပါဦးနော်။ ဘယ်သူမှ တံခါးဖွင့်

မပေးနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဖုန်းပိတ်ပြီးသည်နှင့် ရဲမာန်ခ ပူနေသည့်ခေါင်းကို အမြန်ဆုံးအေးအောင် ကြိုးစားရသည်။

ငါဘာလုပ်သင့်သလဲ။ မြတ်သစ်လိုကောင်စားရဲ့လက်ထဲမှာ သူ့ညီမလေးရဲ့ဘဝကို ပရမ်းပတာအဖြစ်မခံနိုင်။ ဒီလိုကောင်မျိုးက ခွေးပြီးကောက် ကျည်တောက်စွပ်။ ပါးစပ်က ဘယ်လိုပဲပြောပြော ဗီဆိုတာ ဖျောက်နိုင်ခဲ့တာပဲ။ ဒီကြားထဲ သူ့အဖေကိုကြီးကျယ်၊ အာဏာဟပ်နေသည့်အလွှာ။

သူ မေမေ့ဆီ အရင်ဖုန်းဆက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟဲလို မေမေ၊ မေမေနေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းတယ်လေ သားရဲ့၊ သားပဲ မနေ့က မေမေ့ဆီသစ်သီးတွေပို့ရင်း ရောက်ခဲ့ပြီးတော့”

“ဟုတ်ပြီ. . . ဟုတ်ပြီ၊ မေမေနေကောင်းရင် ပြီးရော။

သား ဒီနေ့မလာဖြစ်တော့ဘူးနော်”

မေမေ့ဆီဖုန်းဆက်ပြီးပြီမို့ မြတ်သစ် ညီမလေးကို ခိုးထုတ်ထုတ်သွားတာသေချာလျှင် ရဲမာန်ခရဲထဲ မီးတောက်လောင်ပေပြီ။

“အင်း... သူ့အဖေဆီ လှမ်းဖုန်းဆက်မယ်”

တစ်ဆင့်နှစ်ဆင့်ကြိုးစားလိုက်တော့ မြတ်သစ်၏အတိတ် ဖုန်းကို ဆက်လို့ရသွား၏။

“ဟဲလို ဦးနေဘုန်း။ ခင်ဗျားသား မြတ်သစ်က ယခုနီး ဆိုတဲ့မိန်းကလေးကို ခိုးပြေးသွားပြီ။ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့သာ ဆက်စုံစမ်းပေတော့”

ရဲမာန်ခ အဘွားဆို တစ်ခါဖုန်းထပ်ဆက်လိုက်၏။

“အဘွား၊ ကျွန်တော့်မှာ အရေးပေါ်ကိစ္စရှိနေလို့ ဒီနေ့လယ် ထမင်းပြန်စားဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်လို့များ ကျွန်တော် ခုညပြန်မရောက်ရင် အဘွားတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်မယ်။ အဘွားမိတ်ဆွေထဲက ခေါ်ထားလို့ရတဲ့သူရှိလား”

“မြေး ဘာအကြောင်းတွေပေါ်နေလို့လဲ၊ ဘွား မသိဘူးလား”

“ကိစ္စက အဘွားနဲ့မဟုတ်သက်ပါဘူး။ အဘွားမှာ ထားရမယ့်သူမရှိရင် မေမေ့ကိုလွှတ်ပေးထားရမလား”

“ဘာ! မြေးက သူတို့နဲ့အဆက်အသွယ်ရှိနေလား”

“ခွင့်လွှတ်ပါအဘွားရယ်၊ မေမေတို့မှာ ဘာအပြစ်မှလဲ။ တကယ်ဆို အဘွားအတွက်စိတ်ချရတဲ့ ကူညီပြုစုမယ်”

တွေပါ”

“မလိုချင်ဘူး၊ မြေးဘာသာ ပြန်လာချင်လား၊ မလာချင်နေ။ အဘွားတစ်ယောက်တည်းနေမယ်”

အဘွားဘက်မှ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့်ဖုန်းချသွားလျှင် သူယမုန့်အတွက် စတင်စုံစမ်းမှုတွေ ပြုလုပ်ရပေတော့သည်။ မြတ်သစ်ရဲကားနှင့်နံပါတ်ကိုသိသည်မို့ သုံးလေးနေရာလောက် ဖုန်းဆက်စုံစမ်းလိုက်သည့်အခါ မန္တလေးသို့မောင်းသွားကြောင်း သိရပေတော့သည်။

သူ ချက်ချင်းပင် မြို့ထဲမှထွက်ပြီး အဝေးပြေးလမ်းမကြီးဘက်သို့ မောင်းလိုက်၏။ ညီမလေးကို အချိန်မီပြန်ရနိုင်ပါ့မလား။ သူ့ရင်ထဲ မီးလိုပူနေရပါသည်။

အခန်း (၂၂)

“မန္တလေးထိ ဆက်သွားရင်တော့ ‘မိမယ်ထင်တယ်’”

မြတ်သစ် ကိုယ့်အဖေအကြောင်း ကိုယ်သိသည်။ ယခုသူ ယမုန့်ကိုသုတ်ပြေးတာ ပိရီလှပြီထင်ပေမယ့် တစ်နေရာမှာ ဟာကွက်မရှိဘူးလို့မပြောနိုင်။

သူက စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံနိုင်ပေမယ့် ဒက်ဒီလိုဖအေမျိုးက စွန့်လွှတ်မှာမဟုတ်။ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေသုံးပြီး သူဖြစ်ချင်တာဖြစ်အောင် လုပ်မည့်သူသာဖြစ်သည်။ ဒီတော့ နေလယ်စာစားဖို့ တောင်ငူမှာနားရင်း သူ တည်းခိုခန်း ပတ်ရှာလိုက်သည်။ တောင်ငူမှာ နှစ်ရက်လောက် အောင်းနေလိုက်မည်။

ဒါမှ သူ့ဘက်ရောက်ကိုယ်ဖက်ပါ ရှာလို့မတွေ့အောင် သူ့

ရွှေပဒေသာစာပေ

မြို့ရွာနံ့သာကန်မှာရှိသည့် 'အေးသာယာ'တည်းခိုခန်းမှာ ကားရပ်နားလိုက်သည်။ ယမုန်ကတော့ မျက်လုံးတွေ ဖောင်းအောင်မို့အောင် ငိုလို့ကောင်းတုန်း။

“ကဲ! ယမုန်၊ ငိုမနေနဲ့။ ကိုယ် မင်းကို ရာသက်ပန် ဖိုးမြေကျ ရည်စူးတာလို့ပြောပြီးပြီ။ ကတိပေးပြီးပြီလေ။ သာတွေ တွေးပြီး ဝမ်းနည်းနေတာလဲ။ ကဲ... ဆင်းကြစို့”

“မန္တလေးထိ မသွားတော့ဘူးလား”

“မသွားသေးဘူး။ ဒီတောင်ငူမှာ အောင်မြေနှင့်လိုက် ဦးမယ်။ ကဲ... ပျော်ပျော်နေစမ်းပါ မိန်းမရယ်၊ ယောက်ျားရတာ ငိုစရာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုရှာကျွေးမယ့်သူ ရတာများ ဝမ်းသာစမ်းပါ”

“ရှင်ဇော်... ရှင်၊ ကျွန်မဘဝက ရှေ့လျှောက်ဘာဖြစ် ဦးမယ်မသိဘဲနဲ့”

“ဘာဖြစ်ရမလဲကွ၊ ဒီနေ့ကစပြီး ယမုန် အိမ်ထောင်ရှင် ဖြစ်ပြီ။ မန္တလေးရောက်ရင် မိတ်ဆွေတွေရှေ့မှာ လက်ထပ်ကြမယ်၊ ဒါပဲဪ”

“မရဘူး။ ကျွန်မ ရှင်ကိုလုံးဝလက်မထပ်နိုင်ဘူး”

“မရဘူး။ အခု ကိုယ် ယမုန်ကိုခိုးလာခဲ့ပြီ။ ပွဲက ပြီးနေ

ပြီ။ ဆင်း... အနားယူရအောင်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မြတ်သစ် ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းရင်း ယမုန်ကိုလည်း လက်ဆွဲကာ ဆင်းစေ၏။ သည်စဉ် သူတို့နောက်မှ ရဲကားရောက်လာပြီး ကားနံပါတ်ကိုဖတ်လိုက်၊ ကားအမျိုးအစားကိုကြည့်လိုက်နှင့်လုပ်ပြီး မြတ်သစ်နှင့်ယမုန်ကိုပြောလိုက်သည်မှာ...

“ရန်ကုန်က ဦးရဲဘုန်းက သူ့ကားအခိုးခံရလို့ တိုင်ချက်ဖွင့်ထားပါတယ်။ ဒီကားအမျိုးအစားနဲ့ ဒီနံပါတ်ပါပဲ။ ခိုးသွားတဲ့လူတွေက မြတ်သစ်ဘုန်းနဲ့ယမုန်ခဲတဲ့။ ခင်ဗျားတို့မှတ်ပုံတင်တွေပြပါ”

“ဟာ! ဒက်ဒီကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ ဦးရဲဘုန်းဆိုတာ ကျွန်တော့်အဖေဗျ။ ကိုယ့်အဖေကား ကိုယ်စီးလာတာ ဖမ်းလို့ရသလား”

“သဘာဝအားဖြင့်တော့ ဖမ်းလို့မရပါဘူး။ အခု သူ့ကား သူ့ကားအခိုးခံရတယ်ဆိုပြီး တိုင်ချက်ဖွင့်လိုက်တော့ ရန်ကုန်နဲ့ မန္တလေးကားဂိတ်တွေတစ်လျှောက် စောင့်ကြည့်နေရတာပါ။ ကဲ! သားအဖဆိုလည်း စခန်းရောက်မှရှင်းကြဗျာ။ သူတို့လည်း နောက်က လိုက်လာမယ်တဲ့”

“ကဲ... ထားပါတော့၊ ကျွန်တော့်ကို ကားသူခိုးစွပ်စွဲလည်း ကျွန်တော့်ကိုပဲဖမ်းပါ။ ယမုန့်ကိုလွှတ်ထားခဲ့ပါ။ ယမုန့်တည်းခိုခန်းကစောင့်နော်။ ကိုယ်နဲ့ဒက်ဒီတွေပြီးရင် ဒီပြဿနာပြေလည်သွားမှာပါ။ တောက်ကံ! ဒက်ဒီတော်တော်မလွယ်ပါလားနော်။ ပြဿနာမရှိပြဿနာရှာတယ်။ ဒီလိုမှန်းသိရင် သူ့ကားကိုမောင်းမလာပါဘူး။ တက္ကစီငှားလာပါတယ်”

မြတ်သစ် တော်တော်ဒေါဟောင်းစိတ်တိုနေရသည်။ တစ်ဖက်မှလည်း ငြိမ်နေမှာမဟုတ်။ ရဲမန်ခလည်း ဒီလိုပဲမေးမြန်းစုံစမ်းပြီး လိုက်လာမှာမလွဲ။ တို့တတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ဦးမှာလဲ ယမုန့်ရယ်။

“မရဘူး၊ ဦးရဲဘုန်းက နှစ်ယောက်လုံးကို တိုင်ချက်ခွင့်လိုက်တဲ့အတွက် သူ့ကိုပါ အရေးယူရမယ်”

“ဟာ! ဒါတော့ ခင်ဗျားတို့လွဲနေပြီ။ ကျုပ်ဒက်ဒီက သူ့သား မိန်းမခိုးသွားမှန်းသိလို့ ကလိမ်စေ့ငြိမ်းစင်ပြီး အမှုဆင်လိုက်တာဗျ။ ကြားထဲက မိန်းကလေးက ဒဏ်ခံရမှာလား”

“ဒီလိုလက်လွှတ်စပယ်ပြောလို့မရပါဘူး။ စခန်းရောက်မှရှင်းပါ”

မြတ်သစ်ရော ယမုန့်ပါ ကားပေါ်ပြန်တက်ပြီး တောင်

ရဲစခန်းထဲသို့ ရဲကားနှင့် ယာဉ်ထိန်းရဲတွေခြံရံကာ မောင်းလိုက်သွားရတော့သည်။ မြတ်သစ်မျက်နှာ နီရဲနေပြီး လက်သီးတဆုပ်ဆုပ် အံတကျိတ်ကျိတ်။

“လုပ်ရက်လိုက်တာ ဒက်ဒီရယ်၊ ကိုယ့်သားမျက်နှာတင်မဟုတ်ဘူး။ ချွေးမမျက်နှာပါ အိုးမည်းသုတ်လိုက်တာပဲ”

စခန်းမှာ သူတို့မေးမြန်းတာတွေကိုဖြေကြားရင်းနှင့်ပင် ညနေလေးနာရီရှိသွားပေပြီ။ နောက်မှဘယ်သူမှလိုက်မလာကြသေး။ ကေန္တ နောင်ကျဉ်အောင် ပစ်ထားကြလေသလား။ ဒီညတော့ အချုပ်ခန်းထဲမှာ အိပ်ကြရမည်လား။

“အာမခံတွေဘာတွေပေးရင် မရဘူးလား”

မြတ်သစ် ယမုန့်ကိုသနားလှပါပြီ။ ရဲစခန်းရဲရုံးခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်လုံး ငုတ်တုပ်တွေထိုင်နေကြရပါ၏။ ယမုန့်မှာ မျက်ရည်တွေမစဲတော့။ မြတ်သစ်ခိုးလာလို့ ငိုရသည်ကတစ်မျိုး။ ယခု ကားသူခိုးဘဝရောက်ရလို့ တစ်ဖုံ၊ ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ။

“အခြေအနေတွေ ကျွန်တော်ရှင်းပြပြီးပြီဗျာ၊ ယမုန့်ကို အာမခံပေးလိုက်ကြပါ။ သူ့ခမျာ မနက်စာလည်းမစားဘူး၊ ညစာရော။ ကျွန်တော်တို့အတွက် ထမင်းလေးဘာလေး ဝယ်ပေး

ကြပါဦး။ သူကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေပါစေဗျာ။ ရဲမှူးကြီးအိမ်မှာ ဖြစ်ဖြစ် ထားပေးပါ”

အခြေအတင်တွေ ပြောဆိုနေရတုန်း ဦးရဲဘုန်းနှင့်အတော် သုံးယောက်က အရင်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ သူ့မျက်နှာက ခပ် တင်းတင်း။ မြတ်သစ်မျက်နှာကလည်း ပြတ်ထွက်တော့မတတ်။ သားအဖနှစ်ယောက် သူတင်း ကိုယ်တင်း။

“ဒက်ဒီဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ။ ကျွန်တော့်ကို သား အဖြစ်စွန့်လွှတ်လိုက်။ ဒက်ဒီကား ဒက်ဒီပြန်ယူသွား။ အမှုကို ခု ချက်ချင်းရုတ်သိမ်းပေး။ ယမုန့်မျက်နှာကို ကျွန်တော်ဘယ်လို ကြည့်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ ဒက်ဒီဗျာ တော်တော်ရက် စက်တာပဲ”

“ဟေ့ကောင်! မင်းကိုငါမွေးထားတာ စွန့်လွှတ်ဖို့မဟုတ် ဘူး။ ငါသား ငါဘယ်တော့မှမစွန့်လွှတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ငါ ဖြစ်စေချင်တဲ့ပုံစံဖြစ်အောင် လုပ်မှာပဲ။ မင်းအခု ဒီကောင်မလေး ကိုစွန့်လွှတ်လိုက်။ ငါ မင်းကိုအမှုချက်ချင်းပြန်ရုတ်သိမ်းမယ်”

ဖအေကလည်း ဒေါသကြီးကြီး။ သားကလည်း ဒေါသ တွေက ဖအေထက်ကြီး၏။

“ဒက်ဒီကို ကျွန်တော်ပြောပြပြနေ။ ကျွန်တော်ကို သား

အဖြစ်က စွန့်လွှတ်လိုက်။ ပြီးရင် ကိုယ့်ကားကိုယ်ပြန်ယူသွား။ ယမုန့်ကိုတော့ တစ်သက်လုံးမစွန့်လွှတ်ဘူး”

“ဩ... ဒါဆို မင်းက ငါ့ကိုပဲစွန့်လွှတ်မယ်ပေါ့”

“ဒါ ဒက်ဒီသဘောပါ။ ကျွန်တော်က သားပါ။ လောက မှာ မိဘတွေကသာ သားသမီးကိုစွန့်လွှတ်ကြတာပါ။ သားသမီး က မိဘကိုမစွန့်လွှတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒက်ဒီ ကျွန်တော့်ဘဝကို သတ်မပစ်ခဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို ဘဝသေဆုံးအောင် လုပ်မပစ်ပါ နဲ့”

“ဟေ့ကောင်! ဇာတ်ထဲကစကားမျိုးတွေ လာပြောမနေ နဲ့။ မင်း သူ့ကိုမစွန့်လွှတ်ရင် ငါ မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ကား ဦးမှန်ထောင်ချပစ်မယ်။ ထောင်ကထွက်လာမှ ပျော်ပျော်ကြီးပေါင်း ကြပေါ့ကွာ”

“ရတယ်၊ ဒက်ဒီလုပ်ရက်ရင် လုပ်။ ထောင်အကျခံလိုက် မယ်။ ထောင်ကထွက်မှ ပေါင်းမယ်။ ဒက်ဒီလည်း ကျွန်တော့်ကို ဒက်ဒီဘဝထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်တော့”

သားအဖနှစ်ယောက်၏စကားတွေကို နားထောင်ကြရင်း ရဲမှူးနှင့်ဒုရဲအုပ်တွေလည်း ဘာပြောရမှန်းပင်မသိတော့။

“ဒီမှာမြတ်သစ်၊ မင်းက မင်းကောင်မလေးကို ထောင်

ကျွန်ခိုင်းမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ ငါကမ်းလှမ်းတာက လွယ်လွယ်လေးပါ။ မင်း သူ့ကိုစွန့်လွှတ်လိုက်ရင် ပြဿနာက အားလုံးပြီးသွားမှာ”

“ဒက်ဒီကိုယ်ချင်းမစာဘူးဗျာ၊ အဲဒါ ကျွန်တော်သိပ်ချစ်တဲ့မိန်းမဗျ။ ဒက်ဒီထက်တောင် အများကြီးပိုချစ်တယ်”

ငိုသံပါကြီးနှင့် မြတ်သစ်အော်နေတော့ ရဲတွေကလည်း ပြုံးစိမ့်။ ဦးရဲဘုန်းကတော့ ဒေါသတွေနှင့် ဆတ်ဆတ်တုန်လို့။

“ဟေ့ကောင်! ငါ့ထက်ချစ်တာတွေ လာမပြောနဲ့။ ငါ့တုန်းကလည်း ငါ့မိန်းမ မင်းအမေကို ကိုယ့်မိဘတွေထက် ပိုချစ်ခဲ့တာပဲ။ ဒါသဘာဝပဲ။ အေး... ငါက ဗူးဆိုးရုံမသီးဘူးနော်။ မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံး တောင်ကျခံလိုက်ကြမလို့လား”

သူတို့သားအဖ ဒေါသတွေနှင့်အပြိုင် အော်နေကြစဉ် ယမုန် နေရာမှာပင် အပုံလိုက်ထိုင်နေမိသည်။ တော်တော်ယုတ်မာတဲ့လူကြီးပဲ။ သို့သော် ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းဆို ယခု သူမ မြတ်သစ်ကိုလက်မထပ်ရတော့ဘူးပေါ့။ ဒီလိုလူကြီးကိုလည်း ယောက္ခမမတော်ချင်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ငါဟာ ခိုးရာလိုက်ဖူးတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ။ အမည်းစက် ထင်သွားရပြီ။

သည်စဉ် စခန်းသို့ နောက်ကားတစ်စီး ထပ်ရောက်လာပြီး ကမ္ဘာ့ရှုထိုးနှင့်ပြေးတက်လာသူမှာ ရဲမာန်ခ။

“ညီမလေး”

“ကိုကိုကြီး”

ရဲမာန်ခ ဦးရဲဘုန်းကို မီးပွင့်မတတ်အကြည့်နှင့် ကြည့်လိုက်လျှင် သူကလည်း အောင်နိုင်သူအပြုံးနှင့် အပေါ်စီးမှပြုံးကြည့်၏။

လမ်းမှာ ဦးရဲဘုန်းက မြတ်သစ်နှင့်ယမုန်ကို ကားခိုးသွားပါတယ်ဆိုပြီး တိုင်ချက်စွင့်ထားကြောင်း တောင်ငူရဲစခန်းမှာ ဖမ်းမိသွားကြောင်း သူသိခဲ့ရသည်။

ကိုယ့်သားကိုယ် သူခိုးစွဲတာက ထားပါတော့။ သူ့သားသူ သတ်သတ်ပေါ့။ ယခုတော့ ကိုယ့်ညီမကိုပါ ဒုက္ခပေးနေသည်မို့ ရဲမာန်ခ ပါးကိုက်သူကို နားပြန်ကိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ရဲမှူးကြီးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ညီမလေးကို မြတ်သစ်တုန်းက မတရားကားတင်ပြေးတာပါ။ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော် တိုင်ချက်ဖွင့်ပါတယ်”

“ဟာ! လုပ်ပြန်ပြီ”

ရဲမှူးကြီး ညည်းညူလိုက်သလို ဦးရဲဘုန်းနှင့်မြတ်သစ်

လည်း မျက်လုံးပြူးသွားကြပါ၏။

“ဟေ့! ယမန်က အသက်ပြည့်ပြီးသား၊ ငါ့သားနဲ့သူက ချစ်သူတွေ၊ မင်း မတရားမစွပ်စွဲနဲ့၊ ရဲမှူးကြီးခင်ဗျာ၊ ယမန်က သူညီမလည်းမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့အုပ်ထိန်းသူမဟုတ်တဲ့အတွက် တိုင်ချက်ဖွင့်လို့မရပါဘူး”

ဦးရဲဘုန်း ပျာပျာသလဲပင် ရှင်းချက်ထုတ်သည်မှာ သူ့ သားခံရမှာစိုးလို့ပါ။ သို့သော် ရဲမာန်ခက သူ့အိတ်ထဲမှာ အမြဲ အမြတ်တန်းဆောင်ထားသည့် အိမ်ထောင်စုစာရင်းစာရွက်ကို ငြိ လိုက်၏။

“ဒီမှာပါ ရဲမှူးကြီး၊ ကျွန်တော်ဟာ သူ့အစ်ကိုပါ၊ သူ့ အုပ်ထိန်းသူပါ”

မိခင်ဒေါ်ညိုညိုဆင့် ရဲမာန်ခနှင့်ယမန်ခက သားနှင့်သမီး ပါ။ ဦးရဲဘုန်း စောဒကမတက်နိုင်တော့။ သားအဖနှစ်ယောက် လုံး ယမန်ကို အားကိုးတကြီးကြည့်ရပေပြီ။

“ယမန်၊ ပြောလိုက်လေ”

ယမန်ကလည်း ဦးရဲဘုန်းကိုရော မြတ်သစ်ကိုပါ စိတ် နာနေပေပြီ။ လူချမ်းသာ လူကုသံတွေဟာ တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းပါလား။ ကျားကွက်ရွှေသလို အမျိုးမျိုးရွှေတတ်ကြ

တယ်။ ဘနဗူသိုက်တူးရက်ကြတယ်။ ဘယ်မျက်နှာကိုမှမထောက် ကြဘူး။

သူ့သားကို သူလိုရာအကွက်ရွှေဖို့အတွက် ငါ့ကိုမားစာခံ လုပ်ခဲ့တယ်။ ခုမှ ကိုကိုကြီးရောက်လာလို့ ငါ အနိုင်ဘက်ကိုပြန် ရောက်သွားတာ။ ငါ ကိုကိုကြီးမျက်နှာကို အိုးမည်းမသုတ်နိုင်ဘူး။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မကို သူ့အတင်းကားတင်ပြေးလာ တာပါ။ ကျွန်မအမေ နေမကောင်းလို့ဆိုပြီး ညာခေါ်လာတာပါ”

“ဟင်!”

“ဟာ!”

“ဒါဆို စောစောက ဘာဖြစ်လို့မပြောသလဲ။ ခုမှ သူ့ အစ်ကိုနဲ့ပေါင်းပြီး တိုင်ချက်ဖွင့်တာပါ”

ဦးရဲဘုန်းမှာ လူကြီးတန်မဲ့ ဒေါသတကြီးစွပ်စွဲနေပုံက အတ္တကြီးသူ ပီသစေသည်။

“စောစောက ပြောရမှန်းမသိဘူး။ ဒီကြားထဲ ကားသူခိုး နှုတ်ထိုင်ရင်းဖြစ်နေရတော့ ဘာမှမပြောရဲတော့ဘူးပေါ့။ ကျွန်မ အစ်ကိုပြောတာ မှန်ပါတယ်။ သူ ကျွန်မကိုအတင်းခိုးပြေးလာတာ ကျွန်မရုပ်ကိုကြည့်ပါတော့၊ တစ်နေ့လုံးငိုထားမိတာပါ”

နောက်ဆုံး ဦးရဲဘုန်းတို့သားအဖ ကိုယ့်ရှုးကိုယ်ပင့်

သွားပေပြီ။ သူ့သားအဖမ်းခံရမှာ ထောင်ကျမှာစိုးသဖြင့် ဦးရဲဘုန်း
ရဲမာန်ခန့် ညှိနှိုင်းကမ်းလှမ်းရပေပြီ။

“ကဲကဲ... မောင်ရဲမာန်ခရယ်၊ အန်ကယ်တောင်းပန်
ပါတယ်။ ဖြစ်ပြီးသွားပြီဆိုတော့ မောင့်ညီမလည်း နာမည်မပျက်
ရအောင် အန်ကယ်သားနဲ့ပေးစားလိုက်ပါတော့။ အန်ကယ် အမှု
လည်း ရုပ်သိမ်းပေးပါမယ်”

“မရဘူး၊ ခင်ဗျားအမှုက လီဆည်တဲ့အမှုကြီးပဲဗျာ။ ကိုယ့်
သား ကိုယ့်ကားစီးသွားတာကိုပဲ ကားသူခိုးလုပ်ဖမ်းထားပြီး။ ခုမှ”

“နေစမ်းပါဦး၊ ငါ့ကိုဖုန်းဆက်တာ မင်းမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ့်သားကိုယ် အချိန်မီအုပ်စွဲကို
အကြောင်းကြားတာ။ ခုလို ကားသူခိုးစွပ်စွဲဖို့မဟုတ်ဘူး။ ခုတော့
ခင်ဗျားက ကျုပ်ညီမကိုပါ အမှုထဲထည့်ဖမ်းထားသေးတယ်။ ကဲ
တရားရုံးကျမှရှင်းမယ်ဗျာ။ ကျုပ်ကတော့ မြတ်သစ်ဘုန်းကို တိုင်
ချက်ဖွင့်ခဲ့ပြီ။ ကျုပ်ညီမကို မတရားခိုးပြီးသွားတဲ့အတွက် ကား
ခိုးပါတယ်ဆိုတဲ့စွပ်စွဲချက်လည်း အလိုလိုကျေပျက်သွားပြီမဟုတ်
လား။ ကဲ... ဦးရဲဘုန်း ရန်ကုန်တရားရုံးမှာ တွေ့ကြတာပေါ့”

အမှုက တရားလိုရော တရားခံပါ ရန်ကုန်မှဖြစ်သည်
ရန်ကုန်ကိုပြန်လွှဲပေးရမည်။

ရဲမာန်ခ ငိုထားလွန်းသဖြင့် နီရဲဖောင်းမို့သောမျက်နှာ
လေးနှင့် ညီမလေးကို ကြင်နာစွာဆွဲတူခေါ်လိုက်တော့ မြတ်သစ်
နှင့် ဦးရဲဘုန်းတို့ အိမ်မြှောင်အပြီးပြတ်ကျန်ခဲ့ပေပြီ။

ဖွတ်မရ ဓားမဆုံး...

ယုန်မှတ်လို့ ဖိရိုက်လိုက်တာ အခုတော့ တောသုံးတောင်
ကို အုပ်စိုးသည့် ခြင်္သေ့ဖြစ်နေရပေပြီ။

ယမုန့်ကို မျက်နှာငယ်မရယ်လို့ ရိုက်ချက်ပြင်းလိုက် ဖိ
နှိပ်လိုက်တာ အခုတော့ ကားသမားတစ်ဖြူလဲ သူဌေးမကြီး
ဒေါ်ပန်းဒေဝီရဲ့မြေးနဲ့မှ သွားတွေ့နေရတော့သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ့်အကုသိုလ် ကိုယ့်အကျိုးပေးကာ
ဦးရဲဘုန်း သူ့သားအတွက် အာမခံတွေဘာတွေ ချက်ချင်းလုပ်ပေ
မယ့် ရုံးချိန်မီတော့လို့ မြတ်သစ်ခမျာ အချုပ်ခန်းမှာ တစ်ညအိပ်
လိုက်ရပါလေတော့သည်။

အခန်း (၂၃)

“ညီမလေး ထမင်းမစားရသေးဘူးနော်၊ ထမင်းစားပြီး
မှ ရန်ကုန်ပြန်ဆင်းကြမယ်”

လင်နောက်လိုက်ရာမှ ပြန်ခေါ်လာခဲ့ရသည့် ညီမတစ်
ယောက်မို့ ယမုန် ကိုကိုကြီးမျက်နှာကို မကြည့်ရဲ။ ဆင်ဖြူမျက်
နှာ ဆင်မည်းမကြည့်ဝံ့ဆိုတာ ဒါမျိုး။

ကိုကိုကြီးကတော့ ယမုန်ကိုအရိပ်တကြည့်ကြည့်။ ဆူ
လည်းမဆူ၊ မာန်လည်းမမာန်။ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် အလိုလိုက်
အကြိုက်ဆောင်နေလိုက်တာ။ ယမုန် ကိုကိုကြီးနှင့်အတူနေခဲ့ရ
သည့် ငယ်ဘဝများကို ပြန်သတိရနေမိသည်။

သူမကိုချစ်နိုင်လွန်းသော အစ်ကို၊ ဘာမှမတော်ဘူးရယ်
ဆို ယမုန် ရှိုးတို့ရှုန်းတန်းဖြစ်၊ ကလန်ကဆန်တွေလုပ်လည်

အချစ် မပျက်။

“မစားချင်တော့ဘူး ကိုကိုကြီးရယ်၊ ပြန်ကြမယ်”

ယမုန့်မှာ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ဝမ်းနည်းလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်များစီးကျလာခဲ့လျှင် ကားကိုလမ်းဘေးသို့ ထိုးရပ်လိုက်ပြီး ရဲမာန်ခ ယမုန့်ကို ကြင်နာယုယစွာ ဆွဲပွေ့ထားမိသည်။

“မငိုပါနဲ့တော့ ညီမလေးရယ်၊ ညီမလေးအနားမှာ ကိုကိုကြီး အမြဲရှိနေမှာပါ။ ဘာမှအားမငယ်နဲ့နော်”

“ကိုကိုကြီးက မိန်းမယူသွားမှာ၊ ညီမလေးဘဝက သွားပါပြီ။ အမည်းစက်ကြီးနဲ့။ အညွန့်ကျိုးသွားရပြီ”

“ခက်လိုက်တာ ညီမလေးရယ်၊ ကဲ! ဒီလိုလုပ်၊ ညီမလေးကို ကိုကိုကြီးလက်ထပ်မယ်”

“ဟင်! ဘယ်လို”

ရဲမာန်ခ အားတင်းပြီး ပြောချလိုက်တော့ ယမုန့်အံ့သြထိတ်လန့်သွားသည်။ သို့သော် သူမစိတ်ထဲမှာလည်း ကိုကိုကြီးအပေါ် သဘောထားတွေပြောင်းလဲနေခဲ့တာပဲမဟုတ်လား။ အံ့သြစရာတော့မဟုတ်။

“ဟုတ်တယ်၊ ညီမလေးကို ကိုကိုကြီးသိပ်ချစ်တယ်။ ညီမလေးလိုသဘောထားနိုင်ပေမယ့် ယမုန့်က ကိုကိုကြီးကို အ

စိမ်းတစ်ယောက်လို သဘောထားလာတဲ့အတွက် ကိုကိုကြီးသိပ်ချစ်တဲ့ညီမလေးကို တစ်သက်လုံး မခွဲမခွာနေရဖို့အတွက် ယမုန့်တို့ လက်ထပ်မှဖြစ်မယ်”

“မခွဲခွင်တာလေးတစ်ခုတည်းနဲ့ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ မေမေ့ကိုရော ညီမလေးကိုပါ ကိုကိုကြီးလုံးဝခွဲနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ဘာမှမတော်တော့တဲ့ကိုကိုကြီးအဖြစ်က ယမုန့်ကိုလက်ထပ်မှ ဥမကွဲသိုက်မပျက် အတူနေရတော့မှာပေါ့”

“မချစ်ဘဲနဲ့ လက်ထပ်မယ်ဟုတ်လား”

“အိုး... ညီမလေးရယ်၊ ချစ်လိုက်တာမှ ကိုကိုကြီးရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်မတတ်ဘဲ။ သကြားလုံးလေးသာဆို ငုံတောင်ထားမိမယ်”

“အိုး... ကိုကိုကြီးရယ်”

ဖြူစင်သောမေတ္တာများနှင့် သူမ၏နဖူးလေးကို ကြင်နာစွာ ငုံမွှေးလာတော့ ယမုန့် ကိုကိုကြီးကို အားကိုးတကြီး ကျုံးပက်ထားမိလေသည်။

“ကဲ! ခွေးမလေး၊ ကိုကိုကြီးတို့မှာလည်း အဘွားရဲ့ရန်ကုန်ရိုသေးတော့ ပဲခူးမှာဝင်ပြီး သူငယ်ချင်းအကူအညီနဲ့ ညတွင်း

ချင်းလက်ထပ်လိုက်မယ်။ မနက်ကျမှ အိမ်ပြန်ကြမယ်နော်”

“အဘွားတစ်ယောက်တည်းဖြစ်ပါ့မလား ကိုကိုကြီးရယ် တော်ကြာ တစ်ခုခုဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“ရပါတယ်၊ ကိုကိုကြီး အဘွားမိတ်ဆွေ ဒေါ်သီတာဆီ လှမ်းဖုန်းဆက်ပေးမယ်။ အိမ်မှာသွားနေပေးဖို့”

တကယ်ပင် ရဲမာန်ခ ဒေါ်သီတာဆီဖုန်းဆက်ပြီး အတူ အညီတောင်းနေတော့ ယမုန် ကိုယ့်အဖြစ်ကို တွေးတောဝမ်းနည်း နေမိသည်။ ငါ့ဘဝဟာ တော်တော်ဆိုးပါလား။ မြတ်သန်နောက်ကို လိုက်ရာကနေ ကိုကိုကြီးနောက် တစ်ခါလိုက်ရပြန်တယ်။ တော် တော်ဝမ်းနည်းဖို့ကောင်းပါလား။

“အီး”

ဖုန်းဆက်နေသည့်ကိုကိုကြီးရဲ့ကျောပေါ် မျက်နှာမူထား ပြီး ယမုန်ငိုငြိန်တော့ ရဲမာန်ခ ပြာပြာသလဲ။

“ဟာ! ဒီကောင်မလေး ဘာတွေတွေ့ပြီး ဝမ်းနည်းနေ ပြန်သလဲကွာ။ မင်း ကိုကိုကြီးကိုမယုံဘူးလားဟင်။ ကိုကိုကြီးနဲ့ မှမယုံရင် မင်း ဘယ်သူ့ကိုသွားယုံမလဲ”

“ယမုန် ရှက်လို့မီး တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြောတာ သလိုဖြစ်နေရလို့ပါ”

“ဟာကွာ... ဒီခွေးသူတောင်းစားအကြောင့် ထည့်ပြော နေပါနဲ့တော့။ ညီမလေးဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုကြီးက ကြည်ဖြူပြီး သား။ ကိုယ့်ညီမလေးပဲလေ”

“ယမုန်လည်း ဘာမှမဖြစ်သေးပါဘူး ကိုကိုကြီးရယ်။ စားပေါ်မှာ ကားစီးနေကြတာပဲလေ”

“အေးပါကွာ၊ ကဲ! ရှေ့ဆိုင်မှာ ထမင်းဆင်းစားရအောင် နော်။ ညီမလေးက လိမ္မာပါတယ်”

ညနေခြောက်နာရီလောက်ရှိပြီမို့ လှမ်းမြင်နေရသည့် ထမင်းဆိုင်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်ဆင်းပြီး ထမင်းစားလိုက်ကြလေ သည်။ နောက်လိုအပ်သည့်စားသောက်စရာလေးများ ဝယ်လိုက် နှုတ်တွင်းချင်းပင် ကားနှင့်ဆင်းနေကြပေသည်။

ပဲခူးရောက်တော့ ညဆယ်နာရီ။ ရဲမာန်ခ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်တော့ပါ။ ဒီအချိန်ကြီး သူများအားနာတာရယ်၊ နောက် ဆက်ထပ်ဖို့မဖြစ်နိုင်တော့တာရယ်။

“မနက်ဖြန်ကျမှ လက်ထပ်ရတော့မယ်၊ ဖြစ်ပါတယ်

“ကိုကိုကြီးကလည်း”

“ကိုကိုကြီးကတော့ ယမုန်ကို အချစ်လွန် အလွန်ချစ်လေ။ ကိုယ့်ညီမလေးပဲဟာ”

ပဲခူးရှိတည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာ ကားရပ်လိုက်ပြီး ရဲမာန် နေရာယူလိုက်သည်။ သူတို့ရသည့်အခန်းက အပေါ်ထပ်မှာ။

တည်းခိုခန်းဟာ စားသောက်ဆိုင်နှင့်တွဲဖွင့်ထားတာ ထမင်းအရင်စားလိုက်ကြသည်။ နောက် ဆိုင်ရှေ့မှစတင်ဆိုင်တွဲပင် အဝတ်တစ်စုံစုံ ဝယ်လိုက်ကြရ၏။ ဆောင်းမကုန်သေးသဖြင့် မို့ အနွေးထည်တွေပါ ဝယ်ရလေသည်။

“ယမုန် ရေမချိုးနဲ့၊ ကိုကိုကြီးတော့ ချိုးလိုက်ဦးအောင် ရေပြောင်းပြောင်းမှာ ဖျားနေဦးမယ်။ အဝတ်ပဲ လဲလိုက်တယ်”

“နည်းနည်းတော့ ချိုးမယ်၊ တစ်နေ့လုံး ငိုထားရမှာမောနေပြီ”

“မချိုးနဲ့၊ လူကြီးစကားနားထောင်။ ခြေလက်ပဲ လိုက်တော့”

“အင်းပါ... အင်းပါ”

ရေပတ်တိုက်၊ မျက်နှာသစ်၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး ချက်ချင်းပြန်ထွက်လာတော့ ကိုကိုကြီးက ဝတ်ရန်အသင့်

ပေးထားသည်။

“အဝတ်လဲ၊ အနွေးထည်ဝတ်၊ အိပ်ချင်အိပ်နှင့်”

“ကိုကိုကြီးလည်း ရေချိုးမနေနဲ့လေ”

“ငါတော့ချိုးမှဖြစ်မယ်၊ ကားမောင်းရတာ ချွေးတွေခွဲနေပြီ”

ရဲမာန်ခ ရေချိုးပြီးထွက်လာတော့ ယမုန် အိပ်နှင့်နေပေပြီ။ ကလေးလေးလို အပြစ်ကင်းစင်စွာ အိပ်နေပုံက သနားစရာ။ ကံကောင်းသို့ပါလား ညီမလေးရယ်။ တစ်ဘဝလုံး ဝေးတော့မလို့။

သူ့အဝတ်အစားအမြန်လဲပြီး ယမုန်ဘေးမှာ လဲလျောင်းလိုက်သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဖြူစင်သည့်အချစ်တွေသာ လွှမ်းမိုးနေလျက်။ ဘယ်တော့မှ သွေးဆူလာမည်မသိ။

အခန်းမိမိတ်ကာ အိပ်လိုက်ရင်း အအိပ်ကြမ်းသည့် ညီမလေးက သူ့ဘက်လိုက်လာတော့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ကြင်နာစွာ ထွေးဖက်ထားရင်း သူ့အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

ပဲခူးရှိသူငယ်ချင်းရဲ့အကူအညီနှင့်ပင် ရဲမာန်ခ ယမုန်ကို လက်ထပ်လိုက်သည်။ လက်ထပ်ပြီးသည်နှင့် သူတို့နှစ်ယောက်

ရန်ကုန်ပြန်ဆင်းခဲ့ကြသည်။

မေမေ့ကိုရော အဘွားကိုပါ ဖုန်းဆက်ကြည့်တော့ အခြေအနေတွေက ကောင်းနေသည်။ သူဘာမှမပြောလိုက်သေး။ သူ့ဘေးမှ အရှက်မျက်နှာလေးနီနီနှင့် အလှဆုံးကောင်မလေးဟာ သူ့အတွက် ကမ္ဘာလောကကြီးက အသစ်ဖန်ဆင်းပေးထားတဲ့ သက်ရင့်နှင်းဆီပွင့်လေးပမာ။

ညကအကြောင်းတွေ့ပြီး သူပြုံးနေတော့ ယမန် သူ့ကျောကုန်းကြီးပေါ်မှာ မျက်နှာလေးအပ်ထားခဲ့သည်။

“ဟေ့! ဒီမှာ ကားမောင်းနေတယ်နော် မင်းသမီး။ ကားလမ်းဘေးထိုးကျသွားမယ်။ ကောင်းကောင်းလိုက်”

သည်တော့မှ နှုတ်ခမ်းလေး စုထော်ပြီး သူ့ကိုခွာသွားသည့်တောက်တဲ့မလေး။ တစ်ဖက်ကားတံခါးကို ကပ်သွားပြန်၏။

“ကားတံခါးပွင့်ကျသွားလို့ ကိုကိုကြီး ရူးနေဦးမယ်”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုနေရမလဲ၊ ကိုကိုကြီးနော်”

“ကိုကိုကြီးကို မှီထားပေါ့။ ရှက်ရင် မျက်စိမှိတ်ထား”

“အင်း...”

သူ့စကားကိုနာခံစွာနှင့် သူ့ပခုံးကိုမှီပြီး ယမန် အိပ်ပျော်သွားတော့ ရဲမာန်ခ သူကလေးကို တသိမ့်သိမ့်အချစ်တွေ တိုး

နေမိသည်။

ညက သူ့ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ပြောင်းဆန်အောင် မွှေနှောက်သွားခဲ့တဲ့အချစ်က ဘယ်လိုကြီးလဲ။ အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် ယမန်အပေါ် သူ့အချစ်တွေ ထူးပြတ်သွားသည့်ဆင်ရိုင်းကြီးလို့။

သူ့အတွက် ကမ္ဘာကြီးက အသစ်မွေးဖွားပေးလိုက်တဲ့ ချစ်ဇနီးလေးအား သူ့မြတ်နိုးယုယစွာ ငဲ့ကြည့်မိ၏။ တကယ့်ကို ကလေးလေးလို အပူအပင်ကင်းစွာ အိပ်ပျော်လို့။

အင်း... အဘွားကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရဦးမယ်မသိဘူး။ လောလောဆယ် ဖွင့်ပြောလို့တော့မဖြစ်သေး။ မီးစင်ကြည့်ကရဦးမှာပါပဲ။

နေ့လယ်(၁၂)နာရီလောက်ကျမှ သူတို့ အိမ်ပြန်ရောက်သွားကြသည်။ တော်ပါသေးရဲ့။ အဘွား သူ့အခန်းထဲမှာပဲ ရှိနေလို့။ ဒါတောင် မသူဇာက နွမ်းဖတ်ကျိုးကြေလာသည့်ယမန်ကို လျှောင်ပြီးနှင့်ကြည့်လို့။

ယမန် ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ပါ။ ဟန်တွေလည်း မလုပ်နိုင်တော့။

“ယမန် ဒီနေ့နားလိုက်မှဖြစ်မယ် ကိုကိုကြီး”

“ထမင်းတော့ စားဦးလေ၊ ပြီးမှအိပ်။ ဒါမှအားရှိမှာ”

“မရတော့ဘူး၊ အရမ်းအိပ်ချင်နေပြီ”

ယမုန့် သူ့အခန်းထဲဝင်သွားတော့ ရဲမာန်ခ အဘွားရဲ့ အခန်းသို့သွားပြီး နှုတ်ဆက်ရသည်။

“မင်းကိစ္စတွေ ပြီးပြီလား”

အဘွားလေသံက ခပ်မာမာ။ ဒေါ်သီတာလည်း ပြန်သွား ပြီဖြစ်မည်။

“ပြီးပါပြီအဘွား၊ အဘွား နေ့လယ်စာစားပြီးပြီလား။

လာ... သွားစားရအောင်”

“မင်းဘာတွေလျှောက်လုပ်နေသလဲ ရဲမာန်ခ၊ ဘာလဲ၊ ငါ့ကိုအဘွားကြီးဆိုပြီး ဘာမှမတိုင်ပင်တော့တာလား”

“အာ... မဟုတ်ပါဘူး အဘွားကလည်း ကဲ! လာပါ၊ ထမင်းသွားစားကြမယ်”

အဘွားကိုညင်သာစွာတွဲပြီး ရဲမာန်ခ ထမင်းစားခန်းသို့ လာခဲ့တော့ မသူဇာ ထမင်းပွဲပြင်ပေးထား၏။ လက်ရာတွေက မတူ။

“မိသဲရော၊ မိသဲဘယ်သွားလဲ”

“သူနေမကောင်းလို့ အိပ်နေပါတယ်အဘွား”

ဒေါ်ပန်းဒေဝီ ဘာမှမပြောတော့ပေမယ့် သူ့ကိုမသက်

သည့်အကြည့်နှင့်ကြည့်၏။ မြတ်စွာဘုရား! အဘွား ဘာတွေရိပ် မိကုန်ပြီလဲ။ မိသူဇာ ဘာတွေတို့ထားသလဲ။ ရဲမာန်ခ မသိချင် ယောင်ဆောင်ပြီး အဘွားအထဲ ဟင်းများခပ်ထည့်ပေးကာ ဂရု စိုက်နေလိုက်၏။

ထမင်းစားပြီးတော့ ညှော်ခန်းမှာခေတ္တထိုင်ကြရင်း အဘွား နှင့်စကားစမြည်ပြောနေရသည်။ ရဲမာန်ခစိတ်ထဲမပြောင့်။ ယမုန့် ကိုသွားကြည့်ချင်လှပြီ။

“ပန်းနုရောင်တို့သတင်းလည်း မကြားတော့ဘူး။ ငွေ သိန်းလေးရာနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တန်ဖိုးဖြတ်သွားကြပြီထင်တယ်”

“အေးတာပေါ့ အဘွားရယ်၊ သူတို့ရှိလည်း မြွေပွေးခါး ပိုက်ပိုက်နေရသလိုဥစ္စာ”

“အင်း... အဘွားစိတ်ထဲ ထင်နေတယ်၊ မိပန်းနုရဲ့ လောဘက ဒီလောက်နဲ့ရပ်မှာမဟုတ်ဘူးလေ။ အခု ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေတာ မရိုးသားဘူး။ ငါ့မြေးသတိနဲ့နေပါ”

“စိတ်ချပါ အဘွားရဲ့၊ ဒီလောက်လုံခြုံတဲ့အိမ်ကြီးမှာ ဘာမှမရှိစရာမရှိပါဘူး။ ကဲ! အဘွား ဆေးသောက်ပြီး နားလိုက် ပြီးနော်”

အဘွားကို အတင်းအခန်းထဲပြန်ပို့ပြီး ဆေးတိုက် အနား

ယူစေခဲ့ပြီးမှ ရဲမာန်ခဲ ယမုန့်အခန်းသို့ရောက်လာ၏။ အိပ်ရာထဲ
မှာ တလူးလူးတလှိုလှိုဖြစ်နေသည့်ယမုန့်ကိုမြင်လျှင် ရဲမာန်ခဲ
ကလေးလေးလို ပွေ့ချိုလိုက်သည်။ ဂါဝန်အနက်ကွက်လေးနှင့်
ယမုန့်အသွင်က ချစ်စဖွယ်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ညီမလေးရဲ့၊ ထ! ထမင်းစားကြရ
အောင်”

“ဟင့်အင်း... ယမုန့်စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးနေတယ်။ ကိုကို
ကြီး သွား... အပြင်ထွက်၊ ယမုန့်တစ်ယောက်တည်း နေပါရစေ”
ရှုပ်ထွေးညှိုးနွမ်းသောမျက်နှာလေးနှင့် ယမုန့်ကို ကြည့်
ပြီး ရဲမာန်ခဲ ချစ်သနားရသည်။

“ဘာစိတ်ရှုပ်စရာလိုသလဲ ညီမလေးရယ်၊ ကိုကိုကြီး
တစ်ယောက်လုံး ရှေ့က မားမားမတ်မတ်ရှိနေပြီလေ။ ဘာကိုမှ
တောင်တွေးမြောက်တွေး တွေးပူမနေနဲ့တော့နော်”

“ပူတာပေါ့၊ အခု ယမုန့်ဒီလိုဖြစ်သွားတာ မေမေလည်း
မသိဘူး၊ အဘွားလည်းမသိဘူး၊ ဘာတွေဖြစ်လာဦးမယ်မသိဘူး
နော်”

“ဘာမှပူမနေပါနဲ့ ညီမလေးရယ်၊ ကလေးလေးလို အပူ
အပင်ကင်းကင်းနဲ့နေ၊ ကိုကိုကြီးကို ပြုစု အားကိုး၊ ဒါဆိုရပြီ။

ကဲ... ကိုကိုကြီး မုန့်နဲ့နွားနို့ယူလာခဲ့မယ်နော်”

ယမုန့်ကို အိပ်ရာပေါ် ညင်သာစွာချပေးခဲ့ပြီး သူ့အခန်း
ပြင် ထွက်လာခဲ့တော့ မသူဇာကို ရိပ်ခနဲလှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။
ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ချောင်းနေတာပါလိမ့်။

အခန်း (၂၄)

အဘွားက ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ပြောနေသဖြင့်
ရဲမာန်ခ နားထောင်ပေးနေရသည်။ ညဆယ်နာရီပင် ထိုးနေပြီ
ဖြစ်သဖြင့် သူ ယမုန့်ထံ သွားချင်လှပြီ။ သို့သော် အဘွားစိတ်
ချမ်းသာအောင် သူနေပေးရ၏။

ညဆယ့်တစ်နာရီထိုးကာမှ အဘွားအိပ်ပျော်သွားသဖြင့်
ရဲမာန်ခ အခန်းတံခါးစေ့ပေးခဲ့ကာ ယမုန့်အခန်းသို့ လာခဲ့သည်။
ယမုန့် သူ့ကိုစောင့်မနေပါ့မလား။ ခွေးမလေး... တံခါးပိတ်ထား
လျှင် ပြီးပါလေရော။

ယမုန့်အခန်းရှေ့ရောက်တော့ သူထင်သည့်အတိုင်းပင်
အခန်းတံခါးပိတ်ထား၏။ ညီမလေး စိတ်ကောက်နေသလား။

“ယမုန့်... ယမုန့်”

အသံခပ်အုပ်အုပ်နှင့်ခေါ်လည်း သူကလေးက နိုးမလာ သဖြင့် ရဲမာန်ခ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ခဲ့သည်။ အိပ်ပါစေလော၊ အိပ်ပျော်ပါစေ။

ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ ရဲမာန်ခ တလူးလူးတလိပ်လိပ်ဖြစ် နေရသည်။ မိန်းမရခါစမို့ ကိုယ့်ဇနီးလေးကို ရင်ခွင်ထဲထားအိပ် ချင်မိတာ ဓမ္မတာ။ ဒီတော့ သူအိပ်မပျော်။ ည (၁၂)နာရီထိုးပြီး လည်း အိပ်မရ။

သည့်စဉ် သူ့နားထဲ ခြေသံတရှုပ်ရှုပ်တွေ ကြားရသလို လိုဖြစ်လာသဖြင့် ရဲမာန်ခ ခေါင်းနားပန်ကြီးသွား၏။ ဘယ်သူတွေ လဲ။ သူ့ခိုးတွေလား။ အိမ်ကြီးက လုံခြုံပေမယ့် တချို့သူ့ခိုးတွေ က ဘာထိတိုက်ကိုတောင် ဖောက်ကြတာပဲ။

ဒါမှမဟုတ် မသူဇာကများ တံခါးဖွင့်ပေးလေသလား။ အခန်းမီးပိတ်လျက်မှပင် ရဲမာန်ခ ကိုယ့်အခန်းတံခါးနား အပြေး ကပ်သွားတော့ သူ့အခန်းကို အပြင်မှပိတ်ထားတာ သိလိုက်ရ လေသည်။

ဟာ! သွားပြီ၊ တစ်ခုခုတော့ဖြစ်ပြီ။ အရေးထဲ သူ့ဟန် ဖုန်းကလည်း သူ့အခန်းထဲမှာမရှိ။ ညက သေသေချာချာ စာမူ

ပေါ်တင်ထားခဲ့ပေမယ့် ယခုမရှိတော့။ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ။

“အား! အမယ်လေး...”

အဘွားအခန်းမှ အလန့်တကြားအော်သံ ကြားလိုက်ရ လျှင် ရဲမာန်ခ အစိုးရိမ်လွန်လို့ လူတစ်ကိုယ်လုံးပူလောင်နေရ၏။

ဘယ်သူတွေလဲ။ ပန်းနုရောင်တို့လား။ အခြားမီးပြတေ လား။ အိုကြီးအိုမ အဘွားကြီးကို ဘာတွေနှိပ်စက်နေကြတာလဲ။

“မြေးရေ... မောင်ရဲမာန်”

အသံလေး သဲ့သဲ့ကြားရပြီး အသံတိတ်သွားသဖြင့် ရဲ မာန်ခ တအားစိတ်ပူသွားရ၏။ တံခါးကို သူပြေးဆောင့်ရင်း အော် ဟစ်နေတော့ တံခါးပွင့်လာကာ သူ့ကို မျက်နှာဖုံးစွပ်တစ်ယောက် က သေနတ်နှင့်ချိန်ထားလိုက်သည်။

သွားပြီ... ငါ အလိမ္မာဖက်ရမှာ။ ခုတော့...

“ဒီလောက်တောင် ဆူပူသောင်းကျန်းချင်တဲ့ကောင်၊ လာခဲ့... ရှေ့ကသွား”

သူ့ကိုရှေ့ကတင်ပြီး အဘွားအခန်းထဲ ခေါ်သွား၏။

“ဟင်! အဘွား”

အဘွားကို အတင်း စာချုပ်ထဲမှာ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းနေ သူက ဒေါ်ပန်းနုရောင်။

“ထိုး... ထိုးပေးလေ အဘွားကြီး ဟင်း... ငါတို့ လင်မယားကို ကျွန်တွေလိုခိုင်းလာခဲ့ပြီး အမွေပေးတော့ သူ့ခြေ ကိုပေးတယ်။ ထိုး... အခုလက်မှတ်ထိုး”

“မထိုးဘူး... မထိုးဘူး။ နင် ငါ့ကိုသတ်ချင်သတ်ပစ် လိုက်”

“ဟင်း! တကယ်မလုပ်ဘူးထင်လို့လား။ အယုတ်တမာ မကြီး”

ပန်းနုရောင်တို့လင်မယား အဘွားကို အတင်းအဓမ္မစွာ ခိုင်းနေခြင်းပေတည်း။ ဒေါ်ပန်းဒေဝီကလည်း ဒီလောက် ဓားနှင့် ဆွနေသည့်ကြားမှ လက်မှတ်ထိုးမပေး။ သူမကိုယ်မှာ ဓားအထိ ရှာတွေ့နှင့်။

ရဲမာန်ခ ပန်းနုရောင်ကို အော်ဟစ်ရန်တွေ့ချင်နေပေမည်။ သူ့ပါးစပ်ကိုလည်း ပလာစတာနှင့်ကပ်ပိတ်ထားကြပေပြီ။ သူ့ ပါးဝှေးဝှေးနှင့်ပင် အဘွားကိုလက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ဖို့ လက်ဟန်ချီ ဟန်နှင့်ပါ တိုက်တွန်းလိုက်သည်။

လူ့အသက်ထက် ဘာမှတန်ဖိုးမရှိဘူးလေ။ ယမုန့်တို့ တော့ သူတို့မသိလို့လား။ အရေးမလုပ်တာလားမသိ။ လွှတ်ထား ကြသည်။

ယမုန့်နှိုးပြီး သူတို့ကိုလာကယ်နိုင်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်း နေရ၏။ မသူဇာကတော့ သူတို့လူပါပင်။ ယခု ပန်းနုရောင်တို့ အဖွဲ့ထဲမှာ ရောက်နေပေ၏။

အဘွားကို ပစ်မှတ်ထားပြီး နှိပ်စက်နေတော့ ရဲမာန်ခ မခံစားနိုင်တော့ပေ။ သေနတ်နှင့်ချိန်ထားသည့်ကြားမှ အဘွားထံ အတင်းပြေးသွားလိုက်သည်။

သူတို့လည်း တကယ်မပစ်ရဲသေးပါ။ သေနတ်သံတွေ လမ်းပေါ်ကကြားမှာ စိုးပုံရ၏။

‘ဝှေးဝှေး... ဝှေးဝှေး’ နှင့် ဒေါသတကြီးဖြစ်နေရပေမယ့် သူ့ ကို လက်နှစ်ဖက်လုံး ကြိုးချည်ထားကြသည်။ ပန်းနုရောင်က သူ့ပါးကို ဆီးရိုက်တော့ ဒေါ်ပန်းဒေဝီ ဒေါသထွက်သွား၏။

“နင်တို့ ငါ့ခြေကို ဘာမှနှိပ်စက်စရာမလိုဘူး ကျွေးဝှေး မသိတတ်တဲ့မိန်းမရဲ့။ ထမင်းကျွေးတဲ့လက်ကို ပြန်ကိုက်တဲ့ခွေးမ ရဲ့”

“အောင်မာ! ခင်ဗျားကသာ ကျုပ်တို့ကိုအသုံးချပြီး ဘာ အပြစ်မှပေးချင်တာ”

“ဖြန်း!”
မင်းလှသွင် ဒေါ်ပန်းဒေဝီကို ပါးရိုက်လိုက်လျှင် ရဲမာန်ခ

www.burmeseclassic.com

သေနတ်နှင့်ချိန်ထားခံရသည့်ကြားမှ သူ့ကို ကိုယ်လုံးနှင့်ပြေးတိုက်လိုက်သည်။ သူ့ကိုလည်း ဝိုင်းသမလိုက်ကြတာ ဖွဲအိတ်ကြီးနယ်။

ဒေါ်ပန်းဒေဝီမှာ မြေးကိုဝိုင်းနှိပ်စက်နေကြတာမြင်သဖြင့် မျက်ရည်တွေနှင့်ငိုယိုပြီး တားဆီးနေခဲ့သည်။

“တော်ပါတော့... တော်ပါတော့၊ ငါလက်မှတ်ထိုးပေးပါမယ်။ ထိုးပါမယ်”

“ကဲ! ဒါဆိုလည်း ထိုး”

ဒေါ်ပန်းဒေဝီ အားမတန်လို့ မာန်လျှော့ကာ စာချုပ်ကို လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ရသည်။ လက်မှတ်ထိုးပြီးသွားသည်နှင့် တဟားဟားရယ်မောကာ ဒေါ်ပန်းနုရောင်က သူ့အစီအစဉ်ကို ပြောပြသည်။

“ကဲ! အဘွားကြီး၊ ရှင့်မြေးနဲ့နှစ်ယောက်အတူ မီးလောင်ပြီး သေကြပေတော့။ မသူဇာ၊ သူတို့မြေးအဘွားကို ကုလားထိုင်မှာ ပူးပြီးကြိုးထပ်ချည်လိုက်”

“ဟင်! နင်... နင် ဒီလောက်မယုတ်မာနဲ့၊ နင့်ကို ငါအမွေလွှဲပေးခဲ့ပြီပဲ”

“ဪ... ဒေါ်ပန်းဒေဝီရယ်၊ ရှင့်လောက်လည်လို့တော့ ပန်းနုရောင်တို့ ဒီလိုတောင်မလုပ်ဘူး။ မီးလောင်သွားတော့

အားလုံးခြေရာလက်ရာပျောက်သွားတော့မှာပေါ့။ ကဲကဲ... နှုတ်ဆက်ပါတယ်နော်။ ကောင်းရာသုဂတိလားကြပါစေရှင်”

သူတို့မြေးအဘွားကို အခန်းထဲမှာ ထားခဲ့ကြပြီး ပန်းနုရောင်တို့အဖွဲ့ အခန်းပြင်ထွက်ကြသည်။ နောက် ဓာတ်ဆီတွေ တံခါးမှာဖျန်း၊ အခန်းတွေလျှောက်ဖျန်းပြီး မီးတို့လိုက်ကြသည်။

နောက် တဟားဟားရယ်မောကာ သူတို့အဖွဲ့ အောက်ဆင်းသွားကြတော့ ခြံတံခါးအထွက်မှာပင် ရဲတွေစောင့်ဖမ်းလိုက်ကြသည်။

မီးသတ်ကားတွေ ရောက်လာကြပြီး မီးသတ်ရဲဘော်တွေကပင် အခန်းတွေထဲမှာ ပိတ်ထားခံနေရသည့် ဒေါ်ပန်းဒေဝီ၊ ရဲမာန်ခနှင့် ယမုန်ခတို့ကို အချိန်မီကယ်ဆယ်လိုက်နိုင်ကြသည်။

BURMESE
CLASSIC
.com

အခန်း (၂၅)

ယခုတော့ ဒေါ်ပန်းဒေါ် အမြင်မှန်တွေ ရသွားခဲ့ပေပြီ။
မိသဲခေါ်ယမုန်ခကြောင့် သူတို့အသက်မသေရတာမဟုတ်ပါလား။

ယမုန်အခန်းတံခါးကိုလည်း အပြင်မှပိတ်ထားခဲ့ပေမယ့်
သူမမှာ ဖုန်းရှိတာ မသူဇာမသိသည်ကြောင့် ဖုန်းကိုသိမ်းမသွား
ခဲ့ပေ။ သည်တော့ ယမုန်က ဖုန်းနှင့် နယ်မြေရဲစခန်းသို့ လှမ်း
အကြောင်းကြားလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ရဲတွေ အချိန်မီရောက်လာခဲ့ကြပြီး ပန်းနုရောင်တို့အဖွဲ့
ကို ဖမ်းဆီးလိုက်နိုင်ခဲ့ပေသည်။ ယခုတော့ ရဲမာန်ခလည်း စိတ်
ချမ်းသာနေရပေပြီ။ မေမေ့ကိုပါ အိမ်သို့ခေါ်လာခွင့်ရပြီမဟုတ်ပါ

လား။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ယမုန်နှင့်လက်ထပ်ဖို့လည်း မေမေ့ကိုရော အဘွားကို ပါ သူခွင့်ပန်ခဲ့သည်။ မြတ်သစ်ကိုလည်း အမှုကျေအေးပေးလိုက် ပြီမို့ အရာအားလုံးသည် လမ်းကြောင်းတွေရှင်းလျက်။

“အဘွား အမြင်မှန်တွေရပါပြီမြေးရယ်၊ လောကကြီး ထဲမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာဆိုတာ ရန်သူတွေပါလား။ ဒီပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ကြောင့်ပဲ သေရတော့မလို့။ ဒီတော့ အဘွားမှာ လောဘ ဒေါသ မောဟတွေလည်း မရှိချင်တော့ပါဘူးကွယ်။ အရာရာကို သတိနဲ့ ထိန်းချုပ်ပြီး စိတ်ကိုဖြူဖြူစင်စင် သန့်သန့်ရှင်းရှင်းထားလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ ငါ့မြေးကို ဘာမှစိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်တော့ ပါဘူး။ အဘွားရဲ့နေဝင်ချိန်မှာ ငါ့မြေးတွေနဲ့ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း နေသွားပါတော့မယ်”

“ကောင်းပါတယ် အဘွား၊ မြေးတင်မဟုတ်ဘူး၊ မြစ် ကလေးတွေပါ အဘွားချီးဦးမှာ။ ကျွန်တော်တို့ကို ညှော်ခွဲသွား မြန်မြန်လုပ်ပေး”

“ငါ့မြေးပဲ စီစဉ်လေ၊ အဘွားဘာမှမကန့်ကွက်ဘူး”

ဒေါ်ပန်းဒေဝီမှာ မေမေဒေါ်ညိုညိုဆင့်နှင့် အပေးအယူ တွေတည့်နေပြီး အဆင်တွေပြေနေလေလျှင် ရဲမာန်ခန့်ယမုန်တို့ ဝမ်းသာကြည်နူးရသည်။

မာနအရေခွံတွေ မောဟအရေခွံတွေ ကွာကျသွားပြီမို့ အရာရာသည် ပကတိစိတ်ချမ်းမြေ့စဖွယ်။

ရဲမာန်ခန့်ယမုန်၏ညှော်ခွဲမှာ ဒေါ်ပန်းဒေဝီ၏အရှိန်အဝါ ကြောင့် စည်ကားသိုက်မြိုက်လှပါပေသည်။ သူတို့သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေတွေပါ လာကြသည်မို့ လူငယ်ရော လူကြီးတွေရော စုံ စုံလင်လင်။

ယမုန်ကို နာမည်ကြီးမိတ်ကပ်ဒီဇိုင်းနာနှင့် ပြင်ပေးခဲ့ပြီး စိန်တွေညွှန့်နေအောင် ဆင်ပြင်ပေးထားသည်ကြောင့် သူမ၏အလှ က နန်းထိုက်တော်ဝင်နေခဲ့သည်။

ရှေးမင်းသမီးတစ်ယောက်လို ထိုင်မသိမီးနှင့်ဝတ်စုံက ရွှေဝါရောင်၊ အဝါရောင်မင်းသမီးလေး၏အလှက ဝင်းဝင်းစက် စက်။ ရဲမာန်ခန့်လည်း ရွှေရောင်မင်းသားကြီးပေါ့။ သူညီမလေး ကို တပြုံးပြုံးနှင့် အရိပ်တကြည့်ကြည့်။

လာသမျှ ရွှေပွဲလာဧည့်ပရိသတ်တွေကို လိုက်လံနှုတ် ဆက်ရင်း ဒေဝီနှင့်ပုလဲတို့ဆီ ရောက်သွားသည်။

“ယမုန်ရယ်၊ နင့်ကို ဒီလိုမြတ်မြတ်မားမားမြင်ရတာ အရမ်း

ဝမ်းသာတာပဲဟယ်”

“အေးလေ၊ နင့်ကိုကိုကြီးက နင်တို့ကိုထားခဲ့ပြီမှတ်နေတာ။ သူ့ဘဝထဲ ဆွဲခေါ်သွားမယ်မထင်ဘူး”

ဝမ်းသာအားရစကားတွေဆိုနေစဉ် သူမတို့ကိုမလိုလားသည့် မြတ်သစ်ရဲ့သူငယ်ချင်း အောင်လွင်က တမင်ပင် အသံခပ်ကျယ်ကျယ်နှင့်...

“ဟဲ့၊ ယမုန့်၊ နင့်ဧည့်ခံပွဲကို မြတ်သစ်လည်း လာလိမ့်မယ်။ နင်တို့ညွှာ ဘယ်လိုတွေဖြစ်သွားကြတာလဲဟာ။ မျက်စိကိုလည်သွားတာပဲ။ ကျော်တော့ လှေသူကြီး၊ ညားတော့ လှေထိုးသား”

ယမုန့်မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ကိုကိုကြီးကိုမော့ကြည့်တော့ ရဲမာန်ခ အပြုံးမပျက်ပါ။ လူပုံအလယ်မှာ ရန်ဖြစ်နေလို့မဖြစ်ပါ။ ညီမလေး ပိုပြီးအရှက်ကွဲသွားလိမ့်မည်။

သူဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ အပြုံးတွေနှင့်သာ ယမုန့်ကို ယုယစွာတွဲပြီး နောက်ဝိုင်းများသို့ ဆက်သွားခဲ့သည်။ ပုလဲနှင့် ဒေဝီတို့ အောင်လွင်ကို ကျိတ်ဆဲနေကြတာ ကြားလိုက်ရသည်။

သည်စဉ် ရဲမာန်ခကို သူ့မိတ်ဆွေများက ဆွဲခေါ်သွားကြသဖြင့် ယမုန့်တစ်ယောက်တည်း လက်ကိုင်ပန်းစည်းလေးကိုင်

တာ ရပ်နေရစဉ် သူမအနီးသို့ မြတ်သစ်ရောက်လာခဲ့သဖြင့် ယမုန့်မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။

ပြဿနာတွေတော့ တက်တော့မှာပဲ။

“ယမုန့်”

“ဟင်၊ မြတ်သစ်”

“ဟုတ်ပါဗျာ၊ ယမုန့်တကယ်ရက်စက်တယ်နော်၊ ကိုယ့်အပေါ် နည်းနည်းမှမင်းညှာဘူး”

“လူပုံအလယ်မှာ ကျွန်မကိုအရှက်လွှာခဲ့နေတာလား။ နိုင်ကိုမုန်းပါရစေနဲ့”

“ဆောရီး ယမုန့်၊ ကိုယ်...”

သည်စဉ် ရဲမာန်ခ ယမုန့်နှင့်မြတ်သစ်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သဖြင့် မျက်လုံးတွေပြာသွားပေမယ့် ရုပ်မပျက်အောင် လျှောက်ရှားလိုက်သည်။

“အလို၊ ကိုမြတ်သစ်၊ လာရောက်ချီးမြှင့်တာ ကျေးဇူးတင်ဗျာ။ ခင်ဗျားနဲ့မိဂ္ဂယ်ရော ဘယ်တော့ဧည့်ခံပွဲလုပ်မလဲ။ စေ့စပ်ညွှန်က မလာဖြစ်ပေမယ့် ဧည့်ခံပွဲကျရင်တော့ ရောက်အောင် ဆွဲခေါ်မှာပါ”

သူ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း ရယ်ရယ်မောမောနှင့် အ-

အနေကိုထိန်းလိုက်သဖြင့် ယမုန် သက်ပြင်းချရသည်။

ကိုကိုကြီးဟာ အမျှော်အမြင်နဲ့ပြည့်စုံပါတယ်။ ယမုန်ကို
တစ်သက်လုံး စိတ်ချမ်းသာစေမှာပါ။

အခန်း (၂၅)

နောက် ငါးနှစ်ခန့်ကြာစောအခါ....

ရွှေတိဂုံရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ...

ဦးရဲဘုန်း၊ မြတ်သစ်ဘုန်းနှင့် မြေးမလေး ယမုန်သစ္စာ
တို့ ဘုရားဖူးနေကြပါသည်။

သူတို့မြင်ကွင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်က ရဲမာန်ခ၊ ယမုန်
နှင့် မိသားစုလေး ချစ်ခြင်းရဲမာန်။

ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ရာ မိသားစုလေး (၃)ယောက်၊ အောင်
မြင်သည့်မိသားစုဘဝလေးပါလား။

မြတ်သစ်ဘုန်း အမှတ်မထင်ပင် ဒက်ဒီကိုမော့ကြည့်မိ
တော့ ဒက်ဒီမျက်နှာလွှဲနေခဲ့ပေမယ့် မျက်ရည်တွေ ဝဲလို့ပါလေ။

မိခင်မဲ့သွားပြီဖြစ်သည့်မြေးမလေး ယမုန်သစ္စာကို သနားကြင်နာစွာ ပွေ့ချီလိုက်ရင်း ဦးရဲဘုန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်နေမိသည်။

သူဟာ မြေခွေးအမြီးပြတ်လား။ ကိုယ့်အမြီးပြတ်တာနဲ့ သားဖြစ်သူကိုပါ အမြီးပြတ်စေခဲ့သလား။

အစကောင်းမှ အနှောင်းသေချာတဲ့။

မိဂူယ့်လို အစမကောင်းသူကို လူတတ်ကြီးလုပ်ပြီး ခွေးချယ်ပေးမိတော့ မြေးမလေးခမျာ မိခင်ရဲ့စွန့်ပစ်ခြင်းကို သူတို့သားအဖနှင့်အတူ ခံစားရပေတော့မည်။

မြတ်သစ် ယမုန်ကို လွမ်းဆွတ်တသစ္စာ ငေးကြည့်နေမိ၏။ တစ်သားမွေး ကပ်သွေးလှဆိုသလိုပဲ အလှကြီးလှ၊ အယဉ်ကြီး ယဉ်နေသည့်ယမုန်။

တကယ်တော့ ဒက်ဒီသာ အတ္တမကြီးဘူးဆိုလျှင် သူ့နှင့် ယမုန်ဟာ ယခုအချိန်မှာ ဇနီးမောင်နှံတွေဖြစ်ပြီး ပျော်ရွှင်စရာ မိသားစုဘဝလေးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရနေမှာပါ။

သို့သော် မြတ်သစ် ဒက်ဒီကိုအပြစ်မတင်ချင်တော့လေ။ မိဘဆိုတာ ကိုယ့်သားသမီးကို ကောင်းစားစေချင်တာပါပဲ။ လူနည်းလုပ်ဟန်မှားယွင်းသည့်အခါကျတော့ စေတနာအမှားပေါ့။

ဒက်ဒီရဲ့စေတနာအမှားကို မြတ်သစ် ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် ခံယူနိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါမည်။

ငှက်မတစ်ကောင်လို မိဂူယ့် အဝေးသို့ပျံထွက်ပြေးသွားခဲ့ပေမယ့်...

ဒက်ဒီနှင့်သူဟာ သမီးမလေး ယမုန်သစ္စာကို အတတ်နိုင်ဆုံး မှန်ကန်သည့်ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ ပေးဆပ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားသွားပါမည်။

သူ ဒက်ဒီနှင့်သမီးကိုတွဲရင်း ရင်ဖြူတော်ပေါ်မှဆင်းခဲ့တော့...

ခင်ပွန်းနှင့်သား၏အလယ်မှာ တင့်တယ် လှပနေသည့် ယမုန်က သူတို့သားအဖတွေကို ကြင်နာသနားစွာဖြင့် ငေးကြည့်ဝမ်းနည်းနေခဲ့တာကို သူကတော့ မသိနိုင်ခဲ့ပါချေ။ ။